

НЕБОРАЧКО СТАНОВНИШТВО ПОБИЈЕНО 1941—1945. ГОДИНЕ ОД СТРАНЕ ХРВАТСКИХ И ОКУПАТОРСКИХ ОРУЖАНИХ ФОРМАЦИЈА

МЕДАК

1. АЦКЕТА Николе ДУШАН, 1930, дијете, Србин. Заклале га усташе у бациле у јаму у Рибнику (Дупчан) 1941.
2. АЦКЕТА МИЛКА, 1872, Почитељ, Српкиња, домаћица. Заклале је усташе и бациле у јаму у Рибнику (Дупчан) 1941.
3. АЦКЕТА Николе МИРКО, 1922, сељак, Србин. Раниле га усташе и живог затрпале земљом, па се угушио у Рибнику (Дупчан) 1941.
4. АЦКЕТА Марка НИКОЛА, 1904, сељак, Србин. Заклале га усташе у Госпићу 1941.
5. АЦКЕТА Николе ПЕТАР, 1924, занатлија, Србин. Раниле га усташе и живог затрпале земљом те се угушио у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.
6. БАСИЋ Драгана АЛЕКСАНДАР, 1920, трговац, Србин. Убиле га усташе у Буновцу (Велебит) јула 1941.
7. БАСИЋ ДРАГАН, 1888, сељак, Србин. Убиле га усташе у Буновцу (Велебит) јула 1941.
8. БЛИТВА рођ. Маодуш Стеве АНА, 1880, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
9. БЛИТВА Јове АНКА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
10. БЛИТВА Јове БОЈА, 1934, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
11. БЛИТВА ДАНЕ, 1873, сељак, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
12. БЛИТВА Николе ДАНИЦА, 1924, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у јаму у Јадовну 1941.
13. БЛИТВА Јове ЈОВАНКА 1936, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.

14. БЛИТВА Ђорђа МАРИЦА, 1900, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
15. БЛИТВА Јове НЕДЕЉКА, 1933, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
16. БЛИТВА Кузме САВКА-Зеља, 1896, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
17. БОРИЋ Јове УРОШ, 1932, дијете, Србин. Убио га малољетни сусед због непажљивог руковања пушком у Могорићу 1944.
18. БРУИЋ Милоша СОФИЈА, 1914, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку фебруара 1945.
19. БУЖАН ИВАН, 1895, надзорник пруге, Хрват. Убили га Нијемци у Метку 11. 10. 1943.
20. ЦРНОКРАК Дмитра ДАНЕ, 1902, сељак, Србин. Стријељали га Нијемци у Бања Луци 1941.
21. ЦРНОКРАК Стеве ДАНЕ, 1887, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 3. 10. 1944.
22. ЦРНОКРАК Јове ДАРА, 1930, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 7. 3. 1945.
23. ЦРНОКРАК Јове ДАРИНКА, 1931, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
24. ЦРНОКРАК Николе ДМИТАР, 1878, сељак, Србин. Убијен у Метку 1941.
25. ЦРНОКРАК Дане ДУШАН, 1907, службеник, Србин. Стријељале га усташе у Загребу 1941.
26. ЦРНОКРАК Николе ЈОВАН, 1936, дијете, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1941.
27. ЦРНОКРАК Ђуре ЈОВО, 1880, сељак, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1941.
28. ЦРНОКРАК Николе МАРТА, 1939, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
29. ЦРНОКРАК Боже МАША, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
30. ЦРНОКРАК Марка МАША, 1874, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
31. ЦРНОКРАК Николе МАША, 1939, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
32. ЦРНОКРАК р. Бобић Дане МИКА, 1910. Почитељ, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 5. 11. 1944.
33. ЦРНОКРАК Николе МИЛАН, 1924, научник, Србин. Убили га Нијемци у Београду 1941.
34. ЦРНОКРАК Јове МИРКО, 1930, дијете, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
35. ЦРНОКРАК Милана НИКОЛА, 1937, дијете, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.

36. ЦРНОКРАК р. Рајчевић Саве САВА, 1908, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
37. ЦРНОКРАК р. Блитва САВКА, 1902, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 5. 11. 1944.
38. ЧУБРИЛО Дане ДАНЕ, 1890, Радуч, сељак, Србин. Умро од последица усташког рањавања у Метку новембра 1943.
39. ДОБРОТА Миле БУРО, 1885, пензионер, Србин. Убиле га усташе у Метку 1. 10. 1943.
40. ДОБРОТА Миле ЈЕКА, 1891, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 1. 10. 1943.
41. ДОМАЗЕТ ЈАГА, 1907, Почитељ, домаћица, Српкиња. Стријељали је четници у Брезнику 10. 10. 1942.
42. ДОМАЗЕТ Николе ЈОВО, 1907, скретничар на жељезници, Србин. Убиле га усташе после мучења у Метку 1941.
43. ГЛУМАЦ Душана СМИЉА, 1933, дијете, Српкиња. Убили је Талијани у Брезнику 15. 9. 1942.
44. ГРБИЋ Миле ДРАГАН, 1920, Србин. Убиле га усташе после мучења у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.
45. ГРБИЋ Илије ЈАНКО, 1923, сељак, Србин. Убиле га усташе после мучења у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.
46. ЈЕЛОВАЦ ИЛИЈА, 1885, сељак, Србин. Убили га Талијани у Папучи 1942.
47. ЈЕЛОВАЦ МИЛЕ, 1888, сељак, Србин. Убили га Талијани у Папучи 1942.
48. ЈЕЛОВАЦ Пеке МИЛЕ, 1888, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи (Медак) 23. 2. 1944.
49. ЈЕЛОВАЦ Паје НИКОЛА, 1908, Србин. Убиле га усташе у Метку јула 1941.
50. ЈУРАСОВИЋ Јове ДАНЕ, 1888, сељак, Србин. Убиле га усташе у Багуници 1. 5. 1943.
51. ЈУРАСОВИЋ Перице НИКИЦА, 1934, дијете, Србин. Убиле га усташе у Багуници 1. 5. 1943.
52. ЈУРАСОВИЋ Перице СТАНА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници 1. 5. 1943.
53. КАЛИНИЋ Марка СОКА, 1874, Радуч, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
54. КЛЕУТ Јанка БРАНКО, 1917, трговац, Србин. Убиле га усташе у Загребу априла 1941.
55. КЛЕУТ Јове ДРАГАН, 1889, сељак, Србин. Несретним случајем погођен од Талијана у кући и умро новембра 1941.
56. КЛЕУТ Исе МИЛКА, 1888, Почитељ, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку новембра 1944.
57. КЛЕУТ С. НИКОЛА, 1926, сељак, Србин. Изгорео у кући коју су запалили Нијемци у Метку 1944.

58. КУПРЕШАНИН Јанка БОРКА, 1903, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи аугуста 1941.
59. КУПРЕШАНИН Миле ДАНЕ, 1930, дијете, Србин. Убијен у Метку 5. 9. 1942.
60. КУПРЕШАНИН Пеке ДАНЕ, 1943, дијете, Србин. Убиле га усташе у Папучи 7. 3. 1943.
61. КУПРЕШАНИН Петра ДАНЕ, 1902, трговац, Србин. Стријељале га усташе у Папучи 7. 3. 1945.
62. КУПРЕШАНИН Раде ДАНЕ, 1905, Папуча, сељак, Србин. Заклале га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
63. КУПРЕШАНИН Стеве ДАЊА, 1895, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
64. КУПРЕШАНИН Миле ДАРА, 1931, дијете, Српкиња. Убијена у Метку 5. 9. 1942.
65. КУПРЕШАНИН Исе ДМИТАР, 1897, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
66. КУПРЕШАНИН Миле ЂУКА, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
67. КУПРЕШАНИН Исе ЂУРО, 1934, дијете, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
68. КУПРЕШАНИН Петра ЈАГА, 1934, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 7. 3. 1945.
69. КУПРЕШАНИН ЈАНКО, 1911, студент права, Србин. Убиле га усташе у Метку 1. 8. 1941.
70. КУПРЕШАНИН Јована ЈАЊА, 1899, Багуница, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
71. КУПРЕШАНИН Паје ЈАЊА, 1936, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
72. КУПРЕШАНИН ЈЕКА, 1901, Тушице, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 15. 2. 1945.
73. КУПРЕШАНИН Дане ЈОВАН, 1932, дијете, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
74. КУПРЕШАНИН Дане ЈОВАН, 1936, дијете, Србин. Убиле га усташе у Папучи марта 1945.
75. КУПРЕШАНИН Петра ЈОВАНКА, 1937, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи марта 1945.
76. КУПРЕШАНИН Павла ЈОВО, 1888, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи марта 1945.
77. КУПРЕШАНИН Јове ЉУБОМИР, 1891, гостионичар, Србин. Убиле га усташе и бациле у јаму Јадовно 1941.
78. КУПРЕШАНИН Богдана МАРИЈА, 1880, Радуч, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи марта 1945.
79. КУПРЕШАНИН Јанка МАРИЈА, 1905, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.

80. КУПРЕШАНИН Јове МАРИЈА, 1899, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 10. 12. 1944.
81. КУПРЕШАНИН Јована МИЛАН, 1912, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 1945.
82. КУПРЕШАНИН Петра МИЛЕ, 1873, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
83. КУПРЕШАНИН Милана МИЛИЦА, 1905, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 7. 3. 1945.
84. КУПРЕШАНИН Петра МИЛИЦА, 1926, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 22. 3. 1945.
85. КУПРЕШАНИН Самуила МИЛИЦА, 1902, Медак, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
86. КУПРЕШАНИН Филипа НИКОЛА, 1856, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
87. КУПРЕШАНИН Вује НИКОЛА, 1880, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
88. КУПРЕШАНИН ПЕТАР, 1871, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
89. КУПРЕШАНИН СМИЉА, 1907, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 22. 3. 1945.
90. КУПРЕШАНИН Исе СОКА, 1937, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
91. КУПРЕШАНИН ВУКА, 1907, Плоча, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
92. КУПРЕШАНИН Саве ВУЈИЦА, 1903, сељак, Србин. Убили га у Папучи 2. 8. 1941.
93. ЛИЧИНА Луке МИЛЕ, 1911, жандар, Србин. Ухватиле га усташе на путу за Београд и убиле у прољеће 1941.
94. ЉУБОЈЕВИЋ ДАМЈАН, 1885, Почитељ, трговац, Србин. Заклале га усташе у Рибнику (Дупчан) 1941.
95. ЉУБОЈЕВИЋ Дамјана НИКОЛА, 1910, трговац, Србин. Убили га Мађари у Новом Саду, маја 1941.
96. ЉУБОЈЕВИЋ Дамјана СВЕТОЗАР, 1913, студент, Србин. Стријељале га усташе у Метку јула 1944.
97. ЉУШТИНА Тоде ЈЕКА, 1890, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе крампом маја 1941.
98. ЉУШТИНА ЈЕЛЕНА, 1888, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 8. 5. 1944.
99. ЉУШТИНА МАРИЦА, 1918, домаћица, Српкиња. Ухватили је Мађари у Суботици и спровели у логор у Суботици гдје је умрла 1943.
100. ЉУШТИНА Милоша НИКОЛА, 1925, столар, Србин. Заробили га Нијемци у Београду 1941. и спровели у логор у Њемачку. Убијен у Берлину 1943.
101. ЉУШТИНА Милана ВАЈО, 1909, механичар, Србин. Убиле га усташе и бациле у јаму у Јадовну крајем јуна 1941.

102. МАОДУШ Миле АНЂА, 1870, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 1. 10. 1941.
103. МАОДУШ Танасије АНЂА, 1885, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1941.
104. МАОДУШ Стеве ДАНИЛО, 1887, сељак, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
105. МАОДУШ Николе ДМИТАР, 1874, сељак, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
106. МАОДУШ Луке ЂУРО, 1895, службеник, Србин. Убиле га усташе у Метку 23. 2. 1945.
107. МАОДУШ Лазе ЈАЊА, 1911, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 5. 11. 1944.
108. МАОДУШ Тодора ЈОВО, 1899, чувар пруге, Србин. Убиле га усташе у Метку 1. 10. 1944.
109. МАОДУШ Миле КАТА, 1880, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Метку фебруара 1945.
110. МАОДУШ р. Покрајац МИКА, 1899, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 23. 2. 1945.
111. МАОДУШ Луке МИЛАНКО, 1896, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 23. 2. 1943.
112. МАОДУШ Јанка МИЛИЦА, 1901, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 1. 10. 1941.
113. МАОДУШ Петра МИЛИЦА, 1896, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 8. 10. 1941.
114. МАОДУШ ЈОВЕ МИРКО, 1931, дијете, Србин. Убиле га усташе у Метку 1. 8. 1941.
115. МАОДУШ Јове НИКОЛА, 1908, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 2. 5. 1942.
116. МАОДУШ Јована ПЕТАР, 1885, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 5. 11. 1944.
117. МАОДУШ СОКА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници маја 1944.
118. МАОДУШ р. Црнокрак Јандрина СОКА, 1887, домаћица, Српкиња. Умрла од посљедица усташког рањавања у Метку 23. 2. 1945.
119. МАОДУШ ТОДОР, 1885, сељак, Србин. Убиле га усташе у Дупчан Бјелају 1. 8. 1941.
120. МАРУНИЋ Милутина ИЛИЈА, 1896, сељак, Србин. Убиле га усташе и бациле у јаму Јадовно 1941.
121. МАРУНИЋ Дане ЈАЊА, 1899, домаћица, Српкиња. Убили је Нијемци у Метку октобра 1943.
122. МИХИЋ Николе ЈАГА, 1920, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 5. 10. 1944.
123. МИХИЋ Саве ЈЕКА, 1912, домаћица, Српкиња. Изгорела у запаљеној кући 1944.

124. МИХИЋ Марка КАТА, 1909, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници маја 1944.
125. МИХИЋ Марка МИЛИЦА, 1916, домаћица, Српкиња. Изгорјела у запаљеној кући.
126. МИХИЋ Милана МИЛИЦА, 1917, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници маја 1944.
127. МИХИЋ Перице НИКОЛА, 1927, ђак, Србин. Убиле га усташе у Госпићу априла 1941.
128. МИХИЋ Јандре САРА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ријеку Лику у Метку 5. 10. 1943.
129. МИЛЕУСНИЋ Миле РАДОВАН, 1895, жанд. наредник у мировини, Србин. Раните га усташе у Шибенику 6. 6. 1941. и од посљедица умро у Шибенику јула 1941.
130. ЊЕГОВАН Миле СТЕВО, 1899, Почитељ, трговац, Србин. Убијен несмотреношћу у Почитељу 1. 8. 1941.
131. ОКЛОБЦИЈА В. АНЂА, 1892, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
132. ОКЛОБЦИЈА Миле БОЈА, 1886, домаћица, Српкиња. Убили је четници у Папучи 10. 10. 1942.
133. ОКЛОБЦИЈА Вује БОСА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
134. ОКЛОБЦИЈА Вујана БОСА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 7. 3. 1945.
135. ОКЛОБЦИЈА Николе ДАНЕ, 1907, трг. помоћник, Србин. Убиле га усташе у Билају 1. 8. 1941.
136. ОКЛОБЦИЈА Милана ДАНИЦА, 1930, дијете, Српкиња. Убили је четници у Папучи 10. 10. 1942.
137. ОКЛОБЦИЈА Милана ДАНИЛО, 1921, ђак, Србин. Убиле га усташе после мучења у Дупчан Бјелају 1. 8. 1941.
138. ОКЛОБЦИЈА ЂУРО, 1880, Вребац, пензионер, Србин. Убиле га усташе у Папучи новембра 1944.
139. ОКЛОБЦИЈА Јована ИЛИЈА, 1923, ђак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 1. 8. 1941.
140. ОКЛОБЦИЈА Стојана ИЛИЈА, 1893, сељак, Србин. Стријељали га Нијемци у Папучи 1945.
141. ОКЛОБЦИЈА Дане ЈЕКА, 1887, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 7. 3. 1945.
142. ОКЛОБЦИЈА Марка ЈЕЛА, 1894, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
143. ОКЛОБЦИЈА Вује ЈЕЛА, 1924, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 22. 3. 1945.
144. ОКЛОБЦИЈА Вује ЈОВАНКА, 1938, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 22. 3. 1943.
145. ОКЛОБЦИЈА Вујина МИЦА, 1928, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 7. 3. 1945.

146. ОКЛОБЦИЈА МИКА, 1885, Могорић, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
147. ОКЛОБЦИЈА Дане МИЛАН, 1880, сељак, Србин. Убили га четници у Папучи 10. 10. 1942.
148. ОКЛОБЦИЈА Миле МИЛАН, 1905, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
149. ОКЛОБЦИЈА Јована МИЛАНКО, 1889, сељак, Србин. Стријељали га Нијемци у Папучи 9. 10. 1943.
150. ОКЛОБЦИЈА Павла МИЛИЦА, 1884, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Папучи 23. 3. 1945.
151. ОКЛОБЦИЈА Петра МИЛКА, 1919, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Папучи 22. 3. 1945.
152. ОКЛОБЦИЈА Геце НИКОЛА, 1890, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
153. ОКЛОБЦИЈА р. Новковић Јанка САРА, 1878, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 12. 2. 1945.
154. ОКЛОБЦИЈА Ђуре СОФИЈА, 1920, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 2. 8. 1941.
155. ПАВКОВИЋ ПЕТАР, 1888, Зрмања, пензионер, Србин. Убиле га усташе у Рибнику (Дупчан) маја 1941.
156. ПЕТКОВИЋ Јована ЛЈУБАН, 1921, студент, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
157. ПЕТКОВИЋ Миле МАРКО, 1875, сељак, Србин. Убиле га усташе у Папучи 2. 8. 1941.
158. ПОТКОЊАК р. Узелац АНА, 1904, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 5. 11. 1944.
159. ПОТКОЊАК НЕБОЈША, 1938, дијете, Србин. Раниле га усташе и од посљедица умро у Метку 5. 11. 1944.
160. ПОТРЕБИЋ Саве МАРИЈА, 1895, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Метку 1. 8. 1941.
161. ПОТРЕБИЋ Миле МИЛАН, 1915, столар, Србин. Ухватице га усташе у Метку и одвеле у Јасеновац гдје је убијен послје мучења 1941.
162. ПОТРЕБИЋ Миле САВА, 1890, ковач, Србин. Бацили га Нијемци у ватру у Метку 9. 10. 1943.
163. ПОТРЕБИЋ Јове СМИЉА, 1920, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Читлуку 1941.
164. РАДОШЕВИЋ Вује ЈЕКА, 1870, домаћица, Српкиња. Умрла од посљедица усташког рањавања у Метку новембра 1944.
165. РАДОШЕВИЋ Тодора МАРКО, 1892, сељак, Србин. Убили га четници у Метку 1. 8. 1942.
166. СТРАЊИНА Јове МАРА, 1886, домаћица, Српкиња. Претукли је четници и од посљедица умрла у Метку 1944.
167. ТАДИЋ Раде ЈОВО, 1918, месар, Србин. Убиле га усташе и бациле у јаму у Јадовну јула 1941.

168. ТАДИЋ Гавре РАДЕ, 1885, месар, Србин. Убиле га усташе и бациле у јаму у Јадовну 1941.
169. ТАРБУК Николе ЈЕКА, 1908, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Брезику 19. 8. 1943.
170. ТАРБУК Косте СОКА, 1920, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Брезику октобра 1942.
171. ТРАВИЦА р. Дошен АНКИЦА, 1912, Рибник, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 1944.
172. ТРАВИЦА Б. БОСИЉКА, 1940, дијете, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
173. ТРАВИЦА Николе ДАНИЦА, 1933, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
174. ТРАВИЦА Богдана ДРАГАН, 1928, дијете, Србин. Стријељали га Нијемци у Метку 9. 10. 1943.
175. ТРАВИЦА Петра ДУШАН, 1926, научник, Србин. Убили га Нијемци у Београду 1941.
176. ТРАВИЦА Симе ЈАЊА, 1885, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
177. ТРАВИЦА И. МАРА, 1911, Вребац, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
178. ТРАВИЦА Богдана МИКА, 1911, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
179. ТРАВИЦА МИЛКА, 1889, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
180. ТРАВИЦА Симе НЕДЈЕЉКА, 1940, дијете, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
181. ТРАВИЦА Симе ПЕРИЦА, 1938, дијете, Србин. Убиле га усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
182. ТРАВИЦА САРА, 1906, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку новембра 1944.
183. ТРАВИЦА М. СИМО, 1880, сељак, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Метку новембра 1944.
184. ТРАВИЦА р. Рогић Јанка СМИЉА, 1907, Почитељ, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Метку 5. 11. 1944.
185. ТРБОЈЕВИЋ Ђуре ВЛАДО, 1927, дијете, Србин. Ухватице га усташе и убиле у Јасеновцу 5. 9. 1941.
186. УЗЕЛАЦ ДАНЕ, 1871, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 5. 11. 1944.
187. УЗЕЛАЦ Николе ЂУРО, 1870, сељак, Србин. Убијен од усташа у Метку 12. 12. 1943.
188. УЗЕЛАЦ Вује ЂУРО, 1905, сељак, Србин. Убијен од усташа у Метку 12. 12. 1943.
189. УЗЕЛАЦ Васе ЈАЊА, 1885, Багуница, домаћица, Српкиња. Стријељали је Нијемци у Папучи 10. 2. 1942.

190. УЗЕЛАЦ Милкана МИЋО, 1934, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 10. 2. 1941.
191. УЗЕЛАЦ Николе ЈЕКА, 1901, домаћица, умрла у Багуници 1. 4. 1944. од последица рата.
192. УЗЕЛАЦ Ђуре МИЛИЦА, 1928, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 1941.
193. УЗЕЛАЦ Николе МИЛИЦА, 1927, сељанка, Српкиња. Убијена у Метку 7. 3. 1945.
194. УЗЕЛАЦ Јове ПЕТАР, 1912, чиновник, Србин. Објесиле га усташе у Госпићу 1. 2. 1945.
195. УЗЕЛАЦ Стевана РАДЕ, 1876, сељак, Србин. Погинуо од залуталог метка у Метку 15. 2. 1945.
196. ВЛАИСАВЉЕВИЋ Стевана АНЂА, 1870, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Метку 23. 2. 1945.
197. ВЛАИСАВЉЕВИЋ Ђуре ДАНИЛО, 1876, жељезничар, Србин. Убили га Нијемци у Метку 10. 10. 1943.
198. ВЛАИСАВЉЕВИЋ Петра ИСАН, 1860, сељак, Србин. Заклале га усташе у Метку 23. 2. 1945.
199. ЗАГОРАЦ АНКА, 1924, Барлете, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници маја 1944.
200. ЗАГОРАЦ Марка ДАНЕ, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе после мучења у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.
201. ЗАГОРАЦ р. Жегарац Луке ЈЕКА, 1897, Кик, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници (Медак) 1944.
202. ЗАГОРАЦ Гојка ЉУБА, 1912, Почитељ, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници јула 1941.
203. ЗАГОРАЦ Стеве ЉУБИЦА, 1917, домаћица, Српкиња. Погинула од талијанске артиљерије у Багуници 1. 11. 1943.
204. ЗАГОРАЦ МАРТА, 1899, Почитељ, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници 1944.
205. ЗАГОРАЦ Вује МАША, 1880, Дреновац, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници 8. 12. 1944.
206. ЗАГОРАЦ Миланка МИЋО, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе после мучења у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.
207. ЗАГОРАЦ Томе НЕДЕЉКА, Неђа, 1926, ђак, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници 5. 11. 1944.
208. ЗАГОРАЦ Милкана НИКОЛА, 1910, свештеник, Србин. Убиле га усташе у Бихаћу 9. 11. 1944.
209. ЗАГОРАЦ Томе НИКОЛА, 1937, дијете, Србин. Убиле га усташе у Багуници 5. 11. 1944.
210. ЗАГОРАЦ Томе РАДМИЛА Ћића, 1940, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Багуници 5. 11. 1944.
211. ЗАГОРАЦ Дане САВА, 1923, сељак, Србин. После мучења стријелале га усташе у Рибнику (Дупчан) 1. 8. 1941.

212. ЗАГОРАЦ Томе САВА, 1924, ђак, Србин. Убиле га усташе у Билају 1. 8. 1941.
213. ЗАГОРАЦ Николе СМИЉА, 1904, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 1. 11. 1944.
214. ЗАГОРАЦ Јована ТОМО, 1890, вактар, Србин. Стријељали га Нјемци у Метку 1943.

ПОЧИТЕЉ

1. БАСИЋ Дмитра БРАНКО, 1900, сељак, Србин. Погинуо приликом бомбардирања у Почитељу 1943.
2. БАСИЋ ПАВА, 1869, Дивосело, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1943.
3. БОБИЋ Станка ЋИРО, 1867, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 2. 9. 1942.
4. БОБИЋ Душана ДАНЕ, 1929, дијете, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1943.
5. БОБИЋ Петра ДАНЕ, 1938, дијете, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
6. БОБИЋ Петра ДАНИЦА, 1941, дијете, Српкиња. Спалиле је усташе у Почитељу.
7. БОБИЋ Петра ДРАГАНА, 1942, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1942.
8. БОБИЋ Ћире МАРА, 1909, домаћица, Српкиња. Раниле је усташе и од посљедица умрла у Почитељу 1944.
9. БОБИЋ Николе МАРИЦА, 1926, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани и усташе у Почитељу 1943.
10. БОБИЋ Д. МИЋО, 1936, Србин. Убили га Талијани у Почитељу 1943.
11. БОБИЋ Павла МИЛИЦА, 1925, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Смиљану 2. 8. 1941.
12. БОБИЋ Дане НИКОЛА, 1895, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу јуна 1943.
13. БОБИЋ Томе НИКОЛА, 1878, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1942.
14. БОБИЋ Николе ПЕРО, 1915, радник, Србин. Ухватице га усташе 1941. и спровеле у логор Јадовно, гдје су га убиле.
15. БОБИЋ Николе ПЕТАР, 1916, радник, Србин. Ухватице га усташе 1941. у Загребу и спровеле у Јадовно гдје је нестао.
16. БОБИЋ Миле СВЕТОЗАР, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе у Подлапачи марта 1944.
17. ДОШЕН Мане МИЛОЈКО, 1886, свештеник, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.

18. ИВАНЧЕВИЋ Н. АНКА, 1922, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Дивоселу 13. 7. 1941.
19. ИВАНЧЕВИЋ Јове ДАНЕ, 1888, сељак, Србин. Умро од исцрпљености и глади у збјегу код Почитеља 4. 9. 1943.
20. ИВАНЧЕВИЋ Милана ДУШАН, 1926, Србин. Убиле га усташе у Почитељу јуна 1943.
21. ИВАНЧЕВИЋ М. ЉУБИЦА, 1926, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Рибнику 3. 8. 1941.
22. ИВАНЧЕВИЋ Паје ЉУБИЦА, 1897, домаћица, Српкиња. Убили је четници у Почитељу 1943.
23. ИВАНЧЕВИЋ М. ЉУБИША, 1912, официр, Србин. Убили га Нијемци у Аранђеловцу 9. 4. 1941.
24. ИВАНЧЕВИЋ Јове МИЛАН, 1909, сељак, Србин. Убиле га усташе на Медачкој Плантажи јуна 1941.
25. ИВАНЧЕВИЋ Јове МИЛАН, 1912, жандар, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
26. ИВАНЧЕВИЋ Миле МИЛКА, 1912, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Почитељу 1944.
27. ИВАНЧЕВИЋ Николе МИЛОШ, 1876, сељак, Србин. Умро од исцрпљености и повреда, бјежећи пред усташама, у Почитељу октобра 1943.
28. ИВАНЧЕВИЋ Милана НЕДЈЕЉКА, 1932, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Рибнику августа 1941.
29. ИВАНЧЕВИЋ Петра ТОДОР, 1889, пружни радник, Србин. Стријељале га усташе на жељ. прузи између Госпића и Метка 1941.
30. ЉУБОЈЕВИЋ Миле ЉУБА, 1907, домаћица, Српкиња. Стријељали је четници у Почитељу 1942.
31. ЉУБОЈЕВИЋ Миће НИКОЛА, 1871, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 11. 11. 1944.
32. ЉУБОЈЕВИЋ СОФИЈА, 1873, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 22. 11. 1944.
33. ЉУБОЈЕВИЋ Јове СОКА, 1864, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу новембра 1941.
34. ЉУБОЈЕВИЋ Марка СПАСО, 1925, занатлија, Србин. Погинуо за вријеме њемачког бомбардовања у Београду априла 1941.
35. ЉУБОЈЕВИЋ Јована СТЕВАН, 1900, сељак, Србин. Стријељали га четници у Почитељу 1942.
36. ЉУБОЈЕВИЋ Стојана СТЕВО, 1904, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу септембра 1942.
37. МИШЧЕВИЋ Панте БОГДАН, 1875, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу јуна 1942.
38. МИШЧЕВИЋ Дмитра ДАНЕ, 1878, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
39. МИШЧЕВИЋ Лазе ДАНЕ, 1880, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу августа 1941.

40. МИШЧЕВИЋ Панте ДАНЕ, 1882, сељак, Србин. Стријељали га Талијани у Почитељу августа 1942.
41. МИШЧЕВИЋ Николе ДМИТАР, 1888, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу августа 1943.
42. МИШЧЕВИЋ Богдана ДУШАН, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу јуна 1944.
43. МРКШИЋ Максе ЈАЊА, 1926, сељанка, Српкиња. Погинула приликом усташког бомбардирања у Почитељу маја 1944.
44. ЊЕГОВАН Миле БОГДАН, 1912, сељак, Србин. Погинуо од Нијемца у Новом Саду фебруара 1944.
45. ЊЕГОВАН Миле БОЈА, 1912, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Госпићу августа 1941.
46. ЊЕГОВАН П. ДАНЕ, 1911, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1943.
47. ЊЕГОВАН Мише ДРАГИЦА, 1939, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 20. 3. 1942.
48. ЊЕГОВАН Ђуре ГОСПА, 1913, домаћица, Српкиња. Убили је Талијани у Метку априла 1943.
49. ЊЕГОВАН Т. ИЛИЈА, 1889, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
50. ЊЕГОВАН И. ЈЕКА, 1870, домаћица, Српкиња. Бациле је усташе у запаљену кућу у Почитељу 1944.
51. ЊЕГОВАН Нинка ЈЕЛА, 1918, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Смиљану 15. 9. 1941.
52. ЊЕГОВАН Дане МАРА, 1876, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Билају јула 1941.
53. ЊЕГОВАН С. МАТЕ, 1868, сељак, Србин. Стријељале га усташе у Почитељу 1941.
54. ЊЕГОВАН Д. МИЛЕ, 1870, сељак, Србин. Стријељале га усташе у Почитељу 2. 8. 1941.
55. ЊЕГОВАН Дане МИЛИЦА, 1878, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу јула 1944.
56. ЊЕГОВАН Д. МИЛИЦА, 1921, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1941.
57. ЊЕГОВАН П. МИЛИЦА, 1912, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1943.
58. ЊЕГОВАН Саве МИЛКА, 1925, сељанка, Српкиња. Стријељале је усташе у Почитељу 1944.
59. ЊЕГОВАН Д. НИКОЛА, 1875, сељак, Србин. Стријељали га четници у Почитељу 1943.
60. ЊЕГОВАН Ђуре ПАЈО, 1909, сељак, Србин. Убиле га усташе после зверског мучења на Медачкој Плантажи 1941.
61. ЊЕГОВАН Д. СМИЉА, 1895, Радуч, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1941.

62. ЊЕГОВАН Паје СМИЉАНА, 1903, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1941.
63. ЊЕГОВАН Боже СОКА, 1902, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу 19. 12. 1943.
64. ЊЕГОВАН Д. СОКА, 1900, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Почитељу 1943.
65. ЊЕГОВАН Миле СОКА, 1914, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Билају код Госпића 1941.
66. ЊЕГОВАН Дмитра СТЕВО, 1868, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1944.
67. ЊЕГОВАН Боже ЗОРКА, 1912, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу 8. 10. 1942.
68. ЊЕГОВАН Јована ЗОРКА, 1920, ђак, Српкиња. Стријељале је усташе у Почитељу 19. 5. 1944.
69. ПАВЛИЦА Дане БРАНКО, 1917, сељак, Србин. Убиле га усташе у Госпићу августа 1941.
70. ПАВЛИЦА Николе ДУШАН, 1925, ђак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу августа 1941.
71. ПАВЛИЦА Милана ЈОВАН, 1929, сељак, Србин. Погинуо од талијанске бомбе у Почитељу 7. 7. 1943.
72. ПАВЛИЦА М. ЉУБИЦА, 1931, дијете, Српкиња. Погинула од талијанске артиљерије у Почитељу 27. 1. 1943.
73. ПАВЛИЦА Петра ЉУБОМИР, 1903, полицајац, Србин. Погинуо од Нијемаца у Београду априла 1941.
74. ПАВЛИЦА М. МАРИЦА 1930, ђак, Српкиња. Погинула од талијанске артиљерије у Почитељу 27. 1. 1943.
75. ПАВЛИЦА Раде МИЛАН, 1898, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
76. ПАВЛИЦА Дане НИКОЛА, 1889, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1942.
77. ПАВЛИЦА Јове НИКОЛА, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу августа 1941.
78. ПАВЛИЦА Косте НИКОЛА, 1872, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1. 9. 1942.
79. ПАВЛИЦА Станка НИКОЛА, 1900, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1942.
80. ПАВЛИЦА Томе НИКОЛА, 1924, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу августа 1941.
81. ПАВЛИЦА Миле СОКА, 1907, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу 1941.
82. ПОТКОЊАК Јанка БОГДАН, 1897, сељак, Србин. Заклале га усташе у Почитељу 30. 7. 1941.
83. ПОТКОЊАК Јанка БОГДАНКА, 1892, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 30. 7. 1941.

84. ПОТКОЊАК БОЈА, 1892, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе у Почитељу 4. 8. 1941.
85. ПОТКОЊАК Јове ДРАГАН, 1908, бачвар, Србин. Погинуо за вријеме њемачког бомбардирања у Београду 6. 4. 1941.
86. ПОТКОЊАК Дане ДРАГИЦА, 1923, служавка, Српкиња. Заклале је усташе у Рибнику 15. 7. 1941.
87. ПОТКОЊАК Ј. МИЋА, 1909, радник, Србин. Стријељале га усташе у Почитељу 1941.
88. ПОТКОЊАК Дане МИЛАН, 1921, слуга, Србин. Убиле га усташе у Госпићу 1941.
89. ПОТКОЊАК Стеве СТЕВО, 1889, сељак, Србин. Стријељали га Нијемци у Почитељу 1944.
90. ПРЕРАД Панте БРАНКО, 1904, сељак, Србин. Стријељале га усташе на Почуча брду у лето 1941.
91. ПРЕРАД Дане ЛАЗО, 1936, дијете, Србин. Убиле га усташе у Дивоселу августа 1941.
92. ПРЕРАД Данка ЛАЗО, 1935, дијете, Србин. Убиле га усташе у Госпићу 1942.
93. ПРЕРАД Бранка МИЛАН, 1930, дијете, Србин. Заклале га усташе на Почуча брду 1941.
94. ПРЕРАД Бранка МИЛИЦА, 1934, дијете, Српкиња. Заклале је усташе на Почуча брду 1941.
95. ПРЕРАД Бранка НИКОЛА, 1932, дијете, Србин. Заклале га усташе на Почуча брду 1941.
96. ПРЕРАД САВА, 1904, домаћица, Српкиња. Стријељале је усташе на Почуча брду јула 1941.
97. РАДОШЕВИЋ Боже ЈОВАН, 1896, службеник на жељ., Србин. Ухватиле га усташе 15. 5. 1941. у Госпићу, а заклале у Јадовну 1. 6. 1941.
98. РОГИЋ Добре АНТОНИЈА, 1898, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 15. 11. 1944.
99. РОГИЋ ДМИТАР, 1875, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
100. РОГИЋ Томе ДОБРИВОЈ, 1898, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу фебруара 1942.
101. РОГИЋ Ранка ДУШАН, 1933, дијете, Србин. Убиле га усташе у Рибнику 5. 8. 1941.
102. РОГИЋ Влајка МАРИЈА, 1938, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу јула 1941.
103. РОГИЋ Влајка МИЛИЦА, 1939, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу јула 1941.
104. РОГИЋ Влајка НЕДЈЕЉКА, 1931, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу јула 1941.
105. РОГИЋ Исе САРА, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1941.

106. РОГИЋ Влајка САРА, 1928, дијете, Српкиња. Убили је четници у Каменици код Ниша 1942.
107. РОГИЋ Стеве СОКА, 1878, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу маја 1943.
108. РОГИЋ Влајка СОКА, 1925, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу јула 1941.
109. РОГИЋ СТЕВО, 1874, сељак, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
110. РОГИЋ Петра ВЕЉКО, 1897, сељак, Србин. Убиле га усташе у Рибнику 1941.
111. РОГИЋ Саве ВЛАЈКО, 1863, сељак, Србин. Убиле га усташе у Рибнику 1941.
112. УЗЕЛАЦ БОЈА, 1867, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Почитељу 1941.
113. УЗЕЛАЦ Кузмана ЦУКА, 1905, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Рибнику 1941.
114. УЗЕЛАЦ Дмитра ДАНЕ, 1885, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
115. УЗЕЛАЦ Миле ДАНЕ, 1898, сељак, Србин. Убиле га усташе у Рибнику 6. 8. 1941.
116. УЗЕЛАЦ Мијата ДАМЈАН, 1871, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу јула 1941.
117. УЗЕЛАЦ Дмитра ДМИТАР, 1865, сељак, Србин. Заклале га усташе у Почитељу јула 1941.
118. УЗЕЛАЦ Нинка ДРАГИЦА, 1927, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Рибнику 1941.
119. УЗЕЛАЦ ЈАЊА, 1861, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1941.
120. УЗЕЛАЦ Миле ЉУБИЦА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 7. 8. 1941.
121. УЗЕЛАЦ Николе МАНОЈЛО, 1929, ђак, Србин. Убиле га усташе у Велебиту 1941.
122. УЗЕЛАЦ МАРИЈА, 1862, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1941.
123. УЗЕЛАЦ Николе МИЛАН, 1892, сељак, Србин. Убили га Талијани у Почитељу 1944.
124. УЗЕЛАЦ Нинка МИЛАН, 1934, дијете, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
125. УЗЕЛАЦ Ђуре МИЛЕ, 1932, дијете, Србин. Убиле га усташе у Читлуку августа 1941.
126. УЗЕЛАЦ Миле МИЛКА, 1897, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу маја 1942.
127. УЗЕЛАЦ Јакова НИКОЛА, 1878, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.

128. УЗЕЛАЦ Николе НИКОЛА, 1901, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
129. УЗЕЛАЦ ПЕТАР, 1858, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
130. УЗЕЛАЦ Нинка САВА, 1936, дијете, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
131. УЗЕЛАЦ САВЕТИНА, 1878, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
132. УЗЕЛАЦ ТАНАСИЈА, 1876, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1941.
133. ВИТАС Јована ДМИТАР, 1914, слуга, Србин. Убиле га усташе у Читлуку 20. 9. 1941.
134. ВИТАС Јована ДМИТАР, 1910, сељак, Србин. Убиле га усташе у Читлуку 20. 11. 1941.
135. ВИТАС Дане ДУШАН, 1905, жандар, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
136. ВИТАС Душана ЂУРО, 1935, дијете, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1. 8. 1941.
137. ВИТАС Илије ЂУРО, 1870, сељак, Србин. Убиле га усташе у Билају 1941.
138. ВИТАС Милана ЂУРО, 1934, дијете, Србин. Заклале га усташе у Почитељу 17. 6. 1944.
139. ВИТАС Стеве ЂУРО, 1926, дијете, Србин. Убиле га усташе у Рибнику 1. 8. 1941.
140. ВИТАС Марка ГОЈКО, 1902, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 5. 5. 1941.
141. ВИТАС Миле ИСО, 1910, сељак, Србин. Стрелале га усташе у Јадовну 1941.
142. ВИТАС Богде ЈАНКО, 1868, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
143. ВИТАС Душана ЈАЊА, 1933, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Јадовну 1. августа 1941.
144. ВИТАС Боже ЈОВАН, 1907, жандар, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1. 8. 1941.
145. ВИТАС Петра ЈОВАН, 1917, трговац, Србин. Стријељали га недићевци на Бањици 1941.
146. ВИТАС Дане ЈОВИЦА, 1923, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
147. ВИТАС Стеве МАРИЦА, 1927, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Рибнику 1941.
148. ВИТАС Гојка МАРКО, 1920, ковач, Србин. Убиле га усташе у Загребу 1942.
149. ВИТАС Стевана МИЛАДИН, 1900, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 7. 7. 1941.

150. ВИТАС Богдана МИЛАН, 1929, дијете, Србин. Убили га четници у Почитељу 28. 3. 1943.
151. ВИТАС Јове МИЛАН, 1916, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 20. 8. 1941.
152. ВИТАС Милоша МИЛАН, 1907, радник, Србин. Убили га Нијемци у Бубњу (Ниш) 1942.
153. ВИТАС Петра МИЛАН, 1876, капетан у пензији, Србин. Заклале га усташе у Почитељу 1. 8. 1941.
154. ВИТАС Стеве МИЛАН, 1925, сељак, Србин. Заклале га усташе у Рибнику 1. 8. 1941.
155. ВИТАС Боже МИЛЕ, 1912, официр у Београду, Србин. Стријељали га Нијемци у Нишу маја 1942.
156. ВИТАС Јове МИЛИЦА, 1896, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 1942.
157. ВИТАС Томе МИЛИЦА, 1897, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 10. 6. 1942.
158. ВИТАС Петра МИЛКА, 1909, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Јадовну 1941.
159. ВИТАС Николе МИШО, 1887, сељак, Србин. Заклале га усташе у Почитељу 1944.
160. ВИТАС Саве НИКОЛА, 1862, сељак, Србин. Изгорио у запаљеној кући у Почитељу 2. 9. 1942.
161. ВИТАС Саве ПЕТАР, 1882, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1941.
162. ВИТАС Дмитра СОКА, 1901, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу 27. 7. 1941.
163. ВИТАС Јове СТЕВО, 1916, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 1. 8. 1941.
164. ВИТАС Исе ВЛАДО, 1900, сељак, Србин. Убиле га усташе у Почитељу 19. 12. 1944.
165. ВУКСАН Миле АНЂА, 1864, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1942.
166. ВУКСАН Симе АНЂА, 1867, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1942.
167. ВУКСАН Максима БОЈА, 1897, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1941.
168. ВУКСАН Паје БОЈА, 1865, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1942.
169. ВУКСАН Јове ДЕСА, 1926, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Читлуку 1. 8. 1941.
170. ВУКСАН Паје ДМИТАР, 1865, сељак, Србин. Умро од исцрпљености код Почитеља августа 1942.
171. ВУКСАН КАТА-КАТАЧА, 1870, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1942.

172. ВУКСАН Максима МАРИЈА, 1861, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1941.
173. ВУКСАН Паје МАРИЈА, 1867, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Почитељу августа 1942.
174. ВУКСАН Ђуре МИЛЕ, 1865, сељак, Србин. Убили га Талијани у Почитељу августа 1942.
175. ВУКСАН Јове МИЛЕВА, 1920, дијете, Српкиња. Бациле је усташе у Јарчеву јаму на Аланку 8. 8. 1941.

ВРЕБАЦ, ЗАВОЋЕ И ПАВЛОВАЦ

1. БОБИЋ Душана ЈЕЛА, 1911, Барлете, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Вребачкој Стази 13. 4. 1944.
2. БОБИЋ Стојана ПЕТАР, 1919, Вребац, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти 13. 4. 1941.
3. БОГДАНОВИЋ Раде БОГДАН, 1905, Вребац, радник, Србин. Након затвора и мучења у Врепцу, убијен у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
4. БОГДАНОВИЋ Раде ДАНЕ, 1904, Вребац, радник, Србин. Након затвора и мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
5. БОГДАНОВИЋ Тодора ДРАГОЈЛА, 1880, Завође, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
6. БОГДАНОВИЋ Лука ГЛИШО, 1874, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази августа 1941.
7. БОГДАНОВИЋ ЈАГА, 1905, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Вребачкој Стази 15. 4. 1944.
8. БОГДАНОВИЋ Дане ЈОВО, 1915, Вребац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 1943.
9. БОГДАНОВИЋ Симе—Братине ЛУКА, 1896, Вребац, правник, Србин. Убили га мађарски фашисти у Кули — Бачка, априла 1941.
10. БОГДАНОВИЋ Глише МИКА, 1889, Вребац, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Вребачкој Стази 8. 5. 1944.
11. БОГДАНОВИЋ Душана МИЛАН, Вребац, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 15. 4. 1944.
12. БОГДАНОВИЋ Дане МИЛИЦА, 1889, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Вребачкој Стази августа 1941.
13. БОГДАНОВИЋ Дмитра МИЛИЦА, 1928, Вребац, дијете, Српкиња. Након мучења убиле је усташе у Вребачкој Стази августа 1941.
14. БОГДАНОВИЋ Глише МИЛИЦА, 1872, Вребац, сељанка, Српкиња. Погинула од бомбардовања у Врепцу 1943.
15. БОГДАНОВИЋ Дане НИКОЛА, 1934, Вребац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Врепцу 18. 8. 1941.
16. БОГДАНОВИЋ Дане НИКОЛА, 1928, Вребац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 1943.

17. БОГДАНОВИЋ Петра САВА, 1872, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
18. БОГДАНОВИЋ Дане СТЕВО, 1926, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 1944.
19. БУРСАЋ Илије МИЋО, 1926, Павловац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Павловцу 15. 1. 1944.
20. ЦЕТИНА Мане МАРТА, 1897, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе 18. 8. 1941. у Вребачкој Стази.
21. ЦЕТИНА Максима МИЋО, 1890, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе 1944. у Врепцу.
22. ЦЕТИНА Танасије Мика, 1898, Завође, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу августа 1944.
23. ЦЕТИНА Марка НИКОЛА, 1896, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Личком Осику јуна 1941.
24. ЦРНОКРАК М. ЈОВО, 1900, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани 2. 3. 1943.
25. ЦРНОКРАК Дане МИХАЈЛО, 1874, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе 3. 8. 1941. у Врепцу.
26. ЋУРЧИЋ Дукана АНИЦА, 1900, Завође, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Вребачкој Стази априла 1944.
27. ЋУРЧИЋ Николе ЈОВО, 1902, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу маја 1944.
28. ЋУРЧИЋ М. ЉУБА, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
29. ЋУРЧИЋ Луке МАРКО, 1882, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 23. 4. 1944.
30. ЋУРЧИЋ Дмитра МИЛАН, 1882, Завође, сељак, Србин. Убиле га усташе у пољу Рибника априла 1944.
31. ЋУРЧИЋ Алексе МИЛИЦА, 1887, Завође, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани 2. 3. 1943. у Завођу.
32. ЋУРЧИЋ Исе МИЛКА, 1905, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
33. ЋУРЧИЋ Ђуре НИКОЛА, 1908, Завође, сељак, Србин. Након мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
34. ЋУРЧИЋ Марка ПЕТАР, 1895, Вребац, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти 13. 4. 1941.
35. ЋУРЧИЋ Николе СОКА, 1885, Завође, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани 2. 3. 1943. у Завођу.
36. ДОБРОТА Дане ЈАЊА, 1886, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе 2. 3. 1943. у Завођу.
37. ДРАГОСАВАЦ Томе ДРАГА, 1933, Вребац, дијете, Српкиња. Заклале је усташе 6. маја 1944. у Вребачкој Стази.
38. ДРАГОСАВАЦ Ђуре ЂУРО, 1889, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу октобра 1942.

39. ДРАГОСАВАЦ Николе ЂУРО, 1865, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани 2. 3. 1943. у Врепцу.
40. ДРАГОСАВАЦ Томе ЈАГА, Вребац, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази 6. 5. 1944.
41. ДРАГОСАВАЦ Миће ЈАНКО, 1903, Вребац, радник, Србин. Након мучења у Врепцу убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
42. ДРАГОСАВАЦ Николе ЈЕКА, 1874, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу 2. 3. 1943.
43. ДРАГОСАВАЦ Ч. ЈОВАН, 1872, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
44. ДРАГОСАВАЦ Глише ЈОВАН, 1872, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу маја 1944.
45. ДРАГОСАВАЦ Симе ЈОВАН, 1874, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу маја 1944.
46. ДРАГОСАВАЦ Милина ЈОВО, 1875, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
47. ДРАГОСАВАЦ Томе ЈОВО, Вребац, дијете, Србин. Заклале га усташе у Вребачкој Стази 6. 5. 1944.
48. ДРАГОСАВАЦ Милина ЛУКА, 1887, Вребац, сељак, Србин. Погинуо од талијанског бомбардовања у Врепцу 23. 3. 1943.
49. ДРАГОСАВАЦ Јове МАРИЦА, 1871, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе и Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
50. ДРАГОСАВАЦ Танасија МАРИЦА, 1871, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
51. ДРАГОСАВАЦ Томе МИЛИЦА, 1936, Вребац, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази 6. 5. 1944.
52. ДРАГОСАВАЦ Томе МИЛИЈА, 1910, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази 6. 5. 1944.
53. ДРАГОСАВАЦ Јанка МИЛОШ (Мишо), 1924, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења убиле га усташе у Билају код Госпића 6. 5. 1941.
54. ДРАГОСАВАЦ Стевана МИЛОШ, 1912, Вребац, трговац, Србин. Стријељали га Нијемци у Београду маја 1941.
55. ДРАГОСАВАЦ Боже САВА, 1896, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
56. ДРАГОСАВАЦ Петра СИМО, 1868, Вребац, сељак, Србин. Стријељали га Талијани и усташе у Врепцу 12. 5. 1944.
57. ДРАГОСАВАЦ Дане СОКА, 1878, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
58. ДРАГОСАВАЦ Јанка ТАНАСИЈА, 1897, Вребац, сељак, Србин. Убили га усташе у Врепцу 22. 6. 1941.
59. ГРАОВАЦ Миле БРАНКО, 1935, Павловац, дијете, Србин. Погинуо од талијанског бомбардовања 1. 3. 1943. у Павловцу.
60. ГРАОВАЦ Тодора ЂУКАН, 1895, Завође, сељак, Србин. Погинуо од талијанског бомбардовања код Плоче почетком 1943.

61. ГРАОВАЦ Николе JEKA, 1883, Могорић, сељанка, Српкиња. Усташе је бациле у ватру у Павловцу априла 1944.
62. ГРАОВАЦ Павла ЛУКА-Лукијан, 1896, Вребац, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти 13. 4. 1941.
63. ГРАОВАЦ Николе МИЛИЦА, 1897, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
64. ГРАОВАЦ Миле НИКОЛА, 1901, Завође, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
65. ГРАОВАЦ Милана ТАНАСИЈА, 1899, Павловац, сељак, Србин. Стријелили га Талијани и усташе у Павловцу марта 1943.
66. ГРУБИЋ Петра ЈОВО, 1916, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
67. ГРУБИЋ Петра МАРКО, 1911, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
68. ГРУБИЋ Васе МИЛЕ, 1913, Вребац, трговац, Србин. Заклале га усташе 1. 8. 1941. у Удбини.
69. ГРУБИЋ Петра САВА, 1893, Вребац, сељак, Србин. Убили га четници у Врепцу септембра 1942.
70. КОРАЋ Марка ДУШАН, 1910, Павловац, радник, Србин. Након мучења убиле га усташе у Подлапачи почетком 1942.
71. КОРАЋ Максима МИЋО, 1884, Павловац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 15. 6. 1941.
72. КРАЈНОВИЋ Николе ЈОВАН, 1875, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
73. КРАЈНОВИЋ Самуила МАРИЈА, 1908, Вребац, сељанка, Српкиња. Спалиле је усташе у Вребачкој Стази 30. 4. 1944.
74. КРАЈНОВИЋ Николе МИЛКА, 1938, Вребац, дијете, Српкиња. Спалиле је усташе у Вребачкој Стази 30. 4. 1944.
75. КРАЈНОВИЋ Дмитра СОКА, 1880, Барлете, сељанка, Српкиња. Спалиле је усташе у Вребачкој Стази 30. 4. 1944.
76. КРАЈНОВИЋ Николе СОКА, 1940, Вребац, дијете, Српкиња. Спалиле је усташе у Вребачкој Стази 30. 4. 1944.
77. КРАЈНОВИЋ Луке ТОДОРА, 1871, Вребац, сељанка, Српкиња. Спалиле је усташе у Вребачкој Стази 30. 4. 1944.
78. МАНДАРИЋ Дане ДАНИЦА, 1917, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
79. МАНДАРИЋ ДМИТАР, 1875, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу августа 1943.
80. МАНДАРИЋ Миће ЂУКАН, 1874, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу 20. 8. 1941.
81. МАНДАРИЋ Боже ЂУРО, 1886, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу маја 1944.
82. МАНДАРИЋ Васе ЂУРО, 1886, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе и Нијемци у Врепцу 7. 1. 1945.

83. МАНДАРИЋ Раде ЈАНКО, 1905, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 6. 1941.
84. МАНДАРИЋ Танасије ЈЕКА, 1873, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу 13. 8. 1941.
85. МАНДАРИЋ Танасије ЈЕКА, 1894, Вребац, сељанка, Српкиња. Запалиле је усташе и Талијани живу у кући 2. 3. 1943.
86. МАНДАРИЋ Миланка МИКА, 1892, Вребац, гостионичарка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази 18. 5. 1944.
87. МАНДАРИЋ Јове МИЛАН, 1895, Вребац, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти 13. 4. 1941.
88. МАНДАРИЋ Исе МИЛИЦА, 1870, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу 1944.
89. МАНДАРИЋ Васе МИЛОШ, 1930, Вребац, Србин. Послије мучења, убиле га усташе у Врепцу јуна 1941.
90. МАНДАРИЋ Максе НИКОЛА, 1885, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази априла 1944.
91. МАНДАРИЋ Симе ПЕРА, 1879, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Врепцу 2. 8. 1941.
92. МАНДАРИЋ Боже ПЕТАР, 1870, Вребац, сељак, Србин. Заклале га усташе у Врепцу 13. 8. 1941.
93. МАНДАРИЋ Васе ПЕТАР, 1870, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу 2. 8. 1941.
94. МАНДАРИЋ Марка РАДЕ, 1873, Вребац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Врепцу маја 1944.
95. МАНДАРИЋ Дане СОКА, 1875, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу 18. 8. 1941.
96. МАНДАРИЋ Раде СТЕВАН, 1898, Вребац, сељак, Србин. Након мучења у Врепцу, убиле га усташе на Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
97. МАНДИЋ Петра МАРКО, 1914, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 6. 1941.
98. МИЛЕКИЋ Николе ЈАЊА, 1896, Вребац, сељанка, Српкиња. Усташе је живу бациле у ватру у Вребачкој Стази (Међугорје) 23. 5. 1944.
99. МИЛЕКИЋ Исе ЈОВО, 1908, Вребац, сељак, Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
100. МИЛЕКИЋ Јаге МИЛОРАД, 1943, Вребац, дијете, Србин. Заклале га усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
101. МИЛЕКИЋ МИЉА, 1892, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Билају код Госпића маја 1943.
102. МИШЧЕВИЋ Марка ЛУКА, 1873, Завође, сељак, Србин. Након мучења, убиле га усташе у Билају јуна 1941.
103. НАРАНЧИЋ Марка БОСИЉКА, 1905, Вребац, домаћица, Српкиња. Објесиле је усташе у Госпићу маја 1941.

104. НАРАНЧИЋ Гене ЂУРО (Ђукица), 1892, Вребац, сељак, Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
105. НАРАНЧИЋ Исе ЈАЊА, 1860, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Врепцу 2. 3. 1943.
106. НАРАНЧИЋ Луке ЈАЊА, 1918, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклали је Талијани 2. 3. 1943. у Врепцу.
107. НАРАНЧИЋ Дане ЈЕКА, 1880, Вребац, домаћица, Српкиња. Објесиле је усташе у Госпићу маја 1944.
108. НАРАНЧИЋ Јандре МАША, 1880, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
109. НАРАНЧИЋ Николе МИЦА, 1886, Вребац, сељанка, Српкиња. Објесиле је усташе у Госпићу 1945.
110. НАРАНЧИЋ Стеве МИЛЕ, 1941, Вребац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Врепцу 3. 8. 1941.
111. НАРАНЧИЋ Мије МИЛИЦА, 1879, Вребац, сељанка, Српкиња. Заклали је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
112. НАРАНЧИЋ Петра РАДЕ, 1896, Вребац, сељак, Србин. Након мучења, убиле га усташе у Јадовну маја 1941.
113. НАРАНЧИЋ САВА, 1870, Вребац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
114. НАРАНЧИЋ Симе САВА, 1878, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани 2. 3. 1943. у Врепцу.
115. НАРАНЧИЋ Гене СТЕВО, 1915, Вребац, трговачки помоћник, Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
116. НАРАНЧИЋ Васе ВЛАДИМИР, 1902, Вребац, трговац, Србин. Убијен у Јадовну маја 1941.
117. НОВАКОВИЋ Дане АНИЦА, 1888, Дивосело, сељанка, Српкиња. Убили је Нијемци у Вребачкој Стази (Међугорје) 12. 3. 1945.
118. НОВКОВИЋ Милоша БОГДАН, 1891, Завође, жандармеријски наредник, у пензији, Србин. Убиле га усташе у Госпићу 1945.
119. НОВКОВИЋ Дмитра БОЈА, 1889, Завође, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Вребачком Завођу 2. 3. 1943.
120. НОВКОВИЋ Тодора ДМИТАР, 1910, Павловац, жандар, Србин. Погинуо приликом бомбардовања Београда 6. 4. 1941.
121. НОВКОВИЋ Раде ЂУКАН, 1860, Завође, сељак, Србин. Убили га Талијани у Вребачком Завођу 2. 3. 1943.
122. НОВКОВИЋ Мијата ЂУРО, 1860, Павловац, сељак, Србин. Убили га четници 7. 1. 1944. у Павловцу.
123. НОВКОВИЋ Ђукана ГЛИШО, 1901, Павловац, сељак, Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 6. 1941.

124. НОВКОВИЋ Марка ЈОВО, 1913, Павловац, сељак, Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
125. НОВКОВИЋ Јоце МАНЕ, 1916, Павловац, сељак, Србин. Након мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
126. НОВКОВИЋ Вање МАРА, 1902, Завође, сељанка, Српкиња. Усташе су је живу бациле у ватру у Завођу априла 1944.
127. НОВКОВИЋ Миће МАРКО, 1919, Павловац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, усташе га убиле у Плантажи код Метка 27. 7. 1941.
128. НОВКОВИЋ Марка МИЋО, 1881, Павловац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Завођу 15. јуна 1941.
129. НОВКОВИЋ Ђукана МИЛАН, 1919, Вребац, Србин. Убили га Нијемци у Београду 1941.
130. НОВКОВИЋ Ђуре МИЛАН, 1911, Павловац, сељак, Србин. Након мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
131. НОВКОВИЋ Мане МИЛАН, 1939, Павловац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Павловцу априла 1944.
132. НОВКОВИЋ Ђукана МИЛКА, 1884, Павловац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Павловцу 1944.
133. НОВКОВИЋ Јована МИЛКА, 1920, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Павловцу 1943.
134. НОВКОВИЋ Танасије МИЛОШ, 1894, Завође, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти — Бачка 13. 4. 1941.
135. НОВКОВИЋ Миле МИРКО, 1927, Павловац, сељак, Србин. Ухватили га Нијемци у Павловцу 1944. и одвели у Њемачку гдје је и погинуо.
136. НОВКОВИЋ Мане НИКОЛА, 1940, Павловац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Павловцу јануара 1943.
137. НОВКОВИЋ Саве НОВЕ, 1908, Вребац, радник, Србин. Послије мучења убиле га усташе у Брињу јуна 1941.
138. НОВКОВИЋ Танасије НОВЕ (НОВАЧИНА), 1866, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Завођу 2. 3. 1943.
139. НОВКОВИЋ Танасије ПЕТАР (ПЕКАН), 1895, Завође, сељак, Србин. Погинуо од талијанског бомбардовања у Плочи код Ловинца 20. 12. 1942.
140. НОВКОВИЋ Ђуре ЖУЈА, 1889, Павловац, сељанка, Српкиња. Убили је Нијемци децембра 1944. у Павловцу.
141. ЊЕГОМИР Тодора ЈАЊА, 1878, Завође, сељанка, Српкиња. Живу је спалили Талијани и усташе у Завођу 2. 3. 1943.
142. ЊЕГОМИР Илије ЈЕКА, 1903, Завође, сељанка, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази новембра 1944.
143. ЊЕГОМИР Алексе ЈОВАН, 1894, Завође, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти — Бачка 13. 4. 1941.

144. ЊЕГОМИР Танасије МАРА, 1911, Завође, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Завођу 2. 3. 1943.
145. ЊЕГОМИР Миће МАРКО, 1902, Завође, радник, Србин. Ухваћен у Метку, а затим одведен у Рибник гдје је мучен. Из Рибника одведен у Јадовно и бачен у јаму.
146. ЊЕГОМИР Миће МИЦА, 1930, Завође, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази новембра 1944.
147. ЊЕГОМИР Миће НЕДЕЉКА, 1933, Завође, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази новембра 1944.
148. ЊЕГОМИР Саве ТОМА, 1883, Завође, сељак, Србин. Заклале га усташе у Метку 2. 5. 1944.
149. ПАВИЧИЋ Дане ДАНИЦА, 1917, Вребац, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Вребачкој Стази маја 1944.
150. ПАВИЧИЋ Дмитра ДАНИЦА, 1930, Вребац, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Могорићу 1943.
151. ПОПОВИЋ Васе МАРИЈА, 1875, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у запаљену кућу у Врепцу 2. 3. 1944.
152. ПОПОВИЋ Јове ПЕТАР, 1884, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
153. РАКИЋ Јанка ЈАГА, 1894, Вребац, сељанка, Српкиња. Погинула од талијанског бомбардирања у Врепцу марта 1943.
154. СТОИСАВЉЕВИЋ Петра ЈОВО, 1902, Павловац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
155. СТОИСАВЉЕВИЋ Марка ПЕТАР (Пејо), Павловац, сељак, Србин. Погинуо од италијанске топовске гранате у Павловцу 28. 2. 1943.
156. СУНАЈКО БОЈА, 1880, Вребац, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Врепцу 2. 5. 1944.
157. СУНАЈКО Петра ЈОВО, 1896, Вребац, начелник Опћине Медак, Србин. Послије мучења у Госпићу, убиле га усташе и бациле у јаму у Јадовном маја 1941.
158. ТОДОРИЋ Боже ЂОКО, 1937, Завође, дијете, Србин. Усташе га бациле у ватру у Завођу априла 1944.
159. ТОДОРИЋ Ђукана ИЛИЈА, 1897, Завође, сељак, Србин. Заклале га усташе у Завођу маја 1944.
160. ТОДОРИЋ Илије ЈЕЛА, 1936, Завође, дијете, Српкиња. Заклале је усташе у Завођу маја 1944.
161. ТОДОРИЋ Николе МИШО, 1932, Вребац, дијете, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 15. 5. 1944.
162. ТОДОРИЋ Ђукана НИКОЛА, 1898, Завође, ковач, Србин. Убиле га усташе у Вребачкој Стази 15. 5. 1944.
163. ТОДОРИЋ Боже РАДЕ, 1934, Завође, дијете, Србин. Усташе га живог бациле у ватру у Завођу априла 1944.
164. ТОДОРИЋ Марка СОКА, 1888, Вребац, сељанка, Српкиња. Бачена жива у ватру од усташа априла 1944.

165. ТОМАШ Ђуре ДМИТАР, 1868, Павловац, сељак, Србин. Заклале га усташе у Павловцу јуна 1943.
166. ТОМАШ Миле ДУШАН, 1909, Павловац, сељак; Србин. Након мучења у затвору у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 6. 1941.
167. ТОМАШ Раде ЈЕКА, 1872, Павловац, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Павловцу 2. 3. 1943.
168. ТОМАШ Дмитра НИКОЛА, 1865, Павловац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Павловцу 2. 3. 1943.
169. ТОМАШ Ђуре НИКОЛА, 1880, Павловац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Павловцу 2. 3. 1943.
170. ТОМАШ Алексе ПЕТАР, 1880, Павловац, сељак, Србин. Убили га Талијани и усташе у Павловцу 2. 3. 1943.
171. УГАРАК ЛУКА, 1895, Вребац, сељак, Србин. Убили га Талијани у Врепцу 2. 3. 1943.
172. УГАРАК Дане МИЛАН-Митлан, 1895, Вребац, сељак, Србин. Убили га четници у околини Смедерева 1944.
173. УЗЕЛАЦ Андрије МИЛИЦА, 1868, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Завођу 2. 3. 1944.
174. УЗЕЛАЦ Андрије МИЛОШ-Миле, 1894, Завође, сељак, Србин. Убили га мађарски фашисти у Сенти — Бачка 13. 4. 1941.
175. УЗЕЛАЦ Ђуре НИКОЛА, 1909, Вребац, сељак, Србин. Послије мучења у Врепцу, убиле га усташе у Плантажи код Метка 22. 7. 1941.
176. ЗОРОЈА Васе БОЈА, 1867, Павловац, сељанка, Српкиња. Талијани је живу бацили у једну запаљену кућу у Павловцу 2. 3. 1943.
177. ЗОРОЈА Саве БОЖО-Божа, 1871, Павловац, сељак, Србин. Заклале га усташе у Павловачкој планини — Њивица Зорајска, маја 1944.
178. ЗОРОЈА Боже НИКОЛА, 1876, Павловац, сељак, Србин. Усташе га бациле у ватру у Павловцу 2. 3. 1943.

МОГОРИЋ

1. БАСАРИЋ Николе ДУШАНКА, 1928, ђак, Српкиња. Убиле је усташе крај Госпића 9. 11. 1944.
2. БАСАРИЋ Нове ГОЈКО, 1935, дијете, Србин. Погинуо од експлодиранс талијанске бомбе у Могорићу 12. 3. 1943.
3. БАСАРИЋ Миле ЈОВО, 1900, сељак, Србин. Убили га Талијани у Тушици код Плоче 2. 3. 1942.
4. БАСАРИЋ Томе МИЛИЦА, 1907, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у збјегу код Јадове (Госпић) 9. 11. 1944.
5. БАСАРИЋ Томе МИЛКА, 1908, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у збјегу код Јадове (Госпић) 9. 11. 1944.
6. БАСАРИЋ Нове МИРКО, 1936, дијете, Србин. Убијен од усташа у Могорићу 12. 3. 1943.

7. БАСАРИЋ Танасије НИКОЛА, 1912, сељак, Србин. Ухватиле га усташе и после је злијерског мучења убиле код Госпића 3. 6. 1941.
8. БАСАРИЋ Миле САВА, 1899, пекар, Српкиња. Убиле је усташе после злијерског мучења код Госпића 5. 6. 1941.
9. БОРИЋ Саве АНЂА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе на Међугорју код Могорића 17. 11. 1944.
10. БОРИЋ Томе ИЛИЈА, сељак, Србин. Приликом вожње материјала за НОВ према Далмацији смрзао се, новембра 1944.
11. БОРИЋ Николе ЉУБИЦА, 1921, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Могорићу 14. 11. 1944.
12. БОРИЋ Ђуре МАРИЦА, 1921, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Гробари (Плоча) 10. 12. 1944.
13. БОРИЋ Мане МИЛИЦА, 1929, ђак, Српкиња. Убиле је усташе у Међугорју код Могорића 17. 11. 1944.
14. БОРКОВИЋ Дане ДУШАН, 1918, дијете, Србин. Погинуо од заостале талијанске бомбе у Могорићу почетком 1944.
15. БОРКОВИЋ Николе ЈОВО, 1899, сељак, Србин. Погинуо у Ловинцу у јесен 1943.
16. БОРКОВИЋ Николе МАНЕ, 1933, дијете, Србин. Убили га Нијемци и усташе на Међугорју код Могорића маја 1944.
17. БОРКОВИЋ Богдана НОВЕ, 1924, сластичар, Србин. Ухватили га Нијемци у Новом Саду и одвели у логор у Њемачку гдје је убијен.
18. ЧАНКОВИЋ Стојана ЉУБА, 1940, дијете, Српкиња. Погинула приликом талијанског бомбардирања у Могорићу 1943.
19. ЧАНКОВИЋ Илије МИЦА, 1938, дијете, Српкиња. Погинула од талијанског бомбардирања у Могорићу 15. 4. 1943.
20. ЧАНКОВИЋ Петра МИЛАН, 1927, дијете, Србин. Убиле га усташе у Госпићу 29. 7. 1941.
21. ЧАНКОВИЋ Саве МИЛАН, 1924, најамник, Србин. Заклале га усташе после мучења у Госпићу маја 1941.
22. ЧАНКОВИЋ Вељка ПЕРА, 1903, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у збјегу код Могорића 7. 2. 1944.
23. ДОШЕН Дане СОКА, 1901, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Рибнику 1941.
24. ЂАКОВИЋ Мане ДАНЕ, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 9. 11. 1944.
25. ЂАКОВИЋ Мане ЂУРО, 1942, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 9. 11. 1944.
26. ЂАКОВИЋ Стевана МАРИЈА, 1892, домаћица, Српкиња. Погинула од талијанског бомбардирања у Могорићу 9. 3. 1943.
27. ЂАКОВИЋ Илије МИЛЕ, 1943, дијете, Србин. Убили га Талијани и усташе у Могорићу 14. 11. 1944.
28. ЂАКОВИЋ Јове МИЛЕ, 1909, сељак, Србин. Ухватиле га усташе на лијечењу у болници у Госпићу јуна 1941, а затим одвеле и убиле у Јадовну.

29. БАКОВИЋ Шпире МИЛЕ, 1872, сељак, Србин. Послије мучења бацили га Талијани у ватру у Могорићу 9. 3. 1943.
30. БАКОВИЋ Илије МИЛКА, 1875, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе послје мучења у Могорићу 9. 3. 1943.
31. БАКОВИЋ Д. НИКОЛА, 1903, полицајац, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 9. 11. 1944.
32. БАКОВИЋ Вује СОКА, 1915, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе и бациле у ватру у Могорићу 9. 11. 1944.
33. ИЛИЋ Дане БОЈА, 1888, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
34. ИЛИЋ Јанка ДАНЕ, 1899, сељак, Србин. Убиле га усташе у Трнави 22. 12. 1944.
35. ИЛИЋ Симе ДАНЕ, 1885, сељак, Србин. Заклале га усташе послје мучења у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
36. ИЛИЋ Јанка ДУШАН, 1933, дијете, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
37. ИЛИЋ Дане ДУШАН, сељак, Србин. Заклале га усташе послје мучења у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
38. ИЛИЋ Симе ЈАНКО, 1905, сељак, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
39. ИЛИЋ Томе ЈЕКА, 1878, Плоча, Кик, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у запаљену кућу у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
40. ИЛИЋ Дане ЈОВО, 1927, сељак, Србин. Заклале га усташе послје мучења у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
41. ИЛИЋ Дане ЉУБИЦА, 1936, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Трнави 22. 12. 1944.
42. ИЛИЋ Дане МАРИЦА, 1931, дијете, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
43. ИЛИЋ Радаковић Миле МАРИЈА, 1873, домаћица, Српкиња. Бацили је Талијани и усташе у ватру у Могорићу 9. 3. 1943.
44. ИЛИЋ Јанка МИЦА, 1938, дијете, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
45. ИЛИЋ Јанка МИЛАН, 1931, дијете, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
46. ИЛИЋ Дане МИЛКА, 1936, дијете, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
47. ИЛИЋ Јанка НИКОЛА, 1933, дијете, Србин. Убиле га усташе у Трнави 22. 12. 1944.
48. ИЛИЋ Јанка НИКОЛА, 1944, дијете, Србин. Убиле га усташе у Трнави 22. 12. 1944.
49. ИЛИЋ Боже СОКА, 1903, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Трнави 22. 12. 1944.
50. ИЛИЋ Николе ВАЈА, 1893, домаћица, Српкиња. Убили је Талијани у Могорићу 9. 3. 1943.

51. КОРИЦА БОЈА, 1894, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
52. КОРИЦА БОЖО, 1930, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
53. КОРИЦА ДАНЕ, 1884, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
54. КОРИЦА Стојана ДМИТАР, 1873, сељак, Србин. Погинуо од талијанске артиљерије у Могорићу 12. 4. 1942.
55. КОРИЦА Радаковић Танасија БУКА, 1904, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 17. 11. 1944.
56. КОРИЦА Ђуре БУРАЂ, 1927, сељак, Србин. Погинуо од бомбе у Могорићу 16. 2. 1943.
57. КОРИЦА Илије ЈАНКО, 1855, сељак, Србин. Убили га Талијани и усташе, а затим запалили у кући у Могорићу 9. 3. 1943.
58. КОРИЦА Миле ЈАНКО, 1925, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 17. 11. 1944.
59. КОРИЦА ЈАНКО, 1894, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
60. КОРИЦА ЈАНКО, дијете, 1943, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
61. КОРИЦА Раде ЈОВАНКА, 1942, дијете, Српкиња. Бацили је Нијемци у запаљену кућу у Могорићу 1944.
62. КОРИЦА ЈОВО, 1926, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
63. КОРИЦА Танасије КАТА, 1900, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 1944.
64. КОРИЦА КОКА, 1914, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
65. КОРИЦА Боже ЉУБА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
66. КОРИЦА Боже ЉУБИЦА, 1927, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе и Нијемци у Међугорју 17. 12. 1944.
67. КОРИЦА МАРИЦА, 1929, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
68. КОРИЦА Саве МИЦА, 1930, дијете, Српкиња. Заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
69. КОРИЦА Саве МИЛАН, 1934, дијете, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
70. КОРИЦА Петра МИЛЕ, 1897, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу новембра 1944.
71. КОРИЦА Милоша МИЛЕВА, 1938, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Трнави 25. 12. 1944.
72. КОРИЦА Илије МИЛИЦА, 1915, Плоча, домаћица, Српкиња. После мучења заклале је усташе и бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.

73. КОРИЦА МИЛКА, 1917, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
74. КОРИЦА МИРКО, 1941, дијете. Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
75. КОРИЦА Јована НИКОЛА, 1893, сељак, Србин. Убиле га усташе у Међугорју 17. 11. 1944.
76. КОРИЦА Миланка НИКОЛА, 1928, ђак, Србин. Заробиле га усташе у Могорићу маја 1944. и спровели у логор гдје је убијен за вријеме офанзиве у Госпићу 17. 11. 1944.
77. КОРИЦА Милоша НИКОЛА, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 22. 12. 1944.
78. КОРИЦА Томе НИКОЛА, 1900, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу јула 1941.
79. КОРИЦА Илије НОВЕ, 1860, сељак, Србин. Убиле га усташе у Међугорју (Могорић) 17. 11. 1944.
80. КОРИЦА ПЕТАР, 1935, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 25. 12. 1944.
81. КОРИЦА Петра САРА, 1910, домаћица, Српкиња. Послије мучења заклале је усташе у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
82. КОРИЦА Миле СТЕВАН, 1884, сељак, Србин. Убиле га усташе после мучења у Подлапачи 17. 11. 1941.
83. КОРИЦА Миле СТОЈАН, 1880, сељак, Србин. Послије мучења заклале га усташе, а затим бациле у ватру у Могорићу (Трнави) 22. 12. 1944.
84. КОРИЦА Милоша СТОЈАН, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Трнави 1944.
85. КОРИЦА Саве СТОЈАН, 1936, дијете, Србин. Заклале га усташе и бациле у ватру у Трнави 22. 12. 1944.
86. КРАВИЋ Спасе МАРТА, 1861, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Метку 1944.
87. КРАВИЋ Лазе МИЛИЦА, 1872, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 13. 3. 1914.
88. КРАВИЋ Глише НОВЕ, 1866, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 14. 11. 1944.
89. КРАВИЋ Миле СОКА, 1903, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у Рибнику 1941.
90. МАОДУШ Вује ИЛИЈА, 1915, сељак, Србин. Убиле га усташе у Могорићу 10. 6. 1941.
91. МАОДУШ Илије ЈЕЛА, 1937, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у збјегу код Јадове (Могорић) 17. 11. 1944.
92. МАОДУШ Дамјана СОКА, 1917, домаћица, Српкиња. Убиле је усташе у збјегу код Јадове (Могорић) 17. 11. 1944.
93. МИЛОЈЕВИЋ Јове МИЛАН, 1941, дијете, Србин. Рањен од талијанског бомбардирања у Могорићу маја 1943. и умро 2. 8. 1943.
94. ОРЛОВИЋ Раде ПЕТАР, 1906, Плоча, сељак, Србин. Погинуо од заостале бомбе у Међугорју (Могорић) 1944.

95. ПАВИЧИЋ ДМИТРА, 1930, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Могорићу 25. 2. 1944.
96. РАДАКОВИЋ Гене ЂУРО, 1920, радник у Суботици, Србин. Убили га Нијемци 25. 7. 1941.
97. РАДАКОВИЋ Милана ГОЈКО, 1937, дијете, Србин. Убиле га усташе у Могорићу (Мало Међугорје) 17. 11. 1944.
98. РАДАКОВИЋ Луке ЈОВО, 1884, сељак, Србин. Погинуо од талијанског бомбардовања у Могорићу 1943.
99. РАДАКОВИЋ Стојана ЛАЗО, 1928, сељак, Србин. Погинуо од експлодиране бомбе у Могорићу 15. 3. 1943.
100. РАДАКОВИЋ МАРИЈА, 1863, домаћица, Српкиња. Заклали је Талијани у Могорићу 1943.
101. РАДАКОВИЋ Јандре ПЕТАР, 1861, сељак, Србин. Убили га Нијемци у Међугорју (Могорић) маја 1944.
102. РАДАКОВИЋ Јанка ПЕТАР, 1926, сељак, Србин. Погинуо од експлодиране бомбе у Могорићу 1. 5. 1943.
103. РАДАКОВИЋ Јове СМИЉАНА, 1874, домаћица, Српкиња. Базили је Талијани у ватру у Могорићу 9. 3. 1943.
104. РАДАКОВИЋ СОКА, 1919, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Могорићу 14. 11. 1944.
105. РАДАКОВИЋ Филипа СОКА, 1869, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Међугорју (Могорић) 17. 11. 1944.
106. РАДАКОВИЋ Николе СОКА, 1875, домаћица, Српкиња. Базили је Талијани у ватру у Могорићу 9. 3. 1943.
107. ВУЧКОВИЋ Николе МИЛАН, 1941, дијете, Србин. Убили га Талијани у Могорићу у прољеће 1943.
108. ВУЧКОВИЋ Милоша МИЋО, 1944, дијете, Србин. Смрзнуо се у збјегу код Радуча 25. 3. 1945.
109. ВУЧКОВИЋ Дане МИЛЕ, 1903, сељак, Србин. Ухватиле га усташе 25. 6. 1941. у Могорићу, а затим спровеле у Јадовно гдје су га убиле.
110. ВУЧКОВИЋ Саве ПЕТАР, 1909, сељак, Србин. Умро од глади у логору у Италији априла 1941.
111. ВУРДЕЉА Јована РАДЕ, 1895, сељак, Србин. Заклале га усташе на Удбини 20. 9. 1941.
112. ВУРДЕЉА Шпире СТОЈА, 1897, домаћица, Српкиња. Убили је Талијани у Могорићу 9. 3. 1943.
113. ЗАКЛАН Марка МИЛИЦА, 1882, домаћица, Српкиња. Заклале је усташе у Могорићу 9. 11. 1944.

РАДУЧ

1. АЈДУКОВИЋ Миле ДАНЕ, 1917, сељак, Србин. Стријељале га усташе у Радучу 4. 8. 1941.
2. АЈДУКОВИЋ Јове НИКОЛА, 1880, сељак, Србин. Убили га четници у Радучу 1942.

3. АЈДУКОВИЋ М. ШПИРО, 1885, сељак, Србин. Убили га четници у Радучу 1944.
4. БЈЕЛОБАБА Стојана ДЕСА, 1937, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Босни 1941.
5. БЈЕЛОБАБА ИСО, Србин. Убили га Нијемци у Радучу 1941.
6. БЈЕЛОБАБА НИКОЛА, 1888, Србин. Убили га Нијемци у Босни 1941.
7. БЈЕЛОБАБА ПАЈО, 1899, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1944.
8. БЈЕЛОБАБА САВА, 1903, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
9. БЈЕЛОБАБА Стојана ЖИВКО, 1939, дијете, Србин. Убиле га усташе у Босни 1941.
10. ЦРНОБРЊА МИЛАН, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1943.
11. ЧУБРИЛО Стојана ИСО, 1882, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
12. ЧУБРИЛО Јована САВА, 1901, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
13. ЧУБРИЛО Луке СОКА, 1914, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1944.
14. ЧУБРИЛО СТАКА, 1901, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1943.
15. ЧУБРИЛО Стојана ВУЈО, 1880, сељак, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
16. ЋЕЛИЋ Миле ДАНЕ, 1886, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
17. ДЕЈАНОВИЋ М. АНЂЕЛИЈА, 1902, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1942.
18. ДЕЈАНОВИЋ Н. БОГИЋ, 1875, сељак, Србин. Убиле га усташе у Плочама 1943.
19. ДЕЈАНОВИЋ ДМИТАР, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1943.
20. ДЕЈАНОВИЋ ЈАНКО, Србин. Убили га Нијемци у Србији 1942.
21. ДЕЈАНОВИЋ ЈАЊА, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1943.
22. ДЕЈАНОВИЋ Паје ЈОВО, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
23. ДЕЈАНОВИЋ МИЋА, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1943.
24. ДЕЈАНОВИЋ НИКОЛА, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1942.
25. ДРАШКОВИЋ Л. НИКОЛА, 1870, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
26. ГАЈИЋ Јанка ЈЕЈА, 1921, сељанка, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1942.
27. ГАЈИЋ МАРИЈА, 1872, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
28. ГАЈИЋ Јове НИКОЛА, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
29. ГАЈИЋ Ћире ПЕТАР, 1937, дијете, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1942.
30. ГАЈИЋ Ћире СМИЉА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
31. ГАЈИЋ Јове СОКА, 1935, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.

32. ГВОЗДАНИЋ ЈОВО, Оточац, сељак, Србин. Убиле га усташе у Св. Року 1941.
33. ЈЕЛАЧА Марка БОСА, 1929, Српкиња. Убиле је усташе у Госпићу 1945.
34. ЈЕЛАЧА Марка БУРО, 1930, дијете, Србин. Убиле га усташе у Госпићу 5. 3. 1945.
35. ЈЕЛАЧА Марка КАТА, 1900, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Госпићу 1945.
36. ЈЕЛАЧА Ј. МАРА, 1900, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Госпићу 1941.
37. ЈЕЛАЧА Јове МАРКО, 1900, сељак, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
38. ЈЕЛАЧА Дане МИЛЕ, 1880, жандар, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
39. ЈЕЛАЧА Дане МИЛОШ, 1908, жандар, Србин. Стријељале га усташе у Госпићу 1941.
40. КАЛИНИЋ М. ДМИТАР, 1870, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
41. КАЛИНИЋ С. ДМИТАР, 1907, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
42. КАЛИНИЋ Д. МОША, 1875, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
43. КАЛИНИЋ М. СОКА, 1870, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Папучи 1941.
44. КАЛИНИЋ ТОМО, 1870, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
45. КОЊЕВИЋ ДАНЕ, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
46. КОЊЕВИЋ ДМИТАР, 1904, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1942.
47. КОЊЕВИЋ ДМИТАР, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
48. КОЊЕВИЋ Николе ДРАГИЋ, 1876, пензионер, Србин. Затворили га Талијани 27. 1. 1942. Умро од последица мучења у затвору 1944.
49. КОЊЕВИЋ ИСО, Србин. Убили га Талијани у Радучу 1942.
50. КОЊЕВИЋ И. ЈАНКО, Србин. Убили га Талијани у Блатама 1941.
51. КОЊЕВИЋ ЈАЊА, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1942.
52. КОЊЕВИЋ ЈОЈА, Србин. Убили га усташе у Радучу 1943.
53. КОЊЕВИЋ ЉУБА, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1942.
54. КОРАЋ ДАНЕ, 1879, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
55. КОРАЋ Милоша МАРКО, 1939, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
56. КОРАЋ СТАНА, 1870, сељанка, Хрватица. Убиле је усташе у Радучу 1943.
57. КУПРЕШАНИН М. ДУШАН, 1925, сељак, Србин. Убили га Талијани у Метку 1943.
58. КУПРЕШАНИН ЈЕКА, 1922, Српкиња. Убили је Нијемци у Крушковцу 1944.

59. КУПРЕШАНИН М. ЈОВАНКА, 1937, дијете, Српкиња. Убили је Нијемци у Крушковцу 1944.
60. КУПРЕШАНИН МИКА, 1902, Српкиња. Убили је Нијемци у Радучу 1944.
61. КУПРЕШАНИН С. ПЕТАР, 1930, дијете, Србин. Убили га Талијани у Крушковцу 1942.
62. КУПРЕШАНИН Д. САВА, 1863, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
63. КУПРЕШАНИН П. СТЕВО, 1901, сељак, Србин. Убили га Талијани у Метку 1943.
64. ЛЕВНАИЋ Саве МИЛЕТА, 1873, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
65. ЛЕВНАИЋ Дане МАРА, 1921, Српкиња. Убиле је усташе у Госпићу 1941.
66. ЛЕВНАИЋ Јове МИЛОШ, 1911, Србин. Убиле га усташе у Мостару 1941.
67. МИЛЕКИЋ МАРКО, 1879, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
68. МИЛЕКИЋ ПАВА, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
69. МИШЧЕВИЋ Саве БОГДАН, 1931, дијете, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
70. МИШЧЕВИЋ САВА, 1865, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
71. МИШЧЕВИЋ СТЕВАН, 1867, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
72. МРКАИЛО Исе БОГДАН, 1939, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
73. МРКАИЛО Исе МИРКО, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
74. МРКАИЛО Исе ЗОРКА, 1936, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
75. ПАЊАК ДАНЕ, 1900, Србин. Убили га четници у Радучу 1943.
76. ПАЊКОВИЋ Миланка ИСО, 1870, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
77. ПАЊКОВИЋ МИЛИЈА, 1866, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
78. ПАЊКОВИЋ САВА, 1870, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
79. ПЕЈНОВИЋ Стојана ЂУРО, 1940, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
80. ПЕЈНОВИЋ МАРА, 1870, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
81. ПЕЈНОВИЋ Стевана МИЋО, 1929, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1942.
82. ПЕЈНОВИЋ МИЛЕ, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.

83. ПЕЈНОВИЋ Раде МИЛКА, 1908, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
84. ПЕЈНОВИЋ Павла МИЛЕ, 1880, сељак, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
85. ПЕЈНОВИЋ Стојана СОКА, 1938, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
86. ПЕЈНОВИЋ СОКА, 1882, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1943.
87. ПЕЈНОВИЋ Г. СТЕВАН, 1870, сељак, Србин. Убили га четници у Радучу 1942.
88. ПОКРАЈАЦ Миле ИСО, 1904, листоноша, Србин. Убиле га усташе у Јадовну 1941.
89. ПОКРАЈАЦ Николе ЈАНКО, 1901, учитељ, Србин. Убиле га усташе у Св. Року 1941.
90. ПОКРАЈАЦ МАРКО, 1928, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
91. ПОКРАЈАЦ МИЛЕ, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
92. ПОКРАЈАЦ Марка НИКОЛА, 1919, сељак, Србин. Убиле га усташе у Св. Року.
93. ПОКРАЈАЦ Јанка РАДА, 1938, дијете, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1942.
94. ШОБОТ Филипа ПАВА, 1886, жандар, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
95. ТЕСЛА С. БОЈА, 1905, сељанка, Српкиња. Убиле је усташе у Радучу 1942.
96. ТЕСЛА Ј. ЂУРО, 1931, дијете, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1941.
97. ТЕСЛА САВА, Србин. Убиле га усташе у Радучу 1943.
98. ТЕСЛИЋ Саве МИЛЕ, 1863, сељак, Србин. Убиле га усташе у Плочи 10. 8. 1941.
99. ТРБОЈЕВИЋ С. ДАНЕ, 1903, сељак, Србин. Убили га Талијани у Палучи 1943.
100. ВРАЧАР ЈАНКО, 1896, сељак, Србин. Убиле га усташе у Метку 1943.
101. ВРАЧАР МАША, 1863, домаћица, Српкиња. Убили је Талијани у Радучу 1943.
102. ЗЕЉУВ Николе МИЋА, 1901, жандар, Србин. Убиле га усташе 1941.

ПОМРЛИ ОД ТИФУСА ОД 1941. ДО 1945. ГОДИНЕ

БАРЛЕТЕ

1. БАСАРИЋ Илије АНЂА, 1899, домаћица, Српкиња. Умрла у Врепцу 1943.
2. БАСАРИЋ Дмитра БОЖО, 1897, сељак, Србин. Умро у Толићу 1944.
3. БАСАРИЋ ДАНЕ, 1865, Широка Кула, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1943.
4. БАСАРИЋ Саве ГЛИШО, 1897, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1943.
5. БАСАРИЋ Боже ИЛИЈА, 1868, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1944.
6. БАСАРИЋ Ђукана ИЛИЈА, 1898, сељак, Србин. Умро у Врепцу 1943.
7. БАСАРИЋ Јанка ИЛИЈА, 1873, сељак, Србин. Умро у Врепцу 1943.
8. БАСАРИЋ Јанка ИЛИЈА, 1889, сељак, Србин. Умро у Барлетама 10. 4. 1943.
9. БАСАРИЋ Милана МИЛИЦА, 1930, дијете, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
10. БАСАРИЋ Јанка МИЛКА, 1910, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1944.
11. БАСАРИЋ Дмитра САВА, 1905, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
12. БАСАРИЋ СМИЉА, 1865, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
13. БАСАРИЋ Стеве СОКА, 1939, дијете, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
14. БАСАРИЋ Илије СТАНА, 1875, домаћица, Српкиња. Умрла у Врепцу 1943.
15. ЦИГАНОВИЋ СОКА, 1896, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
16. ЛАЗИЋ Тодора МИЛЕ, 1876, сељак, Србин. Умро у Барлетама априла 1944.
17. ЛАЗИЋ Петра МИЛОШ, 1882, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1943.
18. НИКШИЋ ЈАНКО, 1883, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1943.

19. РАДМАНОВИЋ Стеве ЈАГА, 1870, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
20. РАДМАНОВИЋ ПЕРА, 1877, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
21. РАДМАНОВИЋ Глише ПЕТАР, 1861, сељак, Србин. Умро у Барлетама 1943.
22. РАЈШИЋ МАРИЈА, 1867, домаћица, Српкиња. Умрла у Островици 1943.
23. РАЈШИЋ Васе ПЕРА, 1901, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1944.
24. РАЈШИЋ Васе САВКА, 1882, домаћица, Српкиња. Умрла у Барлетама 1943.
25. РАШЕТА Стевана СОКА, 1876, пензионер, Српкиња. Умрла у Барлетама 20. 8. 1944.

МЕДАК

1. БЛИТВА Соре ЈЕКА, 1893, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку 1944.
2. БЛИТВА Исе ЈОВО, 1894, сељак, Србин. Умро у Метку 1945.
3. БЛИТВА Дане МИЛАН, 1892, сељак, Србин. Умро у Метку 1945.
4. БЛИТВА Симе МИЛИЦА, 1871, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку 1944.
5. ЦРНОКРАК Јове МИЛАН, 1912, сељак, Србин. Умро у Метку 1944.
6. МАОДУШ Јове НИКИЦА, 1908, сељак, Србин. Умро у Метку 1944.
7. МАОДУШ Јанка СОФИЈА, 1892, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку 1944.
8. МАРУНИЋ МИЛКА, 1885, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку марта 1944.
9. ОКЛОБЦИЈА Ђуре БОГДАНКА, 1928, ђак, Српкиња. Умрла у Метку 1943.
10. ОКЛОБЦИЈА Ђуре МИЛИЦА, 1922, учитељица, Српкиња. Умрла у Метку 1943.
11. ПОТРЕБИЋ Илије СМИЉА, 1925, сељанка, Српкиња. Умрла у Метку фебруара 1943.
12. СТРАЊИНА Јове ДАНЕ, 1905, сељак, Србин. Умро у Метку септембра 1943.
13. СТРАЊИНА Раде МАРИЦА, 1922, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку октобра 1943.
14. СТРАЊИНА МИЛИЦА, 1890, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку фебруара 1943.
15. СТРАЊИНА Стеве МИЛКА, 1890, домаћица, Српкиња. Умрла у Метку октобра 1943.
16. СТРАЊИНА Војина РАДЕ, 1892, сељак, Србин. Умро у Метку новембра 1943.

17. ТРАВИЦА Дане НЕБОЈША, 1929, дијете, Србин. Умро у Метку 1943.
18. УЗЕЛАЦ Ђуре ВАСО, 1911, сељак, Србин. Умро у Багуници јануара 1945.
19. ЖЕГАРАЦ Боже ВАСО, 1904, сељак, Србин. Умро у Багуници јула 1943.

МОГОРИЋ

1. ЧАНКОВИЋ Томе САРА, 1904, домаћица, Српкиња. Умрла у Могорићу 1943.
2. БАКОВИЋ Илије МИЛАН, 1932, дијете, Србин. Умро у Могорићу марта 1944.
3. КОРИЦА Миланка ДАНИЦА, 1922, сељанка, Српкиња. Умрла у Могорићу 1943.
4. КОРИЦА Јове СТЕВО, 1941, дијете, Србин. Умро у Могорићу 10. 10. 1943.
5. КРИЧКОВИЋ НИКОЛА, 1920, сељак, Србин. Умро у Могорићу 1943.
6. МАЉКОВИЋ Т. НИКОЛА, 1898, сељак, Србин. Умро у Могорићу 27. 3. 1945.
7. МАЉКОВИЋ Н. ТАНАСИЈА, 1894, сељак, Србин. Умро у Могорићу 11. 1. 1945.
8. РАДАКОВИЋ Н. ЈОВО, 1897, сељак, Србин. Умро у Могорићу 1. 1. 1945.

ПАВЛОВАЦ, ВРЕБАЦ И ЗАВОЂЕ

1. БОГДАНОВИЋ Стевана ДРАГИЦА, 1923, Вребац, сељанка, Српкиња. Умрла у Врепцу 15. 11. 1943.
2. ДРАГОСАВАЦ Танасије МИЛЕ, 1890, Вребац, сељак, Србин. Умро у болници у Шегановцу 8. 10. 1944.
3. ПОПОВИЋ Тома, 1885, Вребац, сељак, Србин. Умро у Врепцу септембра 1944.
4. СУНАЈКО Миле МИЛИЦА, 1931, Вребац, дијете, Српкиња. Умрла у Врепцу 10. 7. 1943.
5. ЗОРОЈА ПЕТАР, 1894, Павловац, сељак, Србин. Умро у Павловцу октобра 1944.
6. ЗОРОЈА Миће ТОМА, 1891, Павловац, сељак, Србин. Умро у Павловцу јануара 1944.
7. БОГДАНОВИЋ Самуила САВА, 1922, Вребац, сељанка, Српкиња. Умрла у Врепцу 22. 6. 1943.
8. МАНДАРИЋ Николе САВА, 1904, Вребац, сељанка, Српкиња. Умрла у Врепцу 1943.

ПОЧИТЕЉ

1. БОБИЋ Н. ЈЕКА, 1900, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.
2. БОБИЋ С. МИКА, 1900, сељак, Србин. Умро у Почитељу 1943.
3. БОБИЋ М. МИКА, 1889, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.
4. БОБИЋ Николе МИЛИЦА, 1897, домаћица, Српкиња. Умрла у Почитељу 1944.
5. БОБИЋ Пантелије МИЛИЦА, 1895, домаћица, Српкиња. Умрла у Почитељу 1944.
6. ЛАСКОВИЋ Дмитра ДРАГИЊА, 1991, домаћица, Српкиња. Умрла у Почитељу 1944.
7. ПАВЛИЦА Мане БОЈКА, 1903, сељак, Србин. Умро у Почитељу 1944.
8. ПАВЛИЦА П. БОЈА, 1903, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1944.
9. ПАВЛИЦА Ј. МИЛАН, 1900, сељак, Србин. Умро у Почитељу 1943.
10. ПАВЛИЦА Ј. МИЛИЦА, 1906, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.
11. ПАВЛИЦА Јована МИЛИЦА, 1903, домаћица, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.
12. РОГИЋ П. ЦУКА, 1905, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу.
13. УЗЕЛАЦ М. БОЈА, 1902, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.
14. УЗЕЛАЦ Д. МИШО, 1922, сељак, Србин. Умро у Почитељу 1943.
15. УЗЕЛАЦ Ј. САРА, сељанка, Српкиња. Умрла у Почитељу 1943.

НОСИОЦИ ПАРТИЗАНСКЕ СПОМЕНИЦЕ 1941. ГОДИНЕ

МЕДАК

1. ГРБИЋ Миће ИЛИЈА, 1918, личилац, Србин
2. ГРБИЋ Миће МИЛАН, 1915, сељак, Србин
3. КЛЕУТ Миле НИКИЦА, 1916, ковач, Србин
4. КЛЕУТ Миле ПЕТАР, 1913, подофицир БЈВ, Србин
5. КУПРЕШАНИН Јове БРАНКО, 1920, сељак, Србин
6. КУПРЕШАНИН Николе МИЛАН, 1911, финанси. службеник, Србин.
Народни херој
7. КУПРЕШАНИН Миле САВА, 1913, жандар, Србин
8. ЉЕСКОВАЦ Миле ВЛАДИМИР, 1921, сељак, Србин
9. ЉУШТИНА Николе ЂУРО, 1923, сељак, Србин
10. ЉУШТИНА Раде ПЕТАР, 1920, ђак, Србин
11. МАОДУШ Стеве ИЛИЈА, 1912, сељак, Србин
12. МАОДУШ Петра МИШКО, 1922, радник, Србин
13. МАОДУШ Саве РАДЕ, 1905, сељак, Србин
14. МАОДУШ Николе СТЕВАН СТЕВО, 1917, апсолвент права, Србин
15. МАРУНИЋ Исака ДЕСАНКА, 1915, домаћица, Српкиња
16. МАРУНИЋ Илије МИЛАН, 1919, сељак, Србин
17. МИХИЋ Ђуре ДАНЕ, 1914, службеник, Србин
18. МИХИЋ Саве СЛАВКО, 1924, сељак, Србин
19. ПЕТКОВИЋ Илије МИЛЕ, 1922, трг. помоћник, Србин
20. УЗЕЛАЦ Миле ИЛИЈА, сељак, Србин
21. УЗЕЛАЦ Стојана НИКОЛА, 1907, сељак, Србин
22. ЗАГОРАЦ Симе НИКОЛА, 1918, шегрт, Србин

МОГОРИЋ

1. БАЊЕГЛАВ Јована ЂУРО, 1915, сељак, Србин
2. БАЊЕГЛАВ Николе ГОЈКО, 1922, сељак, Србин

3. БАЊЕГЛАВ ШТУЛИЋ Николе МИЛКА, 1924, сељанка, Српкиња
4. БАЊЕГЛАВ Танасије НОВЕ, 1898, сељак, Србин
5. БАСАРИЋ Николе СПАСО, 1910, сељак, Србин
6. БАБИЋ р. ЂАКОВИЋ Томе ДАНИЦА, сељанка, Српкиња
7. БОРИЋ Мане ДУШАН, 1925, ученик, Србин
8. БОРИЋ Николе ДУШАН, 1919, сељак, Србин
9. БОРКОВИЋ Николе ЂУРО, 1924, ученик, Србин
10. ЧАНКОВИЋ Јове ИЛИЈА, 1922, сељак, Србин
11. ЧАНКОВИЋ Илије МИЛОШ, сељак, Србин
12. ЦОДАН Раде БОЖО, сељак, Србин
13. ЂАКОВИЋ Миће ДМИТАР, 1924, сељак, Србин
14. ЂАКОВИЋ Тодора ЂУРО, 1919, сељак, Србин
15. ЂАКОВИЋ Јове ИЛИЈА, 1917, сељак, Србин
16. ЂАКОВИЋ Томе МАРКО, 1907, сељак, Србин
17. ЂАКОВИЋ Лазе МИЛАН МИЛОШ, 1914, службеник, Србин
18. ЂАКОВИЋ Васе МИЛАНКО, сељак, Србин
19. ЂАКОВИЋ Михајла МИЛЕ, 1920, сељак, Србин
20. ЂАКОВИЋ Дане НИКОЛА, 1914, месарски радник, Србин
21. ЂАКОВИЋ Миле НИКОЛА, 1914, сељак, Србин
22. ЂАКОВИЋ Јанка РАДЕ, сељак, Србин
23. ЂАКОВИЋ Тодора САВА, 1916, сељак, Србин
24. ЂАКОВИЋ Николе ТОМА — ТОМИША, 1894, сељак, Србин
25. ЂАКОВИЋ Николе ТОМА — ТОМУШИЛО, 1894, сељак, Србин
26. ИЛИЋ Косте МИЛЕ, 1893, сељак, Србин
27. ИЛИЋ Николе МИЛОШ, сељак, Србин
28. КОРИЦА Боже ДАНЕ, 1905, сељак, Србин
29. КОРИЦА Стојана ДУШАН, 1919, радник, Србин
30. КОРИЦА Дмитра ЂУРО, 1916, сељак, Србин
31. КОРИЦА Станише ИЛИЈА, 1921, сељак, Србин
32. КОРИЦА Миланка ЈАНКО, 1919, радник, Србин
33. КОРИЦА Станише ЈОВО, 1920, радник, Србин
34. КОРИЦА Драгића ЛАЗО, сељак, Србин
35. КОРИЦА Миле МАРКО, 1917, трг. помоћник, Србин
36. КОРИЦА Боже МИЛАН, 1849, сељак, Србин
37. КОРИЦА Јована МИЛАН, 1914, сељак, Србин
38. КОРИЦА Саве МИЛЕ, 1915, сељак, Србин
39. КОРИЦА Стојана МИЛОШ, сељак, Србин
40. КОРИЦА Илије ПЕТАР, 1912, радник, Србин
41. КОРИЦА Саве САВО, 1918, сељак, Србин
42. КОРИЦА Симе СТЕВО, 1907, сељак, Србин
43. КРАВИЋ Васе СТОЈАН, 1900, сељак, Србин
44. КРЊАИЋ Јове БРАНКО, 1920, сељак, Србин
45. КРЊАЈИЋ Јове МИЛОШ, 1922, сељак, Србин
46. ЛАГИЊА КОРИЦА Николе МАРИЈА, 1923, домаћица, Српкиња
47. ЛАЗИЋ Јанка ЂУРО, 1916, радник, Србин

48. ЛАЗИЋ Николе ЛАЗО, 1910, полицајац, Србин
49. ЛАЗИЋ Јанка МАНЕ, 1922, сељак, Србин
50. ЛАЗИЋ Миле САВА, 1898, трговац, Србин
51. ЛАЗИЋ Јакова СТОЈАН, 1902, жанд. наредник, Србин
52. МАЉКОВИЋ Танасије ДМИТАР, 1922, сељак, Србин
53. МАЉКОВИЋ Боже ДУШАН, 1922, сељак, Србин
54. МАЉКОВИЋ Дане ДУШАН, 1916, сељак, Србин
55. МАЉКОВИЋ Боже МИЛЕ, 1927, сељак, Србин
56. МАЉКОВИЋ Дане МИЛОШ, 1925, сељак, Србин
57. МАЉКОВИЋ Миле МИЛОШ, 1921, сељак, Србин
58. МАЉКОВИЋ Миле СТОЈАН, сељак, Србин
59. МИЛОЈЕВИЋ Боже ДАНЕ, сељак, Србин
60. МИЛОЈЕВИЋ Дмитра ЂУРО, 1900, сељак, Србин
61. МИЛОЈЕВИЋ Богдана МОМЧИЛО, 1922, ученик, Србин
62. МИЛОЈЕВИЋ Богдана САВА, 1907, сељак, Србин
63. МИЛОЈЕВИЋ Раде СТОЈАН, 1912, сељак, Србин
64. РАДАКОВИЋ Самуила БРАНКО, 1914, сељак, Србин
65. РАДАКОВИЋ Миле БРАТО, 1922, радник, Србин
66. РАДАКОВИЋ Бојке ДАНЕ, сељак, Србин
67. РАДАКОВИЋ Станише ДАНЕ, 1922, сељак, Србин
68. РАДАКОВИЋ Исе ДАНИЦА, 1920, сељанка, Српкиња
69. РАДАКОВИЋ Исе ДУШАН, 1922, ђак, Србин
70. РАДАКОВИЋ Стојана ЛАЗО, 1913, артиљеријски подофицир БЈВ.
Народни херој
71. РАДАКОВИЋ Дане МАНЕ, 1915, сељак, Србин
72. РАДАКОВИЋ Дане МИЋО, 1920, сељак, Србин
73. РАДАКОВИЋ Павла МИЛЕ, 1904, сељак, Србин
74. РАДАКОВИЋ Миланка НИКОЛА, 1912, сељак, Србин
75. РАДАКОВИЋ Петра ПЕТАР, 1921, сељак, Србин
76. РАДАКОВИЋ Дмитра САВА, 1914, сељак, Србин
77. РАДАКОВИЋ Исе СТЕВАН, 1920, сељак, Србин
78. РАДАКОВИЋ Јове ВОЈИСЛАВ, 1923, ђак, Србин
79. СТОИСАВЉЕВИЋ Јована ЂУРО, 1915, сељак, Србин
80. ВУЧКОВИЋ Миле НИКОЛА, 1920, сељак, Србин
81. ВУЧКОВИЋ Миле НОВАК, 1923, сељак, Србин
82. ВУРДЕЉА Раде ЈОВО, 1906, жандар, Србин
83. ВУРДЕЉА Стојана МИЛОШ, 1901, сељак, Србин

ПАВЛОВАЦ

1. БАСАРИЋ Мије ЈОВО, 1920, сељак, Србин
2. БАСАРИЋ Миланка МИЛЕ, 1912, сељак, Србин
3. БАСАРИЋ Мије РАДЕ, 1916, ђак, Србин
4. БУРСАЋ Илије ЂУРАЋ, 1918, сељак, Србин

5. БУРСАЋ Петра НОВАК, 1921, сељак, Србин
 6. ГРАОВАЦ Милана ЂУРО, 1923, сељак, Србин
 7. ГРАОВАЦ Милана ИЛИЈА, 1913, полицајац, Србин
 8. ГРАОВАЦ Стевана ЈОВАН, 1899, радник, Србин
 9. ГРАОВАЦ Николе МАРКО, 1919, сељак, Србин
 10. ГРАОВАЦ Васе НИКОЛА, 1922, сељак, Србин
 11. ГРАОВАЦ Дмитра ПЕТАР, 1899, сељак, Србин
 12. КОРАЋ Миле НИКОЛА, 1909, службеник, Србин
 13. КОРАЋ Исе ВЛАДИМИР, 1924, сељак, Србин
 14. КОРИЦА НОВКОВИЋ Илије МИЛАН, 1919, сељак, Србин
 15. КРИЧКОВИЋ Петра ЂУРО, 1918, радник, Србин
 16. КРИЧКОВИЋ Боже НИКОЛА, 1923, сељак, Србин
 17. КРИЧКОВИЋ Јована НИКОЛА, 1920, сељак, Србин
 18. КРИЧКОВИЋ Стеве ПЕТАР, 1921, сељак, Србин
 19. МАЉКОВИЋ Томе МАНОЈЛО, 1924, радник, Србин
 20. МАЉКОВИЋ Томе НИКОЛА, 1921, сељак, Србин
 21. МАЉКОВИЋ Стевана МИЛОРАД, 1921, сељак, Србин
 22. НОВКОВИЋ Николе ЈОВО, 1921, сељак, Србин
 23. НОВКОВИЋ Јована МАНЕ, 1913, сељак, Србин
 24. НОВКОВИЋ Марка МАРКО, 1919, сељак, Србин
 25. НОВКОВИЋ Саве МИЋО, 1911, сељак, Србин
 26. НОВКОВИЋ Илије МИЛОШ, 1922, сељак, Србин
 27. НОВКОВИЋ Тодора МИЛОШ, 1921, сељак, Србин
 28. НОВКОВИЋ Јована МОМЧИЛО, 1916, подофицир БЈВ, Србин.
- Народни херој
29. НОВКОВИЋ Гојка НИКОЛА, 1924, сељак, Србин
 30. НОВКОВИЋ Ђуре СТАНИША, 1915, радник, Србин
 31. ПАЊЕВИЋ Милоша ДУШАН, 1917, трговац, Србин
 32. ПАЊЕВИЋ Николе ГОЈКО, 1921, сељак, Србин
 33. ТОМАШ Миле ДАНИЛО, 1921, сељак, Србин
 34. ТОМАШ Дмитра ДУШАН, 1916, сељак, Србин
 35. ТОМАШ Ђуре НИКОЛА, 1909, радник, Србин
 36. ТОМАШ Исе САВКА, 1915, сељанка, Српкиња
 37. ЗОРОЈА Петра БОГДАН, 1922, сељак, Србин
 38. ЗОРОЈА Марка ЂУРО, 1909, сељак, Србин
 39. ЗОРОЈА Дане ИСО, 1926, шегрт, Србин
 40. ЗОРОЈА Ђуре МАНОЈЛО, 1918, радник, Србин
 41. ЗОРОЈА Миланка МАРКО, 1920, сељак, Србин
 42. ЗОРОЈА Дане МИЛАН, 1921, сељак, Србин
 43. ЗОРОЈА Мане САВА, 1922, сељак, Србин

ВРЕБАЦ

1. БОГДАНОВИЋ Дане ЈОВО, 1922, сељак, Србин
2. БОЖИЋ Мане МИЛАН, 1908, службеник, Србин

3. БОЖИЋ Мане НИКОЛА, 1922, сељак, Србин
4. БОЖИЋ Мане ВЛАДО, 1919, сељак, Србин
5. ЦЕТИНА Николе БРАНКО, 1923, пекарски радник, Србин
6. ЦЕТИНА Николе ЈАНКО, 1924, сељак, Србин
7. ЦЕТИНА Мане НИКОЛА, 1924, сељак, Србин
8. ЦРНОКРАК ТОДОРИЋ Јове МАРИЈА, 1924, сељанка, Српкиња
9. ЦРНОКРАК Михајла МАНЕ, 1897, сељак, Србин
10. ЦРНОКРАК Јове МИЛАН, 1918, сељак, Србин
11. ЧУРЧИЋ Милана МИЛАН, 1921, сељак, Србин
12. ДРАГОСАВАЦ Саве ДУШАН, 1919, сељак, Србин
13. ДРАГОСАВАЦ Јована ЈОВО, 1921, подофицир БЈВ, Србин
14. ДРАГОСАВАЦ Саве ЈОВО, 1910, сељак, Србин
15. ДРАГОСАВАЦ Миле МАКСИМ, 1920, подофицир БЈВ, Србин
16. ДРАГОСАВАЦ Јове МИЛАН, 1919, сељак, Србин
17. ДРАГОСАВАЦ Николе МИЛОШ, 1924, сељак, Србин
18. ДРАГОСАВАЦ Васе МИЛОШ, 1924, сељак, Србин
19. ДРАГОСАВАЦ Јована ВАСО, 1913, сељак, Србин
20. ГРАОВАЦ Томе ДУШАН, 1924, сељак, Србин
21. ГРАОВАЦ Владимира МИЛАН, 1905, полицајац, Србин
22. ГРАОВАЦ Луке МИЛОШ МИЛЕ, 1922, сељак, Србин
23. ГРУБИЋ Савана МИЛАН, 1919, радник, Србин
24. КОКОТ Петра МИЛАН, 1901, сељак, Србин
25. КОКОТ Милана НИКОЛА, 1923, ученик, Србин
26. КОКОТ Милана ПЕТАР, 1921, сељак, Србин
27. КРАЈНОВИЋ Томе ДУШАН, 1925, сељак, Србин
28. КРАЈНОВИЋ Буде МИЛЕ, 1924, сељак, Србин
29. КРАЈНОВИЋ Васе МИЛАН, 1924, сељак, Србин
30. МАНДАРИЋ Луке ДМИТАР, 1922, сељак, Србин
31. МАНДАРИЋ Илије ДУШАН, 1922, сељак, Србин
32. МАНДАРИЋ Симе БУРАЋ, 1924, стомац, Србин
33. МАНДАРИЋ Мане БУРО, 1922, сељак, Србин
34. МАНДАРИЋ Миле БУРО, 1922, сељак, Србин
35. МАНДАРИЋ Николе ЈОВАН, 1919, сељак, Србин
36. МАНДАРИЋ Боже ЈОВАНКА, 1925, сељанка, Српкиња
37. МАНДАРИЋ Луке МАРКО, 1924, сељак, Србин
38. МАНДАРИЋ Алексе МИЛАН, 1922, радник, Србин
39. МАНДАРИЋ Јове МИЛАН, 1920, сељак, Србин
40. МАНДАРИЋ КОСОВАЦ Боже МИЛКА, 1912, сељанка, Српкиња
41. МАНДАРИЋ Исе МИЛОШ, 1918, сељак, Србин
42. МАНДАРИЋ Николе МИЛОШ, 1920, радник, Србин
43. МАНДАРИЋ Васе МИЛОШ, 1921, сељак, Србин
44. МАНДАРИЋ Васе ПЕТАР, 1922, сељак, Србин
45. МАНДАРИЋ Милоша ВЛАДИМИР, 1920, подофицир БЈВ, Србин
46. МАНДИЋ Петра ЈОВАН, 1913, сељак, Србин
47. МИЛЕКИЋ Миле ДУШАН, 1920, сељак, Србин

48. МИШЧЕВИЋ Душана ЛУКА, 1921, сељак, Србин
49. МИШЧЕВИЋ Стевана НИКОЛА, 1910, службеник, Србин
50. МИШЧЕВИЋ Јове НОВО, 1913, службеник, Србин
51. НАРАНЧИЋ Луке МИЛАН 1913, сељак, Србин
52. НОВКОВИЋ Ђуре НИКОЛА, 1913, сељак, Србин
53. ЊЕГОМИР Ђукана ЂУРО, 1908, трговац, Србин
54. ПАВИЧИЋ Николе ЂУРО, 1923, сељак, Србин
55. ПАВИЧИЋ Глише ЈОВАН, 1912, службеник, Србин
56. ПОПОВИЋ Раде ДАНЕ, 1924, сељак, Србин
57. ПОПОВИЋ Николе Јован, 1921, сељак, Србин
58. ПОПОВИЋ ЛАЗОВИЋ Ђуре МИЛИЦА, 1924, сељанка, Српкиња
59. ПОПОВИЋ Јове НИКОЛА, 1898, сељак, Србин
60. РАКИЋ Миће ДАНЕ, 1924, сељак, Србин
61. СУНАЈКО Ђуре МИЛАН, 1920, сељак, Србин
62. УГАРАК Миле ДУШАН, 1911, цестар, Србин
63. УГАРАК Дане ЂУРО, 1923, сељак, Србин
64. УГАРАК Дане ЈОВО, 1920, сељак, Србин
65. УЗЕЛАЦ Миланка ВАСО, 1926, ђак, Србин

ЗАВОЂЕ

1. ДОБРОТА Стевана МИЛАН, 1924, сељак, Србин
2. ДРАГОСАВАЦ Ђуре МИЛОШ, 1910, сељак, Србин
3. ДРАГОСАВАЦ Петра САВА, 1923, сељанка, Српкиња
4. ГРАОВАЦ Николе ЂУРО, 1913, сељак, Србин
5. ГРАОВАЦ Танасије ЈАЊА, 1900, сељанка, Српкиња
6. ГРАОВАЦ Ђуре НИКОЛА, 1924, сељак, Србин
7. МИШЧЕВИЋ Душана МИЛАН, 1924, сељак, Србин
8. НОВКОВИЋ Васе ДМИТАР, 1923, сељак, Србин
9. ЊЕГОМИР Миле ИЛИЈА, 1924, сељак, Србин
10. ЊЕГОМИР Дане ЈОВАН ЈОЦО, 1914, наредник БЈВ, Србин
11. ЊЕГОМИР Јована МИЛАН, 1900, сељак, Србин
12. ТОДОРИЋ Раде ДУШАН, 1921, сељак, Србин
13. ТОДОРИЋ Илије ГОЈКО, 1924, сељак, Србин
14. ТОДОРИЋ Боже МАРКО, 1920, сељак, Србин
15. ТОДОРИЋ Николе МИЛАН, 1911, сељак, Србин
16. ТОДОРИЋ Илије МИЛОШ, 1920, радник, Србин
17. ТОДОРИЋ Николе СИМО, 1903, сељак, Србин
18. ТОДОРИЋ Илије СОФИЈА КОКА, 1921, сељанка, Српкиња
19. ТОДОРИЋ Раде СТЕВО, 1914, обућар, Србин
20. УЗЕЛАЦ Ђуре АЛЕКСА, 1923, сељак, Србин
21. УЗЕЛАЦ Николе ДУШАН, 1926, сељак, Србин
22. УЗЕЛАЦ Миле СТЕВО, 1916, сељак, Србин

ПОЧИТЕЉ

1. БАСИЋ Петра ИЛИЈА, 1916, сељак, Србин
2. БОБИЋ Саве ДАНЕ, сељак, Србин
3. ИВАНЧЕВИЋ Станка ДУШАН, 1923, сељак, Србин
4. ИВАНЧЕВИЋ Николе ЈОВАН, 1921, подофицир БЈВ, Србин
5. ИВАНЧЕВИЋ Илије МИЛАН, 1920, студент, Србин
6. ЛАСКОВИЋ Милкана МИРКО, 1922, сељак, Србин
7. ЉУБОЈЕВИЋ Николе ДРАГАН, 1899, моделар, Србин
8. ЉУБОЈЕВИЋ Михајла ЂУРО, 1923, радник, Србин
9. ЉУШТИНА ВИТАС Јанка МАРИЦА, 1920, сељанка, Српкиња
10. ЉУШТИНА Стевана ПЕТАР, 1922, ковачки помоћник, Србин
11. МРКШИЋ Исе ДАНЕ, 1909, службеник, Србин
12. МИЛОШЕВИЋ Милана ЈАЊА, 1920, сељанка, Српкиња
13. МРКШИЋ Дане ПЕТАР, 1921, сељак, Србин
14. ЊЕГОВАН Јована МИЛАН, 1913, радник, Србин
15. ЊЕГОВАН Јове МИШО, сељак, Србин
16. ПАВЛИЦА Петра ДАНЕ, 1920, сељак, Србин
17. ПАВЛИЦА Николе МИЛАН, 1909, сељак, Србин
18. ПОТРЕБИЋ Илије МИЛЕ, 1922, трг. помоћник, Србин
19. ПРЕРАД Стеве НИКОЛА, 1922, сељак, Србин
20. ВИТАС Исе ДРАГАН, 1913, радник, Србин
21. ВИТАС Стеве ДУШАН, 1912, жандар, Србин
22. ВИТАС Тодора ДУШАН, сељак, Србин
23. ВИТАС Исе Ђуро, 1918, сељак, Србин
24. ВИТАС Данила МИЛАН, 1915, радник, Србин
25. ВИТАС Николе МИЛАН, 1914, сељак, Србин
26. ВУКСАН Марка ДАНИЛО, 1919, радник, Србин
27. ВУКСАН Бранка ДУШАН, 1925, сељак, Србин
28. ВУКСАН Дане ЈОВО, 1915, кројачки помоћник, Србин

РАДУЧ

1. БЈЕГОВИЋ Јове СТАКА, 1920, радница, Српкиња
2. ЧУБРИЛО Миле ДУШАН, 1915, радник, Србин
3. ЧУБРИЛО Луке ГОЈКО, 1910, радник, Србин
4. ЧУБРИЛО Миле МИРКО, 1918, радник, Србин
5. ЋЕЛИЋ Ђуре САВА, 1912, сељак, Србин
6. ДЕЈАНОВИЋ Марка ДАНЕ, сељак, Србин
7. ДЕЈАНОВИЋ Марка ПЕТАР, 1917, сељак, Србин
8. ГАЈИЋ Дане МИЛАН, 1906, сељак, Србин
9. ГЛУМАЦ Милана НИКОЛА, 1914, сељак, Србин
10. КАЛИНИЋ Јове ДМИТАР, 1909, радник, Србин
11. КАЛИНИЋ Јове МИЛАН, 1922, сељак, Србин

12. КАЛИНИЋ Јанка ПЕТАР, 1913, сељак, Србин
13. КУПРЕШАНИН Ђуре ИЛИЈА, 1902, радник, Србин
14. МИШЧЕВИЋ Јово БУРО, сељак, Србин
15. ОКЛОБЦИЈА Илије ЈАНКО, 1918, сељак, Србин
16. ПЕЈНОВИЋ Раде ДАНЕ, 1913, сељак, Србин
17. ВРАЧАР Дмитра ЈОВО, 1924, сељак, Србин

ХІІІ. НЕКЕ ОД ЗНАЧАЈНИЈИХ БОРБИ У СРПСКИМ СЕЛИМА МЕДАЧКОГ ПОЉА И ЛИЧКОГ СРЕДОГОРЈА

Напад Италијана на Могорић 12. априла 1942. године

Када су окончане борбе за Кореницу крајем марта 1942. године, италијанске трупе повукле су се у шире подручје Метка, задржавајући своје гарнизоне уздуж железничке пруге Госпић — Грачац. Источно од ове пруге простиру се села: Широка Кула, Острвица, Барлете, Вребац, Павловац, Могорић, Плоча и Кик. Сва та села онда су представљала прву одбрамбену линију слободне територије у Лици која је настала крајем 1941. године након протеривања усташа и њихових оружаних формација. Ослањајући се на подршку народа ових села, јединице НОП изводиле су бројне акције на прузи и цестама које је непријатељ користио за транспорт трупа и ратног материјала. У свакој од акција окупатору и његовим сарадницима наношени су запажени губици у људству и материјалу. Италијанске и хрватско-усташке војне формације више пута су покушавали да неутралишу дејства партизанских снага у појединим селима и да тако застраше и поколебају српски народ за даљу борбу против окупатора и квислинга.

Могорић је међу поменутиим селима заузимао централно место јер су у њему били смештени штабови војних јединица, политичке организације и позадинске службе. У њему су налазиле уточиште и избеглице из села највише угрожених од стране усташких кољача.

Италијанско војно руководство у Лици оценило је да са снагама које су повукли од Коренице и Удбине може извршити одмазду и разбити партизанска упоришта у Могорићу, Павловцу и Плочи. Интенција је била да се спале та села, уништи материјал-

на база партизанских јединица и тако за дужи период обезбеди слободније кретање личком железничком пругом и цестама. Истовремено да силином свога удара поколебају народ и наруше његову решеност за даљу борбу против окупационих снага на том простору.

Пошто су очекивале италијански напад, јединице Личког партизанског одреда „Велебит” су 12. априла, у 6 часова, заузеле положаје са десне стране реке Јадове. Услед топљења снега и пролетњих киша, ова река је била надошла и за италијанску војску представљала озбиљну препреку у нападу. Ту су се укопале и заузеле положаје 2. чета 1. батаљона на челу са командантом Душаном Маљковићем и комесаром Марком Корицом (састављена од самих Могорићана), и Јуришна чета са командиром Момчилом Новковићем и комесаром Илијом Узелцом. Сто четрдесет две цеви биле су спремне да оспу ватру по Италијанима. И друга чета посела је положаје на десној обали Јадове, само јужно од сеоске цркве и школе. Други батаљон поменутог одреда делом својих снага затворио је правац Медак — Павловац, а остале борце распоредио је испод Врепца, док је 1. чета 1. батаљона држала положаје испод села Плоче.

Из оваквог распореда наших снага лако се може уочити да су 2. чета 1. батаљона и Јуришна чета чиниле тежиште одбране, затварајући правац Медак — Могорић, а остале јединице Медак — Плоча, Медак — Павловац и Рибник — Вребац. На челу 1. батаљона стајао је Лаза Радаковић, 2. Јоцо Његомир, док је одбраном Могорића у целини командовао Перица Клеут, командант 1. личког НОП одреда „Велебит”.

Италијани су кренули у напад 12. априла у 8,35 часова из Билаја, Рибника и Метка. У борбу су увели око 5.000 војника, 4 батерије тешких топова и 12 тенкова. Отпочињући напад, отворили су снажну артиљеријску ватру и тукли крајеве око школе и цркве у Могорићу. Исто тако засеоке Могорића и Павловца. Ватру су повремено преносили на пешачке стазе којима се народ са стоком повлачио у планину. Експлозије граната из тешких топова стравично су одјекивале Вребачком стазом. Звук се преносио и одјекивао крашким вртачама и стварао стравичне призоре, па се може мислити како је било браниоцима Могорића међу које су падале и експлодирале гранате. Изгледало је да се земља запалила. Срећа што је конфигурација терена представљала погодне заклоне, тако да наши борци нису имали већих губитака. За време артиљеријске припреме опрезно је подилазила италијанска пешадија. Својом

Јован Иванчевић-Јелен и Срђан Мандарић
Јелен се борио у Јуришњој чети као борац и командир вода, затим је
био командир чете, командант батаљона и обавештајни официр
бригаде. Носилац је Партизанске споменице 1941. и пензионисан
у чину пуковника ЈНА.

интензивном ватром настојала је да открије положаје бранилаца и артиљерцима покаже циљеве. Али они су мирно чекали Италијане да приђу на педесетак метара, да би по њима отворили жестоку ватру. Најснажније ударе Италијана примиле су 2. и Јуришна че-

та. Јуришали су и у више наврата покушавали да пређу Јадову, али су их наши борци успешно одбијали. Обе стране испољавале су велику жестину: партизани нису одступали ни корака, а италијански војници настојали су да им разбију редове. Били су изразито надмоћни, а нарочито у тешком наоружању које је партизанима недостајало. Директним поготком из топа успели су да униште наше митраљеско одељење које их је прикивало за земљу и наносило губитке. Изгинула је сва посада митраљеза, у којој су били Јово Баковић, Дмитар Илић и Ђуро Радаковић. Осим њих, животе су изгубили и послужιοци Бранко Бањеглав и Душан Басарић. У непосредној близини уништеног митраљеза погинули су и Милан Маљковић и Стеван Корица.

У јеку најжешће ватре из свега наоружања са обе стране, Бранко Ракић из 2. чете смртно је ранио италијанског мајора, што је довело до пометње у италијанским редовима. У том тренутку су 2. и Јуришна чета самоиницијативно прешле у напад на италијанске бокове, а једна чета 2. батаљона ударила им је у леви бок. Ови веома смели маневри унели су пометњу, па чак и панику, у италијанске редове, па су већи делови јединица почели да беже према Метку. Очекујући сређивање Италијана и предузимање новог напада, партизанске јединице су се средиле на раније поседнутим положајима. Јединицама које су фронтално нападале Могорић око 16 часова пристигли су тенкови. Имали су задатак да, праћени пешадијом, извуку батерију топова која им је остала на ватреном положају приликом повлачења. Наши борци, притиснути ураганском ватром, нису ни приметили напуштену батерију. После кратке борбе и тај италијански напад је савладан. После су ту и тамо одјекивали спорадични пуцњи. Свуда се осећао мирис барута и дим кућа које су сагоревале. Пред крај дана италијанске снаге су се повукле на полазне положаје, а иза себе су оставиле 100 мртвих и рањених војника. Браниоци Могорића имали су 8 мртвих и 3 рањена — сви из Могорића. Три куће и црква су до темеља изгореле, а школа и више кућа је оштећено и запаљено од топовских граната.

Ова победа над италијанском војском подигла је морал народа и још више учврстила његово уверење да се може борити не само против Павелићевих формација, већ и против италијанских окупатора.

Заузимање Ловинца и борбе у Радучу и на Багуници

Крајем децембра 1942. године у Ловинцу је било око 300 усташа, домобрана и других наоружаних јединица, не рачунајући усташку милицију по околним хрватским селима. А ловиначку станицу обезбеђивала је ојачана чета италијанских војника.

Штаб 6. личке дивизије одлучио је да своја офанзивна дејства пренесе на подручје између Метка и Грачаца, са циљем да ликвидира усташко-домобранска упоришта у Ловинцу и околним селима и по могућности италијанске посаде на железничким станицама од Радуча до Штикаде.

Друга бригада 6. личке дивизије добила је задатак да заузме Ловинац и брдо Цвитушу и, уколико јој се укаже прилика, железничку станицу. Прва бригада имала је да поседне Растик (К 630) — Багуницу (К 706) — К 622 — К 591 и на тај начин онемогући интервенцију непријатељских снага од Госпића преко Метка и да делом снага заузме железничку станицу Радуч. Трећа бригада требало је да дејствује у правцу Грачаца и онемогући интервенцију са тог подручја.

Напад је отпочео 25. децембра 1942. у 17 часова. Пред енергичним и изненадним ударом непријатељске војнике је захватила паника, тако да су пружили слаб и неорганизован отпор. Посада Ловинца распршила се на све стране, а четрдесетак усташа бежећи се прикључило италијанској посади на железничкој станици коју наше јединице нису нападале.

У овом нападу, поред више мртвих и рањених, заробљено је 40 хрватских војника, заплена је 51 пушка, 17.650 метака, 3 митраљеза и друга војна опрема. Бригада је имала 5 погинулих и 24 рањена бораца. У време напада италијански авиони упорно су нападали наше јединице око Ловинца. Прока Почуча успео је да из пушкомитраљеза обори италијански бомбардер „Савоја Маркети”. После пада посада је побегла у железничку станицу, а авион се запалио. Из њега је извучен митраљез калибра 13 mm са 187 метака.

Јединице 1. бригаде нису успеле да у првом налету заузму железничку станицу у Радучу, па су напад поновиле наредног дана, али опет без успеха, јер је станица била добро утврђена и налазила се на брисаном простору. Сутрадан, 26. децембра, јединице 1. бригаде сукобиле су се са 2. ловачком бојном и 2. сатнијом усташке бојне на простору Багунице и Крушковца, које су се упутиле из Госпића преко Метка у помоћ Ловинцу. Поменуте снаге

су из Госпића до Крушковца транспортоване возом и искрпале се под ватром наших јединица, да би уз подршку италијанске артиљерије из Метка кренуле према радучкој железничкој станици. Успут су наишле на жесток удар снага и 1. бригаде, па су биле принуђене да се врате на железничку станицу у Медак. Наредног дана усташке снаге су поновиле снажан напад на Багуницу, којом приликом су биле подржане артиљеријском ватром из батерија у Метку и из оклопног воза са пруге. Иако су биле вишеструко надмоћније, било им је потребно 4 часа жестоке борбе да овладају врхом Багунице. Ту су се зауставиле и после краћег задржавања повукле у Медак, а потом у Госпић.

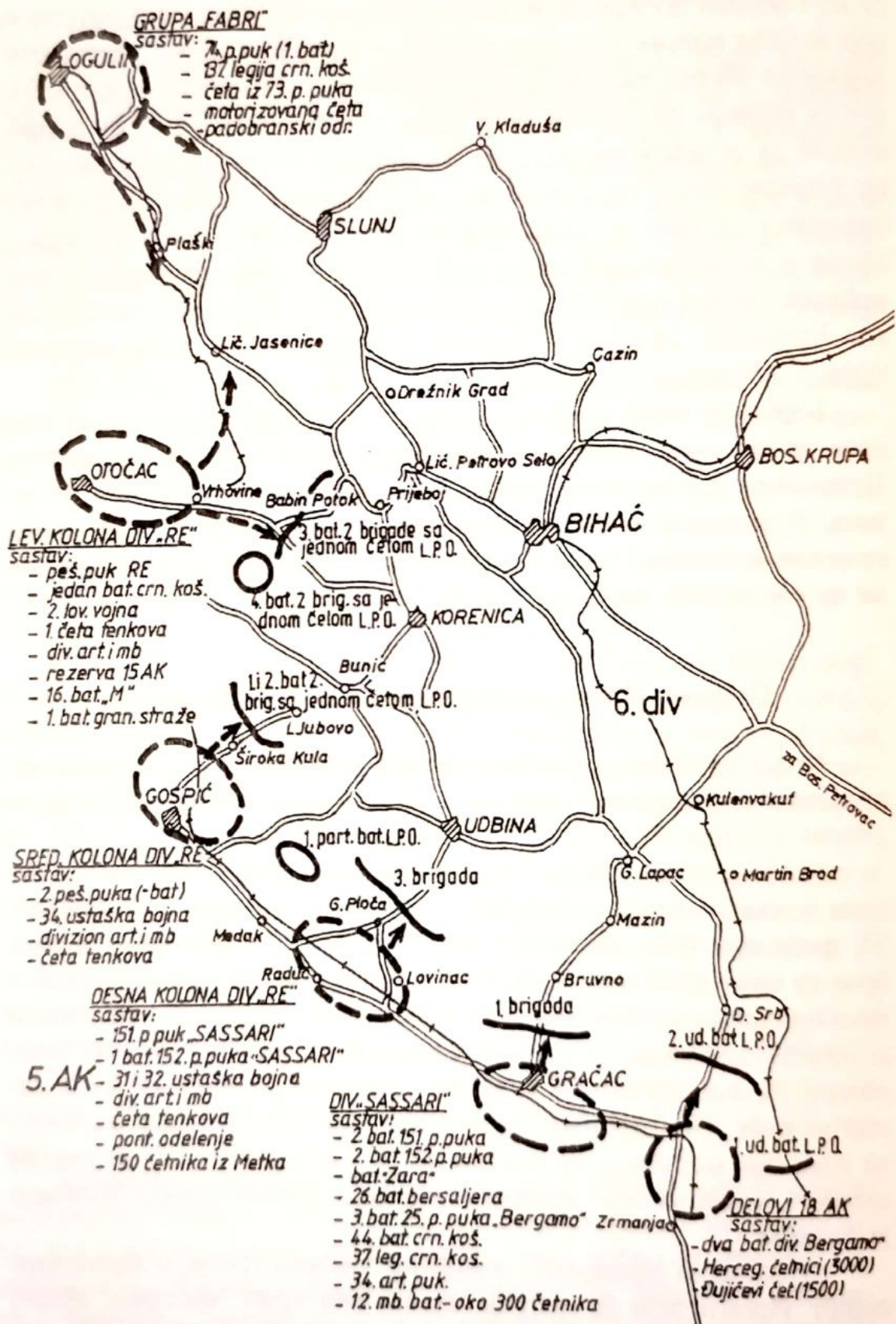
Борбе на овом простору биле су веома жестоке, о чему сведоче губици на обе стране: непријатељски су износили 5 мртвих, 21 рањеног и 3 нестала војника, а на нашој страни је било 14 мртвих, 31 рањен и 1 нестало борац. И за време ових окршаја народ се склањао ван дејства непријатељског оружја, јер су усташе пуцале на све што је било у покрету.

Одбрана Плоче, Могорића и Врепца 1943. године

Ратна дејства о којима је овде реч одвијала су се у току IV непријатељске офанзиве, која се у Лици спроводила под шифром „Weiss 1” (Вајс 1).

У програм „чишћења” територије од партизанских снага, делови италијанске дивизије „RE”, пошто су спалили село Пишаћ, 23. фебруара 1943. напали су село Плочу. У изненадном нападу брзо су савладали отпор једне чете Личког партизанског одреда и тако продрли до Штулића куле. Свуда куда су прошли, Италијани и усташе одводили су стоку и уништавали све пред собом, запаливши 15 сеоских кућа и 10 штала, а убили су сваког ко им је допао до руку. Под жестоким притиском две чете 3. батаљона њихове јединице морале су се повући према Горњој плочи. У извештају штаба 5. италијанског армијског корпуса о овом нападу записано је следеће:

„Извршено офанзивно извиђање предела Плоче и места Могорић. Произилази да непријатељ снажно држи Могорић. Место Доња Плоча запаљено због пружања отпора. Заплењено много стоке. Губици: Италијани: 1 погинуо, 1 официр рањен; Хрвати: 16 рањених; непријатељи: 45 мртвих проверених, међу којима неко-

Овако је изгледао почетни обострани распоред снага у Четвртој непријатељској офанзиви 1943. године у Лици

лико жена са оружјем”.¹ Испоставило се, међутим, да од 45 убијених нису били борци, већ жене, деца и старци. Над њима је непријатељ искалио свој уобичајени бес.

Очекујући понављање напада по овим селима, на подручје Плоче, Могорића и Врепца пребачена је 3. бригада 6. личке дивизије. Непријатељ се за те нападе темељито припремао, у ком циљу је 27. и 28. фебруара на простору Горње плоче груписао две усташке бојне, а у Ловинцу једну. Према неким подацима, у Метку је чекало спремно више италијанских батаљона. Обавештајни подаци су указивали да се припрема напад на сва три наведена села. И он је заиста почео 1. марта 1943. године из три правца и то из реона Горња плоча — Кланац (К 733) преко Липач врха (К 794) и гребеном брда изнад Плоче и Могорића, затим из Горње плоче у захвату пута кроз наведена села и из Метка пољем у захвату пута према цркви у Могорићу.

У жестоком окршају са нашим јединицама непријатељ је успео да продре до могорићке цркве и ту заноћи. Као помоћ 3. бригади истога дана је штаб 6. личке дивизије упутио 3. батаљон 1. бригаде. Другог марта италијанске и усташке снаге наставиле су офанзивно наступање од могорићке цркве према Врепцу. При томе су имале снажну подршку тенкова, артиљерије и минобацача. Наше јединице пружале су им жесток отпор, а најтеже борбе вођене су око заселака, потока Ковачице, Крчевине, коте 731 и коте 690 која је неколико пута прелазила из руке у руку. Други и 4. батаљон лавовски су се тукли и вршили неопходне маневре својих чета.

И усташе из Билаја надирале су према Врепцу, али их је успешно одбацио 3. батаљон 1. бригаде. Иако су 2. и 4. батаљон пружали жилав отпор, непријатељу је пошло за руком да овлада Рудинама и Опаљеницом (К 718) и отвори пут за заузимање Врепца. Трећа бригада, ојачана са једним батаљоном 1. бригаде, била је принуђена да запоседне нове положаје од коте 696 преко Томашева врха (К 932) до Стражбенице (К 671) повијајући борбени поредак кроз село према Градини (К 634).

Трећи батаљон поменуте бригаде на своју руку је ударио на непријатељску заштитницу, гонећи је енергично према Врепцу и наносећи јој осетне губитке. И остали батаљони кренули су у противнапад. Тако је 1. батаљон на јуриш ослободио доминирајућа узвишења у селу и коту 595 код вребачке цркве. Због неочекиваних удара са чела и зачеља у редовима непријатеља дошло је до

¹ Борђе Орловић, *6. личка пролетерска дивизија*, Београд, 1990, стр. 139.

комешања, па је одлучио да се повлачи, у ствари да бежи према Метку и Билају, остављајући иза себе два оштећена тенка.

Услед крупних грешака у командовању штаба 3. бригаде, мора се признати да је пропуштена добра прилика да се разбијеном непријатељу нанесе прави пораз. Но ипак, у борбама од 1. до 3. марта заплењена су 2 тенка, 7 митраљеза, 8 пушкомитраљеза, 35 пушака, 20.300 метака, 80 ћебади и друга опрема. Према властитим подацима Италијани су имали 16 погинулих, 73 рањена и 26 несталих војника. Усташе су имали 8 погинулих и 35 рањених. Непријатељ је у приказаним нападима изгубио 158 људи. На нашој страни било је 5 погинулих, 20 рањених и 1 нестали борац.

За време IV офанзиве, односно оперција на просторима Лике, непријатељ је оставио иза себе згаришта и пустош. Не само да је уништавао материјална добра него се и на зверски начин иживљавао на неборачком становништву које му је падало у руке. О томе сведоче нагорели делови људског тела који су се после битке могли видети на згариштима појединих кућа до којих је та неман допирала.

Заузимање Железничке станице Радуч 14. марта 1943. године

Трећа бригада 6. дивизије одлучила је да 14. марта 1943. године заузме Железничку станицу Радуч. Ову станицу бранило је 80 до 100 војника. Задатак је био поверен 4. батаљону, подржаваном батеријом брдских топова и водом минобацача. Станицу су Италијани утврдили рововима пуног профила, бункерима и бодљикавом жицом. За напад су одређене две чете, а трећа је стајала у резерви. Обе чете су под заштитом мрака пришле у непосредну близину жице и чекале да се изврши артиљеријска припрема. Припрема је, међутим, почела са закашњењем од једног часа и није постигла очекиване резултате. Због тога су јединице морале остати на заузетим позицијама преко дана и у сумрак су извршиле јуриш на станицу. Италијани су пружили краткотрајан отпор и потом се разбежали у правцу Велебита, остављајући иза себе највећи део војне опреме.

Борбе на простору Крушковца, Папуче, Багунице и Метка 13. до 24. марта 1943. године

Ради пружања помоћи усташким снагама у Ловинцу очекивала се усташка интервенција од Метка и Госпића. У циљу затварања тога правца, 2. бригада 6. дивизије је ноћу између 13. и 14. марта са Првим батаљоном запосела северозападну падину Багунице, порушила око 100 m железничке пруге и уз њу поставила заседу. Лево од Првог батаљона, фронтом према Метку, на линији Папуча—Брезик положај је заузео Четврти батаљон, ојачан са 3 митраљеза. У саму зору 14. марта 1943. пругом од Метка наишла је локомотива са 3 вагона и након отворене ватре на њу, вожњом уназад вратила се у Медак. Истог дана око 11 часова на лево крило Првог батаљона наишла је из правца Метка усташка моторизована колона. Њу је пратила једна сатнија (чета) усташа и група четника — свега око 300 војника. Због изненадне и жестоке ватре усташа неки наши борци, уместо да прихвате борбу, ускомешали су се и почели да беже. Међутим, добро се снашао водник Никола Бешир који је хладнокрвно припустио усташе, засуо их бомбама и натерао на узмицање. Видевши шта учини водник, брзо су ступили у дејство његови борци, а и други делови Првог батаљона, па је цела колона заустављена и транспорт натеран да се предвече врати за Медак, односно Госпић.

Из Врепца је 14. марта на линију Крушковац—Папуча пребачен Други батаљон, а његова једна чета остављена је у заседи у реону Плантаже која се налази недалеко од пруге између Метка и Рибника. У зору идућег дана на заседу је наишла усташка колона на челу са 3 тенка. Чим је један тенк неутралисала нагазна мина, усташе су се развиле, кренуле у напад и присилиле ту чету на повлачење. Истовремено су усташе у Медак пребациле делове своје 34. бојне ради продора у Ловинац. Делови те бојне напали су Први батаљон и после краће размене ватре повукли се на полазне положаје. Затим је цела бојна енергичним нападом из Метка успела да заузме врх Багунице (К 706). Први батаљон био је присиљен на повлачење, па је заузео нове положаје испод врха Багунице и на њеним источним и западним падинама, на којима је наступање усташа заустављено. Сређујући се, батаљон је ојачан једном четом прешао у противнапад и том приликом успео да 34. бојну одбаци на полазне положаје у Медак.

Док су вођене ове борбе, на јединице Четвртог батаљона које су држале Растовачу (К 590) наступало је око 100 усташа из правца Метка, али они су без већих напора одбијени.

Окршаји са 34. усташком бојном били су веома жестоки. За два дана, 14. и 15. марта, 2. бригада, посебно Први батаљон, имала је 7 погинулих и 31 рањеног борца. Усташка бојна евидентирала је на својој страни 11 мртвих и 21 рањеног војника. Колико су борбе биле жестоке потврђује и податак да су батаљони 2. бригаде, највише Први батаљон, уз ригорозну штедњу испалили 5.100 метака, 61 ручну бомбу и 26 МБ мина.

Седамнаестог марта 1943. године 2. бригада 6. дивизије држала је положаје на линији село Багуница — врх Багунице — и заселак Кукљиц. Насупрот њој стајала је ојачана 34. усташка бојна. Усташе су око 9 часова кренуле у енергичан напад и том приликом су имале подршку 4 тенка, 2 брдска топа и 2 МБ. Главнина усташких снага надирала је уздуж цесте преко Папуче и бочно између железничке пруге и Багунице. Уз подршку тенкова, усташе су биле угрозиле лево крило Првог батаљона, који се грчевито борио и док је имао бомби и муниције сузбијао и одбацивао усташке насртаје. Међутим, када су борци остали без муниције и бомби морали су се дислоцирати у предео Шушњарице (К 692), где су и заноћили. У овим борбама 4 борца батаљона изгубили су живот, а 7 их је рањено.

Током 18. марта, 2. бригада је држала положаје на подручју Дреновца, наиме, северне падине Козаришћа (К 785) — Окића (К 683) — Добрића главице (К 774) — К 625, са циљем да онемогући продор усташа преко Радуча према Ловинцу, ослањајући се притом на делове 3. бригаде који су држали Букову главицу (К 705) са супротне стране цесте.

Трећа бригада имала је задатак да запоседне и заузме Ловинац. Да би се обезбедио овај напад, штаб 2. бригаде одлучио је да 18/19. марта покуша заузети Багуницу и остале положаје који су изгубљени претходног дана. Тако је Багуницу нападао Четврти батаљон, али након жестоког окршаја од око 30 минута напад је обустављен. Пошто су усташе запоселе Багуницу са веома jakim снагама даљи напади нису предузимани.

С обзиром да 34. бојни није пошло за руком да продре до Ловинца, она је у помоћ довела 2. ловачку бојну из Оточца. Знајући за ово појачање, 2. бригада је 19. марта држала положаје Шушњарица (К 692) — Лулуша (тг 670) — Мићина глава (К 612) — Томчаја (К 644) — Палез. Већ око 8 часова Бригаду су нападе две

поменуте бојне подржане артиљеријом и минобацачима. Јединице 2. бригаде пружиле су жесток отпор, али су се услед надмоћности непријатеља морале повлачити. Тако је Други батаљон најпре одступио према Буковој главици, ка Зиру (тг 852) док су остала два батаљона заузеле нове положаје на линији Високо брдо (К 688) — Козаришће — Окић (К 683) продужавајући отпор. Док су усташе жестоко нападале, нашим борцима је услед вишедневних непрекидних борби понестало муниције, посебно ручних бомби. Овај факат је допринео да се непријатељ до ноћи споји са својом посадом у Ловинцу. Увиђајући да би излагање јединица даљим борбеним напорима било нецелисходно, штаб 6. дивизије наредио је обуставу борби и повлачења са овог простора.

Борбене активности на простору Медак—Ловинац од 10. до 24. марта 1943. коштале су 6. дивизију 37 мртвих, 108 рањених и 2 нестала борца. У штабу Дивизије оцењено је да су претрпљени губици били у несразмери са постигнутим резултатима, јер је у руке наших јединица пало само 10 усташа, оштећена 3 тенка, заплењена 4 митраљеза, 51 пушка, 5.500 метака, 31 ручна бомба и нешто одеће и обуће, док о мртвима на страни непријатеља није било поузданих података.

Иако су у борбама око Багунице и заузимања Железничке станице Радуч постигнути запажени резултати, неуспешан напад на Ловинац оставио је црну мрљу на целу 6. дивизију. Зато је Главни штаб, анализирајући ситуацију, констатовао да

— сам штаб дивизије није са вољом пришао изради плана за ову операцију и такво расположење одразило се одозго па скроз према доле. Напад није био енергичан и борци нису ишли онако како би требало ићи. Зато је 21. марта 1943. године смењен командант 6. дивизије Срећко Манола.

Борба са четницима на Медачкој градини

После повлачења од Ловинца и одмора од два дана, 3. бригада добила је 22. марта 1943. задатак да са 1. и 2. батаљоном, који су се моментално налазили у Врепцу, разбије четнике на Медачкој главици (тг 687). Обавештајни подаци су указивали да се на градини налази једна чета четника и на железничкој станици и месту Медак још две чете и две сатније усташа. Ојачан минобацачем од 81 mm, 1. батаљон је извршио напад ноћу 22/23. марта, а 2. је поставио заседу на пољу између Метка и Рибника да спречи

евентуалну интервенцију непријатеља од Госпића према Метку. Четници су напад дочекали спремни, одбили га и приморали батаљон на повлачење. На попришту борбе остао је 1 мртав и 6 рањених бораца.

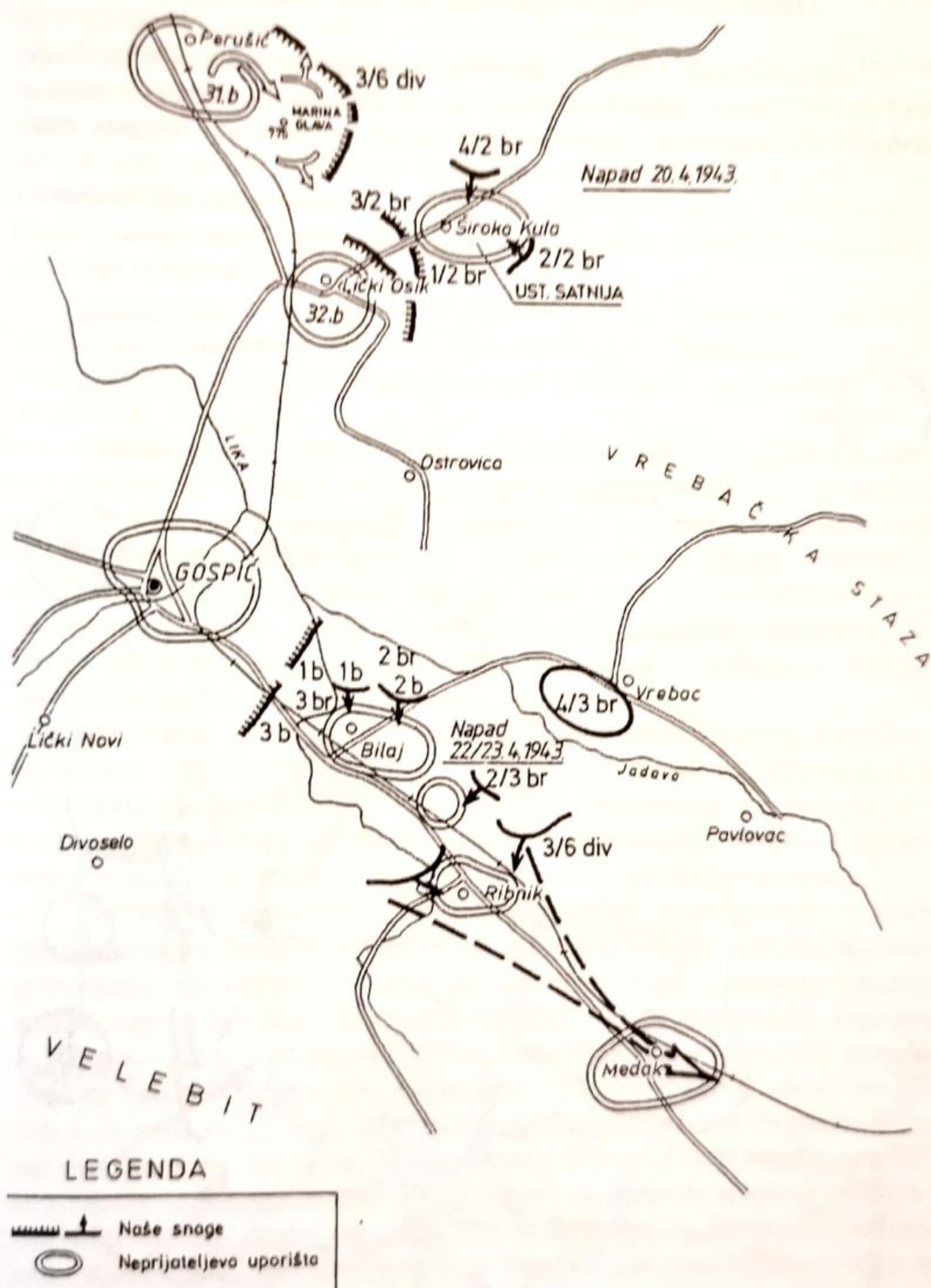
Дана 23. марта Милан Купрешанин разрешен је дужности команданта 3. бригаде и постављен за начелника штаба 1. корпуса, а за новог команданта бригаде постављен је Момчило Новковић из Врепца, до тада његов заменик.

Заузимање Метка 23. априла 1943. године

Након муњевитог заузимања Билаја и Рибника, 3. бригада 6. дивизије одређена је да заузме и Медак. Њега су бранили домобрани и четници, бројчано јачи од 3. бригаде. При наступању бригаде према Метку била је веома активна непријатељска авијација. Бомбардовањем и митраљирањем стварала је веће неприлике него заузимање самог упоришта. Ипак, у фази приближавања Метку, бригада је успела да развије своје јединице, да би чим се смркне извршила концентричан јуриш на непријатељске положаје. Међутим, чим су батаљони бригаде почели избијати из унапред одређених праваца и заузимати положаје, непријатељске снаге су масовно почеле напуштати место и повлачити се према Велебиту. Јединице бригаде одмах су почеле гоњење и успеле за кратко време да разбију бојну и заробе велик број војника. Командант усташких снага у Госпићу поводом пораза бојне известио је:

„Прва бојна 12. пуковније добила је заповјест да се пробије преко Рибника и Билаја у Госпић. Међутим, та је бојна напустивши Медак покушала пробити се у Велебит али је распршена. Заробљено је преко 300 момака, изгубљено цијело тешко наоружање (14 стројница, 3 стројопушке, 3 лахка бацача, 1 топ Пито 37 mm) и 1 круговална постаја и напoкон цијели подвоз. Међу заробљеницима има 2 частника: сатник Подолшек и поручник Некић.”

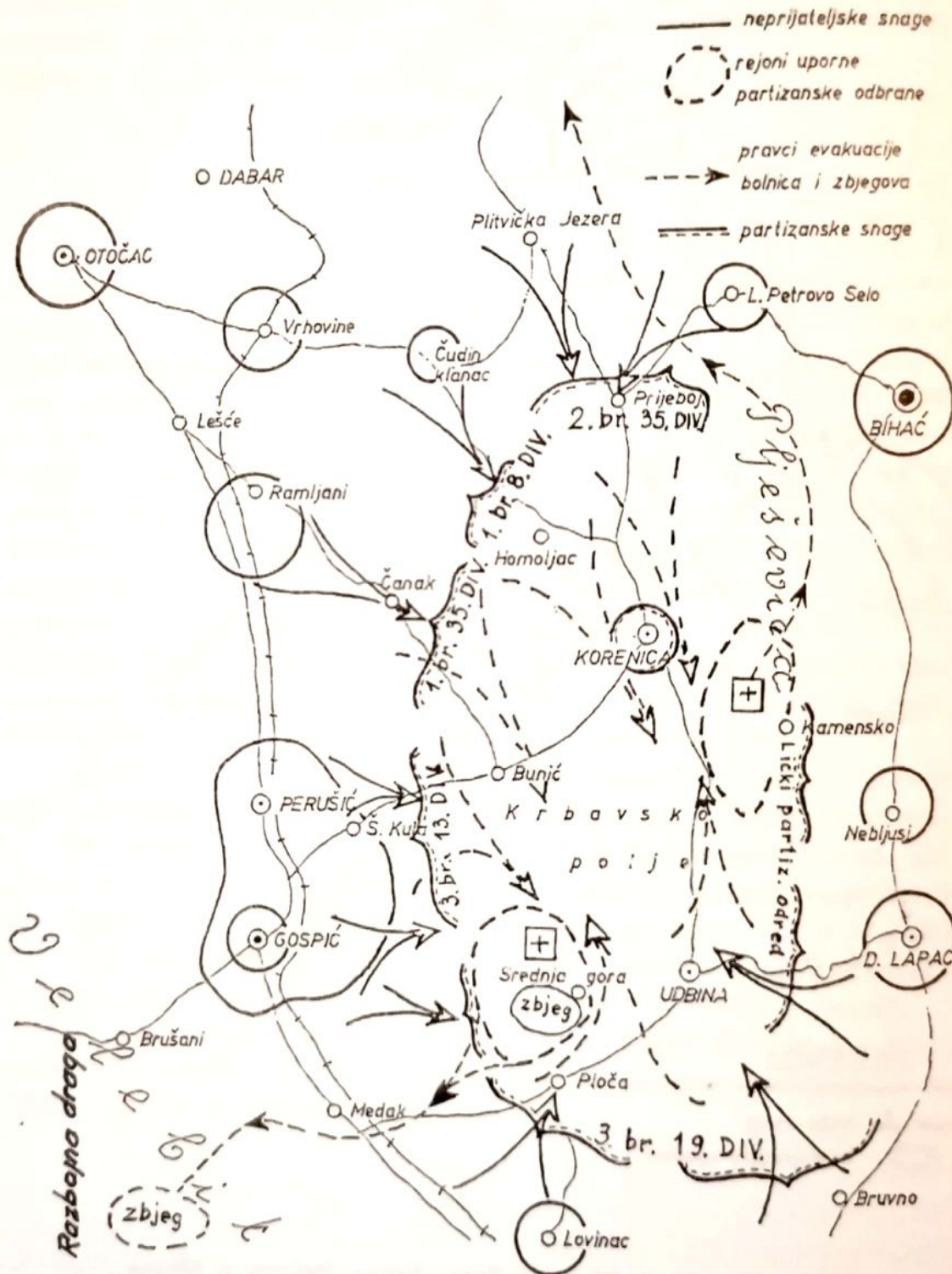
Од разбијене бојне у Метку стигло је преко Велебита у Карлобаг 350 војника и 140 четника, који су одатле продужили за Селце где им се налазила команда.

Скица напада на Широку Кулу, Билај, Рибник и Медак
19—23. априла 1943. г.

Немачко-ушашка офанзива из маја 1944. године

Почетком маја 1944. непријатељске снаге су на подручју Лике предузеле крупна офанзивна дејства са циљем да овладају целим личким простором и униште 35. дивизију. Операцију ширих различитим простором и униште 35. дивизију. Операцију ширих различитим простором и униште 35. дивизију.

Скица офанзиве „Morgenstern” до 14. маја 1944. године

мера испланирао је штаб 15. немачког брдског корпуса и водио је под шифром „Morgenstern” (Звезда Даница).

Борбена дејства почела су почетком маја 1944. када су Немци и усташе ударили на Лику из 8 праваца. Најпре су намеравали да Лику одсеку од Кордуна на потезу Врховине—Личко Петрово Село—Бихаћ, потом да партизанске снаге опколе и униште на северном делу Крбавског поља. У борбу су убацили преко 10.000 војника са веома јаким артиљеријским и оклопним снагама, подржаваним из ваздуха.

Слободну територију Лике браниле су 35. дивизија, две бригаде 8. кордунашке дивизије, једна бригада 19. далматинске дивизије, Лички партизански одред и још неколико самосталних партизанских чета.

Пошто се очекивало да ће се Крбавска котлина и Личко средогорје наћи под најтежим дејством непријатељских снага, донета је одлука да се рањеници из Средње горе и народ из већине села испод Вребачке Стазе пребаце у Велебит изнад Метка и Почитеља. Евакуација је углавном вршена ноћу како би се избегло њено ометање од стране усташких јединица из Госпића и немачке авијације. Обезбеђивање пребацивања рањеника и народа у збегове обављали су делови 35. дивизије.

На скици се може сагледати распоред партизанских и непријатељских снага између 12. и 14. маја. Ми ћемо се оријентисати претежно на борбена дејства која су се одигравала по селима испод Вребачке Стазе (Вребац, Завође, Павловац), Личком средогорју и испод Велебита око заштите збега у Разбојној драги.

Очекујући предстојећу офанзиву, народ је ужурбано тражио склоништа јер се није усуђивао да у својим селима дочека немачке и усташке злочинце. У страху да не падне у руке непријатељских снага, народ Врепца, Завођа, Павловца, затим Острвице, Барлета и Широке Куле склонио се у Велебит. Међутим, један део народа није се одазвао позиву за евакуацију у Велебит, већ је остао по селима, а када су се приближавале непријатељске снаге склањао се на прикладним местима по Вребачкој Стази и Међугорју, на места где су се налазиле базе, складишта са храном и други објекти. Збегови народа били су лоцирани у Ђевануши, Љутику, Таванима, Магарцима, испод Лисине, у Тврдим драгама, Црном врху и другим погодним местима. Бежећи од својих кућа народ је са собом носио само најнужније, као што су храна, одећа и покривачи.

Под заштитом наша два батаљона, ноћу између 12. и 13. маја кренуло је око 200 лакших рањеника и позадинске установе 1. и 2.

личког подручја преко Могорића и Метка у Велебит изнад Почитеља. Смештени су у импровизоване болнице које су изграђене у Разбојној драги. Идуће ноћи, такође под заштитом два батаљона, из збегова у Личком средогорју преведено је преко Личког поља преко 12.000 жена, деце и старца, међу којима и приличан број инвалида. Са народом је превезено нешто резерви хране и претерано пар стотина грла стоке, што је коришћено за исхрану народа и рањеника. Остављен је један батаљон Личког НОП одреда и на брзину формирана теренска чета да штити збегове и рањенике, а остале јединице враћене су на положаје у Личком средогорју. Док је знатан део партизанских снага био ангажован на евакуацији народа и рањеника са Личког средогорја, немачке и усташке снаге овладале су Подлапачом и Средњом гором и тако затвориле обруч око Крбавског поља. Кудгод су пролазиле, непријатељске снаге су на најзверскији начин убијале и масакрирале све живо пред собом. У запаљене објекте бацали су старце, жене и децу, одводили стоку и односили све што је имало знатнију употребну вредност. Нарочита зверства према цивилном становништву испољавала је 19. усташка бојна. Њена зверства се у немачким извештајима помињу као „злочиначко иживљавање мрачних нагона”, па је штаб 392. немачке дивизије ту бојну повукао са Крбавског поља и бацио је на осигурање комуникација у позадини.

Преношење операција на Средогорје и Медачко поље

Усташка команда из Госпића није се задовољила учинком операција „Morgenstern”, па је од штаба немачког 15. брдског корпуса тражила да се операције наставе ради разбијања наводно велике партизанске групације у Личком средогорју и Медачком пољу јужно од Госпића. Немцима су презентирани лажни подаци да партизани припремају опсежан напад на Госпић са југа. Тиме је настојала да увери немачку команду о потреби задржавања јачих снага на простору Госпића. Мада је у то време јужно од Госпића било само 6 партизанских батаљона и 3 на Велебиту ради обезбеђења збегова, Немци су прихватили усташки захтев и извршили брзо прегруписавање својих снага, тиме што су:

— 92. моторизовани пук са одредом четника из Грачаца пребацили на подручје Плоче, Могорића и Метка, са задатком да од партизана и збегова очисти подножје Велебита од Метка до Дивосела;

— преостале снаге из правца Широке Куле, Љубова, Бунића и Подлапаче с једне и из Билаја преко Барлета и Врепца са друге стране, усмерили на претраживање Личког средогорја и уништавање партизанских јединица, складишта и збегова народа на том простору.

У нападу на Почитељ, из Метка је 17. маја кренуо тенковски батаљон 92. пука, а из Госпића преко Дивосела две усташке бојне. Топови са тенкова рушили су сваку сеоску зграду која се нашла на путу. Прилазе великом збегу у Разбојној драги бранили су један батаљон Личког НОП одреда и један батаљон 1. бригаде 8. кордунашке дивизије, који је допратио рањенике из Средње горе у Велебит. Немци и усташе вршили су жесток притисак из свих расположивих цеви: убијали су све пред собом, палили и пљачкали. У бунаре су бацали мртве животиње и тако тровали воду. Наши борци су се лавовски борили и успели да одбране исцрпљени народ и рањенике у Разбојној драги.

Између 17. и 18. маја усташке бојне су се повукле у Госпић, а немачке јединице 92. пука у Могорић и Плочу, одакле су наставиле успутна дејства, да би на крају доспеле у Бихаћ и прикључиле се припремама дрварске операције. Тиме је престао притисак усташко-немачких снага на Почитељ, збег и рањенике у Разбојној драги.

За супротстављање непријатељским снагама из већ поменутих праваца била је ангажована 3. бригада 13. дивизије. После жестоких тродневних борби са далеко надмоћнијим непријатељем она се морала повући у планински масив Средогорја и Вребачке стазе, са задатком да штити земунице са ратним резервама и народ који се окупио по збеговима.

Пошто су потисли 3. бригаду, Немци и усташе који су надирали од Госпића, успели су да готово без борбе уђу у Вребац. Њихове снаге истовремено су овладале комуникацијом Госпић—Вребац—Подлапача преко Вребачке стазе.

Народ Врепца нашао се у очајној ситуацији, јер је смрт вребала на сваком кораку: све бајте и куће које су остале читаве после мартовске усташко-италијанске офанзиве из 1943. године постали су згаришта. Људе који су им падали у руке убијали су на лицу места, а већи део спаљивали у објектима у којима су их затицали. Иза Павелићевих крвника, у Врепцу су наступали пљачкаши из Рибника, Билаја, Госпића и других хрватских села западне Лике и као лешинари одвозили су све на шта су наилазили. После пустошења Врепца, Завођа и Павловца, усташе су кренуле ка Вребачкој

Стази да и тамо траже своје жртве. Народ који је доспео у Стазу пред овом немани, такође се нашао у великој опасности, јер је упао у окружење непријатељских снага које су продирале од Госпића и оних које су наступале од Широке Куле, Љубова и Коренице. Испред смрти која је чекала на сваком кораку, људи су се скривали по пећинама и тражили склоништа у најнеприступачнијим деловима планине. Као разјарене звери, усташки крвници проналазили су своје жртве и на лицу места убијали.

У току ноћи 14/15. маја у Средњу гору је из Пљешевице пребачен 1. батаљон 1. бригаде 35. личке дивизије са задатком да се дислоцира на подручје Вребачке Стазе и притекне у помоћ 3. бригади 13. дивизије. На челу батаљона био је Јован Иванчевић — Јелен из Почитеља, храбар и неустрашив борац који се показао у низу окршаја у Јуришној чети и другим јединицама у којима је ратовао. Његов батаљон се 15. маја приближио земуницама у којима је било похрањено наоружање, муниција и храна које је допало у партизанске руке после капитулације Италије 1943. године. Притискујући делове 3. бригаде 13. дивизије, усташе су се дочепале првих земуница и почеле товарити поменућу војну опрему. Међутим, под жестоком ватром 1. батаљона биле су натеране на повлачење према Подлапачи.

Делови 4. усташке бојне, пролазећи кроз Завође, затворили су у бајту и запалили Соку Тодорић са двоје нејаке деце и Јеку Граовац из Павловца. Недалеко од Стражбенице убили су Јована Ђурчића, у пределу Растовог брда и Насине драге Илију Тодорића са малолетном кћерком. Двадесетак становника Врепча и Завођа који су се склонили недалеко од јатаре Васе Новковића, усташе су покушале да убаце у јатару и запале. Али већина њих успела је да побегне, док је мањи део нашао смрт у ватри. На овом месту живота су изгубили: Мара Новковић, Аница Ђурчић, Јово, Тодора, Марија, Милка (дете) и Сока (дете) Крајновић, Јања и Милева (дете) Милекић и Јела Бобић. Недалеко од Сњежарице Павелићев крвници убише Миљу Драгосавац из Врепча са децом Драгом, Јагом, Јованом и Милицом.

Идућег дана при наступању преко Лисине, Бајунуше и Грабовца ка Љутику и Таванима дошло је до жестоког окршаја усташа са борцима 1. и 3. батаљона. У Љутику и Таванима било се склонило доста Врепча и избеглица из суседних села. Овај народ нашао се између две ватре и тако био изложен животној опасности. На овом простору погинуло је више Врепча, Куљана, Острвичана и Барлећана, а у Таванима живот су изгубили Никола

и малолетни син Милош Тодорић, Мика Мандарић и Мика и Никола Д. Богдановић (дете). Повлачењем на острвички и барлетски део Средогорја, усташе су заробиле и одвеле у смрт већи број мушкараца, жена и деце.

Повлачење већег дела непријатељских снага (22—25. маја) из Крбавског поља и обустављање напада са линије Вребачка Стаза—Подлапача—Шаламунић означавало је крај друге етапе операције „Morgenstern”, која је 20 дана са свом жестином извођена на простору средње Лике. С обзиром на огромну надмоћност непријатеља у људству и наоружању, наше јединице нису у току офанзиве претрпеле претеране губитке у људству: из строја је избачено око 250 бораца, док су непријатељски губици били знатно већи, али са наше стране нису утврђени.

Заштита и евакуација рањеника и болесника у болницама била је основна брига штабова и успешно је обављена. О томе, поред осталог, генерал Петар Клеут пише да је:

„Евакуација покретних рањеника кроз Пљешевицу на Кордун представљала прави подвиг. Подвиг евакуације рањеника у Велебит, а затим преко Велебита у прихватна места на морској обали, био је изводљив само захваљујући одличној организацији позадине и становништва. Таква организација омогућила је, поред тога, масовно склањање становништва у збегове, маневрисање са тим збеговима и њихову исхрану. Иако је у збеговима било преко 30.000 нејаких становника, од којих већина није понела са собом ништа од хране, нигде није било дугог тешког гладовања, јер је свуда све било заједничко, а залихе су трошене врло организовано и рационално. Проблем исхране био је повремено врло тежак за јединице, док су се оне налазиле одсечене од својих база или када, због дугих исцрпљујућих покрета, није било могуће организовати исхрану.

Непријатељ је, мора се признати, остварио један од циљева својих офанзивних дејстава на личком простору. Нанета је тешка материјална штета: села су спаљена, већи део жита и стоке опљачкан. Осим тога доста је народа побијено.

Непријатељ је поменуте циљеве могао постићи из разлога што је преко убачених агената прикупио поуздане податке о партизанским јединицама и позадинским установама, чак и о местима скривених складишта хране и ратног материјала. То му је помогло да своје продоре усмерава према тим реонима и објектима. Од скривених артиљеријских оруђа, непријатељ је успео да у Вре-

бачкој Стази пронађе батерију топова 8. дивизије и у Лаудоновом гају три топа артиљеријског дивизиона 35. дивизије.

Зна се да је о већим партизанским складиштима на подручју Лике водио евиденцију Главни штаб Хрватске, а као секретар ЦК КП Хрватске уз штаб се налазио Андрија Хебранг са личном радиостаницом и телеграфистом Лудвигом Чаћићем. За њих је, како пише генерал Перица Клеут у књизи *11. корпус НОВЈ* (стр. 162—163) после рата утврђено да су били у служби непријатеља, што ће рећи на Павелићевој страни. Зато није никакво чудо што је непријатељ често располагао са поузданим подацима о партизанским јединицама и припремама за извођење борбених дејстава, а то је доводило до повећаних губитака и неуспеха у појединим акцијама.

Борбе са усташама на простору Метка, Почитеља и Читлука 19. јула 1944.

Ради обезбеђења покрета немачког 1. батаљона 846. пука (Krüger) на релацији Госпић—Ловинац, а који је извршен 19. јула 1944. године, 31, 32. и 34. усташка бојна повучене су у Госпић са задатком да му осигурају пролаз до Ловинца. Све три бојне имале су задатак да у ту сврху очисте простор између Велебита и цесте Госпић—Радуч, на коме су се налазила два батаљона Задарског одреда и три партизанске теренске чете.

Пошто осигурају пролаз немачком батаљону кроз Медак и Радуч, ове усташке јединице намеравале су да се убаце у подножје Велебита и вршећи надирање преко Букове главице, Разбојне драге ка Белом врху одвоје Медак, Почитељ и Читлук од Велебита и униште партизанске снаге. У исто време 1. бојна посадног здруга (бригаде), ојачана са две сатније усташа била је кренула из Ризвануше преко Малог орљака ка Белом врху да се састане са првом колоном и изолује Дивосело и Читлук од Велебита. Било је замисљено да се таквим маневром партизанске снаге изолују од Велебита и униште. Међутим, замисао није ишла по зацртаном плану, јер су усташке снаге у медачким заселцима наилазиле на оштар отпор теренских јединица, па је из тог разлога усташки командант Месић одлучио да уместо кроз велебитске врлети крене пољем право за Госпић. У наступању сва села је спалио и убијао све живо пред собом. Један очевидац из заселка Мркшића испричао ми је како се, са још петоро комшијске деце, био склонио у јаму из које се вадио шљунак. Замрли од страха очекивали су крај живота.

У заглушујућој пушњави уз јаму се створише двојица усташа. Видевши нас, један рече: — Сачекај да ове покољем. У том тренутку метак га погоди у колено, па му други усташа прискочи у помоћ, али и њега закахи партизански метак. Тако ова група Почитељана изнесе живе главе.

Друга колона која је кренула из Ризвануше прешла је десетак километара без борбе, али се јужно од Дивосела сударила са деловима Задарског партизанског одреда и две теренске чете, где је разбијена и у нeredу се морала повући на полазни положај.

Иако поменуте усташке јединице нису оствариле замисао уништавања партизанских снага, оне су побиле и масакрирале доста неборачког становништва, запалиле су готово све сеоске објекте до којих су достизали, одагнале стоку и однели све вредније ствари које су им дошле до руку.

Покушај Немаца и усташа да помогну угроженом гарнизону у Грачацу

Да би се олакшао положај гарнизона у Грачацу и омогућило повлачење војних ефектива у Госпић, у Госпић су 29. и 30. новембра 1944. повучени из Гацког поља 1. батаљон 846. пука и 3. батаљон 847. пука 392. дивизије, део дивизијске артиљерије и чета тенкова. Ове немачке снаге, као и 1. усташка бојна, кренуле су 1. децембра у нападе према Грачацу. Трећи батаљон 847. пука наступао је правцем Рибник—Медак са обе стране цесте, а батерија топова цестом иза 1. батаљона 846. пука. Ове немачке јединице сукобиле су се са 3. бригадом 13. дивизије која је бранила Медак. Након неколико сати жестоке борбе Немци су принудили јединице бригаде на одступање, које су се учврстиле на новим положајима у Дреновцу.

Друга бригада 13. дивизије упућена је да преузме положаје према Грачацу, а 3. бригада 35. дивизије и 3. бригада 13. дивизије да изврше протунапад на непријатељске снаге у Метку. Напад је почео 3. децембра увече, тако што је 3. бригада 35. дивизије дејствовала уз цесту, а 3. бригада 13. дивизије уздуж железничке пруге. После више часова жестоке борбе, наше јединице успеле су да разбију сва три батаљона и остатке приморају на повлачење према Госпићу. На бојишту је остало 20 мртвих и 35 рањених непријатељских војника, док су на нашој страни била 3 мртва и 6 рањених бораца. После овог пораза у Метку непријатељ више није покушавао да пружи помоћ свом гарнизону у Грачацу.

ДЕО СЕДМИ

XIV. НОВИ ХРВАТСКИ ГЕНОЦИД НАД СРБИМА МЕДАЧКОГ ПОЉА

1. Однос Хрвата према Србима кроз векове

Ради потпунијег сагледавања односа Хрвата према српском народу изнећемо само неке примере из историје који нас опомињу како су Хрвати од првог дана доласка у контакте са Србима у Хабзбуршкој монархији настојали да им на разне начине што више зла нанесу. А након победе над фашизмом, када су југословенски народи били сједињени у једној држави и када су постојала веровања огромне већине да су тиме превазиђени вековни антагонизми који су раздвајали те народе, појавило се ново зло дезинтеграције и ступања на позорницу побеђених фашистичких остатака из Другог светског рата који су на бази усташко-фашистичке идеологије поново пришли стварању хрватске државе и кроз тај процес поновљеном геноциду над српским народом у Хрватској, а посебно у Лици.

Да се подсетимо на писање историчара и других људи од пера о односима хрватског католичког клера и племства према Србима из минулих времена:

— Према историчару Р. Лопашићу, „напади на Србе почели су још у време живљења у турском делу Лике, доведени и насељени као турска раја, када је сењски капетан Гаспар Раб још 1583. опремио одред од 200 војника са задатком да хвата Влахе по Лици и продаје Млечанима као робље”. Надаље износи како се касније одустало од хватања, већ прибегавало непосредном убијању и да је 1585. године Хрватски сабор одлучио да се ухваћени Срби набијају на коље.

— Чим су Срби почели да прелазе са турског дела Лике на аустријску страну границе, хрватско племство се 3. јуна 1577. го-

дине обратило цару Рудолфу II, молећи га да изда налог крајишком заповеднику Ауерспергу да избаци Србе са простора Хрватске.

— Непосредно по ступању на тле Аустријске монархије, још пре него су се честито сместили и одморили, католичка црква је почела са приморавањем Срба да прелазе у њихову веру. У томе је предњачио загребачки бискуп Домитровић, објашњавајући да то ради „због спасавања влашких душа”. Прозелитизам је тако безочно деловао да је и сам патријарх Арсеније II размишљао да се са пребеглим народом врати у Турску, јер је у њој за православну веру налазио мању опасност. Патријарх је морао 1696. године да иде у Беч и да се жали на католичко свештенство које је православне вернике жешће прогањало од Турака. Њему је борба са хрватским католичким клером била толико досадила да се носио мишљу одвођења српског народа у Русију.

— Хрватска властела је 1628. године тражила од цара да се пресељени Срби потчине њој. Срби су тада интервенисали и непосредно од цара тражили да их не предају ни језуитима ни загребачком бискупу, ни властели јер они желе да остану само под царском влашћу и његових крајишких заповедника. Они не желе да напуштају своју веру нити да буду кметови.

— Привилегије цара Леополда Србима досељеним у Аустрију под Арсенијем Чарнојевићем узимало се да се односе на све Србе у Царевини, без обзира када су у њу дошли. Једино су се Хрвати томе супротстављали и држали да оне важе само за оне Србе које је довео патријарх. Посебно се кардинал Леополд Колонић залагао код цара да тим привилегијама изузме Србе настањене у Срему, Славонији, Барањи, Хрватској и Угарској.

— Након ослобођења Лике од Турака и закључења Карловачког мира 1699. године хрватски језуити су настојали да убеду аустријски двор да му Срби нису више тако потребни. Истовремено су скретали пажњу цару да су српске привилегије сувише простране и права патријарха сувише велика и тражили њихово поткресивање. Католички клер је посебно потенцирао и цару сугеришао да се патријархова власт коју је добио привилегијама протеже само на српски народ који је са њим дошао у Царевину, а никако на Србе који су одраније били у њој.

— Хрватски сабор 1728. године доноси законски чланак 86 који само римокатолицима даје право поседовања земље у Хрватској и Славонији и да само они могу вршити јавну службу. Православнима је ускраћено то право.

— Хрватски сабор се 1741. године, преко Угарског сабора, жали царици Марији Терезији да је католичка вера у Монархији у опасности од православља и тражи да се „шизматичка владичанства” уклоне из земље. Истовремено властела заступљена у Сабору тражи да се укину привилегије које се косе са правима католичке цркве.

— Хрватски сталежи (властела) су 1741. године успели да кроз Угарски сабор протуре законски чланак којим се православна вера забрањује у Хрватској. Царица, међутим, није акцептирала тај чланак јер је био донет у време када су јој српски Крајишници били неопходни у рату са Пруском.

— На Угарском сабору у Пожуну (Братислава) су 1790. године посебним законом призната грађанска права православном народу у Угарској, Хрватској, Славонији и Срему. Тиме је овај народ у правима изједначен са католицима, односно Хрватима. Признањем грађанских права, православне владике и Срби заступници жупанија и градова долазили су на саборе у Пожун. Хрвати су, међутим, после више од 50 година дозволили да српски епископи долазе на њихове саборе.

— Хрватски католички великодостојници окупљени око бискупа Домитровића наговорили су јануара 1612. године надвојводу Фердинанда да изда наредбу крајишким заповедницима да „помогну новом владици (ради се о Симеону Вратањи, првом унијатском владици) у исправљању верских заблуда и у искорењивању отпора према правој католичкој вери, да применом канонских правила кажњава невернике, а да му у томе помажу капетани свјетовном (оружаном) руком ако би се Власи опирали мерама владичиним”. И ова наредба указује на примену силе при покатоличавању Срба у Хабзбуршкој монархији. У време издавања ове наредбе надвојвода је био заповедник целе Крајине, а од 1619. до 1637. године аустријски цар.

— Јосип Јурај Штросмајер, велики поборник унијаћења Срба, после 1878. позвао је Исток и Запад да се измире добровољном унијом. На то му је владика Теофан Живковић, у духовној беседи својим верницима, 1881. године, према Димитрију Руварцу рекао:

„Прије ће бити што још није било: Велебит се срушити у море, Пљешевица Плашки заронити, а Капела Сењ и сву Крбаву; Прије ће Лика уснути цијела, а изаћи Глина до Косиња; а језерам Купа окренути и Карловац прећи на Ријеку, а Ријека под Комогавину, него што ће послушати тога гласа, и преврнути вјером, пра-

вославни српски мога краја народ”, а према М. Грбићу, владика је казао: „Таква је богољубазна браћо моја, тврда у вас моја вјера, да ви од Светога Духа и његова храма, наше православне цркве, нећете отпасти никада, да изгубите душу. И да никад нећете изневјерити свога у том светом храму најсигурније сачуваног имена народног, да се згруша и преврне у вама материно млијеко”.

— Еуген Кватерник, 1869, две године пре смрти, пише да су Срби „издајници хрватске домовине” зато што се осећају као Срби и да ће „хрватски народ знати да се освети за такво издајство и уништити након вјере”. И на овај начин Кватерник се огласио као претеча усташтва и поборник уништења српског народа, јер му је претио и физичким уништењем.

— Анте Старчевић још више заоштрава односе са Србима у Монархији кроз Странку права, а после њега Јосип Франк. Елитни делови ове странке себе назваше стеклишима (бесним псима) и то су биле претече будућих хрватских усташа. Старчевић, идеолог усташтва, у свом делу *Пасмина славосербска њо Хрвајској*, Загреб 1876, пише како Србе нису вешали него још крајем XVI века живе на ражњу пекли. Он у поменутом делу Србе назива пасмином и каже: „То нису људи, већ стока: сви Срби без разлике. А стоку може да убије ко хоће”. Осим тога, Срби су му још „након зрео за сјекиру”.

— Адам Прибичевић је на једном месту изјавио да су Срби у Хрватској „откад су дошли били на пакленим мукама од хрватског племства и хрватске цркве, а после од старчевићеваца”.

— Када је 1914. Аустрија објавила рат Србији стеклиши и Хрвати су просто побеснели од мржње према Србима, јер су очекивали да ће се коначно са њима обрачунати. Како је писао др Продановић (пуковски лекар у Карловцу) на железничку станицу у Карловцу на испраћај аустријског пука у рат против Србије изашло је преко 10000 Хрвата и клицало да се Србија у прах сатре.

— Према писању Адама Прибичевића, Срби су у Аустро-Угарској монархији имали право да се првостепеној власти обраћају на ћириличном писму, а она је такође имала обавезу да им решења издаје на том писму. Међутим, мало се Срба користило тим правом, јер су чиновници одуговлачили доношење решења или су их доносили на штету подносилаца захтева. Из њих је тињао нагон мржње, а одушак су испољавали и речима: „Врак ти скелил матер влашку! Ја ти бум показал кој ти је твоја ћирилица!” Ни власници привредних предузећа, занатлије, адвокати, лекари, српске установе и друге институције нису се усуђивали да фирме

исписују ћирилицом, јер је свакодневно претила опасност од разбијања прозора, наруживања зидова свега што је српско. Овакво терорисање ћирилице није се, међутим, испољавало на подручју Војводине у којој су Мађари држали власт. Ту су и Срби исписивали фирме ћирилицом, а то су из пословних разлога радили чак и Мађари, Немци, Словаци и Јевреји.

— Мада је у Монархији и раније било притисака на ћирилицу, да се елиминише из јавне употребе, први који ју је сасвим забранио био је Хрват Иван Мажуранић, чим је дошао за хрватског бана, а ту је дужност обављао од 1873. до 1880. године. Ћирилицу је поново увео Мађар, гроф Куен Хедервари, који је банску дужност преузео од Мажуранића. Познато је да се за време бановања Мажуранића српско име није смело ни спомињати на Хрватском сабору, а ако би га неко и споменуо, проглашаван је издајником.

— Двадесети век је код Хрвата био нарочито србофобичан. У њима је буктала вековима кондензована и често прикривена мржња, а она се нарочито манифестовала и долазила до усијања у случајевима када су Срби били изложени неприликама, што ће рећи кад им није ишло добро. Записано је да се та мржња испољавала у средњим школама у којима је долазило до покушаја и убијања српске деце, 1902. године евидентирани су погроми у Загребу, 1908—1910. „велеиздајничка парница” у Загребу са 600 Хрвата сведока кривоклетника, а четвртог дана после уједињења 1918. године франковци и радићевци су дигли буну у Загребу.

— Швајцарац Виктор Куне, у делу *Они чије се мучеништво не зна* описујући страдање Срба у Аустро-Угарској, када је говорио о велеиздајничком процесу, рекао је: „Све националне српске институције, и социјалног карактера, и артистичке, и политичке, и спортске, српски национални амблеми, ћирилско писмо, чак назив Срби, буђење националне свести — све ове ствари нису за власти ништа друго него средства револуционарне пропаганде”.

— Велеиздајничка парница у Загребу против 53 најбоља Србина трајала је две године и изазвала сензацију у свету, а аустро-угарско правосуђе било је озлоглашено. Оптужени су људи што су се звали Србима, а „повјесно је необориво доказано” да су Власи, што се служе ћирилицом, што је зову српским писмом, што вешају српске заставе. Судија је на процесу оптуженом поставио питање: колико кифли поједе ујутру са кафом? Кад је одговорио 4, то је објашњено да употребљава српски грб са 4 оцила. Тужилац је за Србе тражио чак и смртне казне, а пресуде су гласиле на робију, да би осуђени били пуштени на слободу под страхови-

тим притиском јавног мијења. Тај процес је осуђен као „највећи судски скандал овог времена”, јер је вођен против људи који нису учинили никакав злочин, осим што су сањали о независности нације којој су припадали, а што не долази под удар кривичног закона.

— Немачки публициста Гилберт ин дер Маур о погромима Срба у Бановини хрватској 1902. године написао је: „Првог и другог септембра 1902. на великим демонстрацијама против Срба изручи се бес проузрокован франковцима због једног чланка који је био објављен у загребачком *Србобрану*. Данима су, најпре у Загребу, а после и у другим местима земље, нападани, пљачкани и разарани станови, радње, банке и школе Срба. Тада су многи Срби напустили хрватски главни град, међу њима и седи протопрезвитер Српске православне општине, јер је Куенова влада скрштених руку посматрала ово пустошење”. Чланак под насловом *Срби и Хрвајци*, пренет је из *Српског књижевног гласника*, доказивао је хрватску инфериорност према Србима, нарочито у погледу националне свести. А то што је писац чланка изнео није ни 1% онога што је Старчевић говорио о Србима, рекао је немачки публициста.

— Једном приликом је група Срба и Хрвата расправљала о међусобној разлици и Хрвати су били упорни у ставовима да су и Срби у Хрватској Хрвати. Србин се држао свога да није Хрват већ Србин. Његов хрватски противник се разбеснео и понављао: „Ти си Хрват јер живиш у Хрватској, а у Хрватској уопште нема Срба”. На то ће упорни Србин још једанпут: „Ја нисам Хрват, ја сам Србин”. Онда опет његов хрватски саговорник: „Ти не можеш бити Србин јер живиш у Хрватској, а све што живи у Хрватској, све је Хрват”. Србин се насмејао, шчепао своје куче и рекао: „Овамо и пази добро и ти си Хрват јер у Хрватској живиш, а све што живи у Хрватској је Хрват” — написао је Херман Бар, један од најугледнијих аустријских писаца.

— Када је 1914. напала Аустрија Србију, бес Хрвата против Срба постао је безграничан. Свуда су одјекивале пароле клерикалца Мирка Натлачена „Србе на врбе” и почео је неограничен прогон Срба у Аустро-Угарској од стране Хрвата. Након убиства престолонаследника Фердинанда, Сарајево и Загреб су просто грмели против Срба, а посебно када су франковци изашли са паролем да „Српској змији мора да буде размрскана глава”. Злочиначке активности против Срба свуда су се манифестовале: у штампи, у црквеним проповедима, на процесијама, зборовима, демонстраци-

јама, демолирањем, паљењем, пљачкањем и уништавањем свега што је било српско. Да се Беч и Пешта нису изјашњавали против хрватског терора, питање је шта би даље било са Србима у тој земљи. Према Адаму Прибичевићу, Срби у Хрватској би били уништени 1914—1918. да су то допустили Мађари.

— За време напада на Србију, аустријска војска у чијем саставу су претежно учествовали Хрвати, извршила је невиђене злочине над српским народом с ове стране Дрине. Према Петру Опачићу: у Шапцу су убили преко 1500 људи, а преко 540 породица одвели преко Саве; по селима Мачве убили су 710 старца, жена и деце и запалили 457 кућа; у азбуковачком срезу убили су 244 лица и спалили 228 кућа; у јадарском спалили 741 кућу и тако редом. Свуда куда су пролазили вршили су масакре над неборачким српским становништвом, исто онако како су то чинили њихови потомци у Хрватској 1941. године.

Извештавајући Врховну команду о овим злочинима, командант III армије генерал Павле Јуришић Штурм је између осталог изнео да „човек не може да појми са колико садизма су жртве масакрирали”. Навео је пример убијене жене којој су одсечене дојке и кожа са њеног тела откидана у виду трака, затим новорођенчад прободена бајонетом у колевци, трудне жене прободене бајонетом кроз стомак и сл.

— И после Првог светског рата, Срби у новој држави нису били безбедни од хрватских злочинаца. О томе је објављено доста података, као на пример постављање паклене машине у порти Српске православне цркве у Загребу, каменовање српских радњи, међу којима је радња браће Богдановића била 15 пута полупана, а слично је прошла и Српска банка у Загребу. Затим о бацању камења са прозора кућа на стројеве војника, паљењу усева, сена, сламе, уништавању винограда и воћњака политичких противника. Све су то биле редовне појаве и омиљени начини деловања хрватске „демократије”.

— За време постојања Бановине Хрватске многи Срби су поубијани, док су малтретирања и шиканирања били познати по свим крајевима у којима су они живели. Проглашавање те Бановине за Хрвате је значио сигнал за нове, још жешће нападе на све што је било српско у Хрватској. Само прве недеље после њеног оснивања само у Загребу је, наводно, мучки убијено преко 100 Срба. Била је јавна тајна да их је побила Мачекова *Грађанска заштитна* само зато што су били Срби. Истовремено је уследило масовно отпуштање и протеривање са подручја Бановине.

— Поводом жигосања коња, 1920. године Хрвати дижу буну, јер је, наводно, нехумано мучити животиње. А ти исти хуманисти ухватили су тада среског начелника Шпилера, направили му мртвачки сандук и натоварили на леђа, као Јевреји крст на Христа, да га носи до гроба. Ту су га убили секирама, рођама, будацима и пуцали из пушака у мртво тело.

— Занимљиво је изнети факат да су носиоци аустроугарског поретка спречавали ексцесе маса и да је власт спречавала екстремне испаде појединаца и народа, али се никад није десило да је хрватски народ узео у одбрану своје српске суграђане од напада или неправде власти и господe. Не само што га није узимао у заштиту, него је наводио друге на све већа дивљаштва и злочине. Народ је то тражио од власти, а она је народ храбрила и подстицала на злочине, па је на тај начин следило утркивање између народа и власти ко ће страшније злочине да измисли и спроведе над Србима. Овакве појаве нарочито су се испољиле за време постојања фамозне Павелићеве државе.

2. Тежња ка другој „независности” Хрватске

После победе над фашизмом, 1945. године је на простору старе конституисана нова држава — Демократска Федеративна Југославија. У њеним границама поново су се нашли Хрвати, који су после 843. године добили своју државу у федерацији југословенских народа. Не треба заборавити да је тим чином практично избегнута одговорност Павелићеве Независне државе Хрватске за злочине, које су Хрвати, борећи се на страни Хитлерове Немачке, учинили српском и осталим народима Европе.

И поред настојања да се у новој држави елиминишу антагонизми и обезбеди хармоничан живот свих југословенских народа, Хрвати нису извукли одговарајуће поуке, него су пошли новом странпутицом. Наиме, они 1971. године путем „Масовног покрета” припремају пут ка независности и стварању сопствене државе. И овом приликом на позорницу су ступили клеронационалисти и остаци поражених усташа, предвођени челницима ондашње Комунистичке партије Хрватске. И за време „Масовног покрета” Хрвати су махали усташким знамењем, исписивали пароле и претили Србима у Хрватској новим геноцидом. Ситуација у Лици била је доведена до апсурда, тако да је основна преокупација српског

народа била оружје, јер је оно било једина нада за спасавање од новог хрватског усташтва.

Деловање поменутих елемената је донекле пригушено, али су и даље на позорници остали носиоци хрватског сепаратизма и они су коначно отцепили Хрватску од Југославије.

3. Третман српског народа и издвајање Хрватске из Југославије

У предизборној кампањи из 1990. године јасно су се могли сагледати домени званичне хрватске политике, а посебно њених странака према српском народу и његовом будућем статусу у Хрватској. На предизборним зборовима свуда је провејавао дух усташке творевине из Другог светског рата и поново ушао у употребу речник из доба најжешћег клања из 1941. године. Опет су узвикиване паролe: „Бјеште псине преко Дрине“, „Остао вам је још задњи влак“, „Поклаћемо вас“ и сл.

Главни носилац политичке активности била је Хрватска демократска заједница (ХДЗ) на челу са Фрањом Туђманом, бившим чланом КПЈ и генералом Југословенске народне армије. Она 6. маја 1990. године односи победу на изборима и преузима власт у Хрватској. Ради се о странци чији добар део чланства чине потомци усташа и клеронационалиста, дакле ултрадесничарској и профашистичкој странци. Њеним доласком на власт ојачала је антисрпска кампања у Хрватској и она се одражавала на све области живота и рада српског народа. Срби су истеривани из органа државне управе, предузећа и важнијих надлештава. Против њих су монтирани разни истражни и судски поступци. Вршена су шиканирања на улици, радним местима, у школама, путем медија и на друге начине да би људима чинили живот неподношљивим. Оживљавање су познате усташке тезе да су Срби у Хрватској „Хрвати православне вере“ и лансиране иницијативе о формирању Хрватске православне цркве.

Хрватски сабор је 12. децембра 1990. године, игноришући српске предлоге, усвојио нови Устав, а средином фебруара 1991. донео одлуку о неважности савезних закона на подручју Хрватске, као и Одлуку о „раздружењу са СФРЈ“. У исто време Хрватска је прибегла убрзаном наоружавању и набавци оружја, првенствено из СР Немачке и Мађарске. Затим стварању своје војске под именом Збора националне гарде (ЗНГ) и повећању и јачању полициј-

ских снага. Све се ово дешавало иако је Хрватска још увек била у саставу СФРЈ.

А 25. јуна 1991. године Хрватски сабор је прогласио Хрватску за „суверену и самосталну државу”. Овде се радило о једностраном и насилном акту који је био у супротности са уставним уређењем земље, Повељом Уједињених нација и Завршним актом КЕБС-а. Како каже Смиља Аврамов¹, између Павелићеве НДХ и Самосталне Републике Хрватске није постојао континуитет сагласно одредбама међународног права, али је постојао политички континуитет, јер „иза „независности” у првом и другом случају стоје исте политичке снаге, уједињена левица и десница, усташе и врх хрватских комуниста. У оба случаја „независност” је стечена противправним путем”.

Срби у Хрватској и они у Лици прозрели су на време шта им спрема ХДЗ-овска власт. Њене интенције су сасвим обелодањене кроз одредбе новог Устава које елиминишу Србе као народ, а Хрватску стипулишу као „Националну државу хрватског народа”. Дакле, тим Уставом се дотад један равноправан и конститутиван народ јеугословенске државе проглашава за националну мањину. Истовремено су одбачена државна обележја и установљени нови амблеми слични усташким из доба Другог светског рата, а Павелићева куна узета је за државну монету. То и низ других мера изазвало је револт српског народа у Хрватској, јер му се сада поново над главом почела вити шаховница под којом су Хрвати над њим вршили геноцид, а чије су ране остале још увек недовољно залечене.

4. Отпор српског народа и пут ка аутономији

Српски народ у Хрватској морао је тражити излаз из настале ситуације, јер су страховања од поновног хрватског геноцида постајала све израженија. У таквој ситуацији морало се прибегавати организованом деловању ради заштите елементарних права, па је на плану усвајања политичког програма и окупљања Срба, у Книну 17. фебруара 1990. године, основана Српска демократска странка. Стицајем разних околности она је убрзо прерасла у покрет Срба, а то се нарочито одражавало после доласка ХДЗ на власт у Хрватској.

¹ Геноцид у Југославији, Београд 1992, стр. 285.

Пошто Хрвати, како смо већ рекли, нису уважили српске ставове на предлог хрватског Устава, Срби су формирали Заједницу општина северне Далмације и Лике, а затим, полазећи од права на самоопредељење, Српски сабор је 25. јула 1990. године у месту Србу усвојио Декларацију о аутономији Срба у Хрватској, а који су чинили око 17% становништва, и донели одлуку о расписивању референдума о културној аутономији Срба у Хрватској који је спроведен 19. августа исте године. Полиција је покушала да силом спречи референдум, чему су се Срби супротставили 17. августа. Она је тада покушала да из појединих милицијских станица по српским местима одузме наоружање и то је довело до отпора српских милиционера.

Чим је Хрватски сабор фебруара 1991. донео неуставну Одлуку о неважности савезних закона на подручју Хрватске и о „Раздруживању од СФРЈ”, општине САО Крајине су 28. фебруара одлучиле да се издвоје из нове хрватске државе, а Уставотворна скупштина је 19. децембра 1991. усвојила Устав и званично прогласила Републику Српску Крајину (РСК).

У састав РСК ушао је и део Лике са доминантним српским становништвом, а то су биле општине Кореница, Доњи Лапац, Грачац и Плашки. Српски део Лике се у ствари протезао између Зрмање, Уне, Велебита и Пљешевице и заузимао је површину од 4.808 km², са 48.389 становника. На њему је живело 93% Срба, 5% Хрвата и 2% осталих становника. Она је на југу била ограничена реком Зрмањом, на истоку Уном, на северу широм околином Плашког и на западу линијом Медак—Теслинград (Л. Осик)—Врховине—Подум.

Подручје је представљено на приложеној мапи.

5. Почетак рата у Хрватској

Познато је да су Плитвичка језера обезбеђивали делови српске територијалне одбране. Међутим, пресвучени хрватски редарственици у цивиле покушали су да препадом изнутра савладају територијалце. Настала је пуцњава у којој су погинули Јосип Јовић, хрватски редарственик и Рајко Вукадиновић, припадник Српске територијалне одбране. Пошто су пале прве жртве, окршај на Плитвицама најчешће се узима као дан почетка рата у Хрватској. Овај догађај био је повод да крајишка власт наредног дана донесе Одлуку о присаједињењу САО Крајине Србији.

ДЕМАРКАЦИОНА ЛИНИЈА између РСК и РХ на подручју Лике,
успостављена октобра 1993. године

Република Српска Крајина била се конституисала у државу и развијала органе државне управе према ситуацији и приликама у којима је егзистирала. Ради заштите поретка имала је у почетку милицију и јединице територијалне одбране, а касније војску која

је формирана након хрватске агресије на северну Далмацију 1993. године. Војска је израсла из народа и у то време је представљала релативно јаку оружану силу.

Хрватска власт се није мирила с тим да на својој територији постоји самостална држава — Република Српска Крајина. Зато је у свакој згодној прилици њена војска вршила упаде на крајишку територију, вршила злочине над народом, уништавала и односила муком стечену имовину. Југословенска народна армија је у почетку посредовала у конфликтима између оружаних формација РСК и Хрватске. Она их је раздвајала и образовала тампон зоне. Хрвати су се, међутим, држали договора само када им је то било у интересу. Они су убрзо повели рат и против јединица ЈНА, да би се уз помоћ са стране одвојили од Југославије.

У циљу успостављања мира на појединим подручјима РСК и Хрватске, а у складу са Резолуцијом 743 Савета безбедности УН прихваћен је Венсов план и тиме отворен пут за долазак мировних снага УН — УНПРОФОР. Међутим, Хрватска се и сада није држала постигнутих споразума, већ је и даље вршила упаде на заштићена подручја РСК и чинила нечувене злочине над голоруким српским народом. Само је до краја 1992. године било забележено више стотина случајева кршења одредби Венсовог плана, међу којима су многа била окарактерисана као типична агресија.

6. Окршаји у Госпићу 1991. године, убијање и протеривање Срба

У самом почетку своје власти, наоружани активисти ХДЗ, или боље речено потомци хрватских усташа из Другог светског рата, вршили су даноноћне „шетње” по улицама Госпића, узнемиравали и претили српском становништву да ће га поклати или очистити из града. Тада је у овом месту однос Срба и Хрвата био 50:50. А познато је да је то град са традиционално јаким усташким упориштем. У њему су налазили своја станишта и деловали Анте Павелић, Андрија Артуковић, Миле Будак, Јуцо Рукавина и други злочинци из прошлог рата.

У Госпићу се налазио гарнизон Југословенске армије и био је смештен у касарни „Станко Опсеница”. Она се налазила преко пута Болнице, на цести за Карлобаг. У склопу општег плана напада на војску стационирану на територији нове Туђманове државе,

паравојне формације МУП-а и ЗНГ-е брижљиво су припремиле напад и на војне објекте у Госпићу, затим објекте „Кањижа”, „Подоштра” и „Објекат 3”. Поменуте формације су прилазе касарни биле блокирале булдожерима, камионима, тракторима, аутобусима и другим средствима запречавања. Искључиле су јој струју, воду, телефоне и спречавали довоз хране. На околне зграде били су поставили митраљеска гнезда, снајперисте и друге стрелце који су будно пратили кретање војника по касарни, убивши при том више припадника ЈНА, међу којима су били капетан Миодраг Остојић и поручник Душко Мазинјанин, а 6 војника су ранили. Такође су убили заставника Николу Бачић и возача камиона који је допремао војсци храну. Поменуте формације истовремено су биле запоселе и све виталне цивилне објекте по граду.

У склониште зграде „Угловница” упали су 16/17. октобра 1991. маскирани припадници МУП-а и ЗНГ-е: Рожић Милан, Матија Мартин, Болф Жељко, Жигић Жељко и Петри Мирослав и одвели и ликвидирали 34 српска цивила. У току ова два дана из Госпића је одведено 119 лица, од којих су 9 била војна. А 25. децембра 1991. припадници српске територијалне одбране нашли су између Кленовца и Перушића угљенисана тела 15 мушкараца и 9 жена. Од тих лешева идентификовано је 19, а ради се о жртвама из октобра 1991. године. Укупан број тада погубљених Срба попео се на 127.

Убијена и нестала лица са подручја Госпића у јесен 1991. године*

Војна лица

1. Бачић Никола, Госпић
2. Бобић Гојка Петар, 1957. Дабар
3. Баковић Милоша Драган, 1950. Могорић
4. Јовичевић Милун, 1960. Медовине, Ивањица
5. Купрешанин Петра Милан, 1961. Госпић
6. Мазинјанин Љубана Душан, 1957. Пецка, Вргинмост
7. Пешут Илија, Госпић
8. Рајчевић Ђуре Богдан, 1948. Госпић
9. Веселиновић Саве Бранко, 1918. Грачац.

* Подаци су изнети према евиденцији Документационо-информативног центра ВЕРИТАС.

1. Бајић Мане, 1925. Госпић
2. Бањеглав Тодор, 1948. Госпић
3. Бараћ Даница, 1920. Госпић
4. Бараћ Радован, 1951. Госпић
5. Бараћ Душан, 1940. Госпић
6. Бегич Анкица, Госпић
7. Божић Јово, Госпић
8. Божић Раде, Госпић
9. Богдановић Стојан, Госпић
10. Богић Јово, Госпић
11. Богић Раде, Госпић
12. Буљ Јове Дане, 1935. Госпић
13. Бунчић Славко, Госпић
14. Бурсаћ Илије Аница, 1920. Павловац
15. Чубелић Анте Милан, 1949. Смиљан
16. Ћопић Пајо, Госпић
17. Диклић Радмила, 1946. Госпић
18. Доброта Вује Ђуро, 1942. Биовичино Село, Книн
19. Драганић Бранко, 1948. Лички Осик, Госпић
20. Драганић Милка, 1912. Лички Осик, Госпић
21. Ђукић Ђоко, Госпић
22. Ђукић Марица, Госпић
23. Ђукић Сава, Госпић
24. Гајић Илије Никола, 1935. Радуч
25. Ѓатовић Мирка Марија, 1971. Госпић
26. Грујичић Ђуре Миле, 1922. Млаква, Госпић
27. Хинић Стеве Гојко, 1949. Дебело Брдо, Кореница
28. Игрић Недјељко, 1951. Госпић
29. Иванчевић Бранко, Оточац
30. Иванишевић Милан, Госпић
31. Иванишевић Раде Никола, 1955. Госпић
32. Јанковић Милица, Госпић
33. Јанковић Стево, Госпић
34. Јелинић Васе Васо, 1940. Бододол, Дрниш
35. Јокић Милојко, 1945. Госпић
36. Калањ Ђорђе, 1939. Госпић
37. Калањ Мира, 1947. Госпић
38. Кљајић Петра Симо, 1931. Госпић
39. Кордић Милорад зв. Мика, Госпић
40. Корица Дане, 1943. Госпић
41. Ковачевић Милан, Госпић
42. Крајновић Неђо, 1961. Госпић
43. Кузмановић Бранко, 1938. Госпић

44. Лазих Милана Петар, 1949. Госпић
45. Маших Милан, 1924. Госпић
46. Маших Никола, 1926. Госпић
47. Маших Радован, 1902. Госпић
48. Маших Сока, 1926. Госпић
49. Маљковић Стојана Косовка, 1913. Могорић
50. Мандић Момчило, Госпић
51. Марић Боро, 1941. Госпић
52. Миланковић Стево, Госпић
53. Мишчевић Карла Марија, 1939. Госпић
54. Мишчевић Петра Никола, 1941. Госпић
55. Мркић Жељко, 1951. Госпић
56. Остојић Миодраг, Госпић
57. Пањевић Љубица, 1916. Госпић
58. Пантелић Анђа, 1940. Госпић
59. Пантелић Милан, 1934. Госпић
60. Пантелић Мирјана, 1969. Госпић
61. Павлица Ђуро, Госпић
62. Павлица Милан, Госпић
63. Павлица Милорад, Госпић
64. Павлица Нада, Госпић
65. Павлица Никола, Госпић
66. Павловић Милан, Госпић
67. Павловић Милка, Госпић
68. Пејновић Мићо, 1948. Госпић
69. Пејновић Милан, 1920. Госпић
70. Плећаш Николе Милан, 1946. Госпић
71. Почуча Милка, 1915. Госпић
72. Поповић Бошко, Госпић
73. Поткоњак Боја, 1921. Госпић
74. Поткоњак Бранко, Госпић
75. Поткоњак Милица, 1950. Госпић
76. Радић Раде Пантелија, 1930. Госпић
77. Радмановић Исе Милица, 1950. Госпић
78. Радмановић Гојка Петар, 1946. Госпић
79. Радовић Анка, 1934. Госпић
80. Радовић Драган, 1932. Госпић
81. Ракић Николе Драган, 1960. Госпић
82. Сердар Миле Никола, 1903. Широка Кула
83. Смиљанић Милан, 1947. Госпић
84. Смиљанић Станко, 1938. Госпић
85. Станић Васе Марија, 1932. Вребац
86. Станић Радмила, 1939. Дивосело
87. Стојановић Миће Никола, 1926. Госпић
88. Свилар Иле Петар, 1947. Козјан

89. Штулић Бранко, 1935. Госпић
90. Шупут Богдан, 1937. Госпић
91. Томичић Марка Бошко, 1953. Госпић
92. Трешњић Миле Небојша, 1954. Дивосело
93. Узелац Милана Ђуро, Госпић
94. Узелац Милан, Госпић
95. Узелац Вид, Госпић
96. Вранеш Борка, 1939. Госпић
97. Вранеш Душанка, 1937. Госпић
98. Вранеш Милан, 1951. Госпић
99. Вранеш Нада, 1953. Госпић
100. Вујновић Брацо, 1943. Госпић
101. Вујновић Ђуре Ђуро, 1934. Јасиковац, Кореница
102. Вујновић Луке Јово, 1939. Госпић
103. Вујновић Јанка Милош, 1925. Госпић
104. Вуњак Стеве Боја, 1952. Госпић
105. Вуњак Милан, 1922. Госпић
106. Вуњак Милана Небојша, 1948. Госпић
107. Жакула Милан, Госпић
108. Жакула Смиља, Госпић

Ради избегавања крвопролића које се очекивало сваког тренутка, командант госпићког гарнизона, пуковник Илија Пешут, споразумео се са хрватском страном да војни састав напусти касарну и мирно се повуче из града. Међутим, остајући верни традиционалним навикама, Хрвати се нису држали споразума већ су извршили силовит напад на војску која је излазила из касарне. Сиром пуковник Пешут није могао преболети хрватско вероломство, па је сам себи одузео живот.

Заробљавањем наоружања хрватска страна се драстично ојачала и није се устручавала од свакодневних провокација и испада у крајеве настањене српским становништвом. А почетком октобра окршаји су почели и у самом граду, када су српске формације запоселе реку Новчицу, штитећи источни део града искључиво насељен српском популацијом. Али, због мањкавости људства и наоружања нису успели да се дуго одрже на тим положајима, па су 10. октобра 1991. напустиле Госпић. Осим људског фактора страдали су сви делови града са српским становништвом, а нарочито његов источни део. Готово све куће су разорене топовским гранатама, миниране или спаљене. Претходно је опљачкана или уништена сва имовина, тако да је српски део Госпића личио на праву пустош. Све српско становништво морало је избећи на безбедна

места. У противном доживело би судбину која га је задесила 1941. године.

Да се не заборави, хрватске усташе су за време Другог светског рата побиле све српско становништво у Госпићу, тако да је изградња кућа и његово насељавање уследило после 1945. године. Највише кућа саградили су Мечани, Почитељани, Врепчани, Могорићани, Радучани и Куљани. А како видимо, Хрвати се поново окомише на своје комшије, истом мером како су то радиле усташе 1941. године. И овог пута је остао поштеђен њихове руке само онај Србин који се склонио на време.

Госпићки Срби су се као избеглице расули по разним крајевима Југославије налазећи уточишта код родбине, пријатеља и разних институција које се баве проблемима избеглица и расељених лица. Многи су нашли уточишта и у иностранству. Са релативно добро сређеним животом у својим домовима народ није могао ни помислити на зло какво га је снашло од хрватских комшија, којима је већ једном опростио за недела која су починили. То људско зло овом приликом ни мртве није штедело, већ булдожерима на-срнуло и на српско гробље у Јасиковцу, а које се сматра објектом од историјског значаја.

Операцију чишћења Госпића од српског становништва извела је специјална јединица хрватског Министарства унутрашњих послова под шифром „Јесење кише” и њоме је руководио познати србомрзац Томислав Мерчеп.

Након повлачења српских снага са подручја Госпића, хрватски бојовници су тежиште напада пренели на околна српска села. Прво на удару било је Дивосело средином новембра 1991. године — село у коме је између 1941. и 1945. од стране хрватских усташа убијено 907 недужних цивила: стараца, жена и деце. И овом приликом се поновила сцена из тог периода. Опет је убијено 12 мушкараца и жена који нису успели да се склоне на безбедна места. Сутрадан Хрвати су продужили напад на Орнице — мало и веома напредно српско село. Њега су после темељите пљачке једноставно сравнили са земљом.

Српске крајишке снаге су затим запоселе нове положаје и они су се стабилизovali на линији Читлук — Почитељ — Медак — Барлете — Вребац — Острвица — Теслинград — Широка Кула — Кленовац и даље на север (види карту). Уздуж поседнуте линије није било значајнијих препада све до 9. септембра 1993. године, који се спомиње као „Крвави септембар у Лици 1993”.

7. Уништавање Дивосела, Читлука, Почитеља и Орница — МЕДАЧКИ ЦЕП

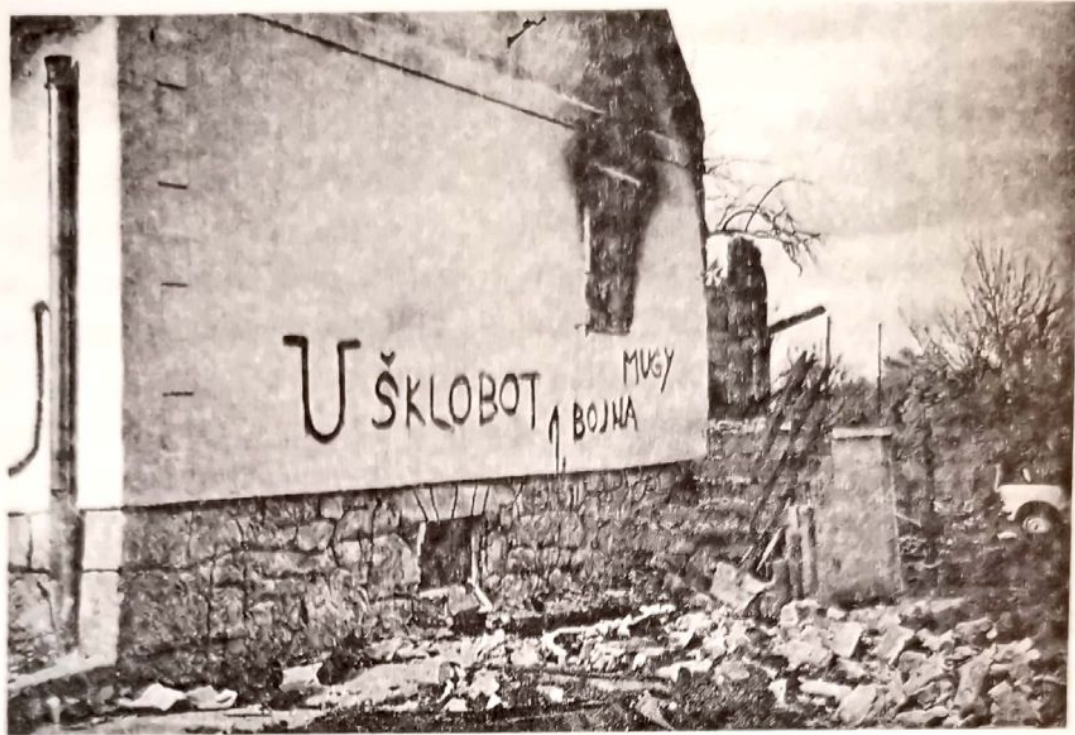
Туђманова 9. гардијска бригада, под командом Мирка Нораца, и специјалних полицијских снага са страним плаћеницима, извршили су 9. септембра 1993. године злочиначки напад на подвелебитска српска села Дивосело, Читлук, Почитељ и Орнице. Ова су села тако распоређена да образују простор сличан цепу, па су га представници УНПРОФОР-а назвали Медачким цепом. Напад је изведен изненада, неочекивано и био је добро припремљен. Нападнута села браниле су недовољно јаке јединице војске РСК и пошто су биле потпуно изненађене нису пружиле адекватан отпор непријатељу, што му је помогло да за неколико часова овлада поменутим селима. Осим тога, територију је уназад годину и по дана штитио УНПРОФОР, што је у великој мери утицало да се народ и бранитељи опусте, верујући у ауторитет Уједињених нација.

За време напада хрватска војска је у овим подвелебитским селима направила праву пустош. Није вршила заробљавање у складу са правилима савременог ратовања, већ је убијала и масакрирала све одреда: и цивиле и лица у униформама. Убијала је и стоку која је избегла пљачки, свиње, живину, псе, мачке и све друго што је давало знаке живота у тим селима. Више људских тела и животиња бацали су у сеоске бунаре, да би и вода постала неупотребљива за људске потребе.

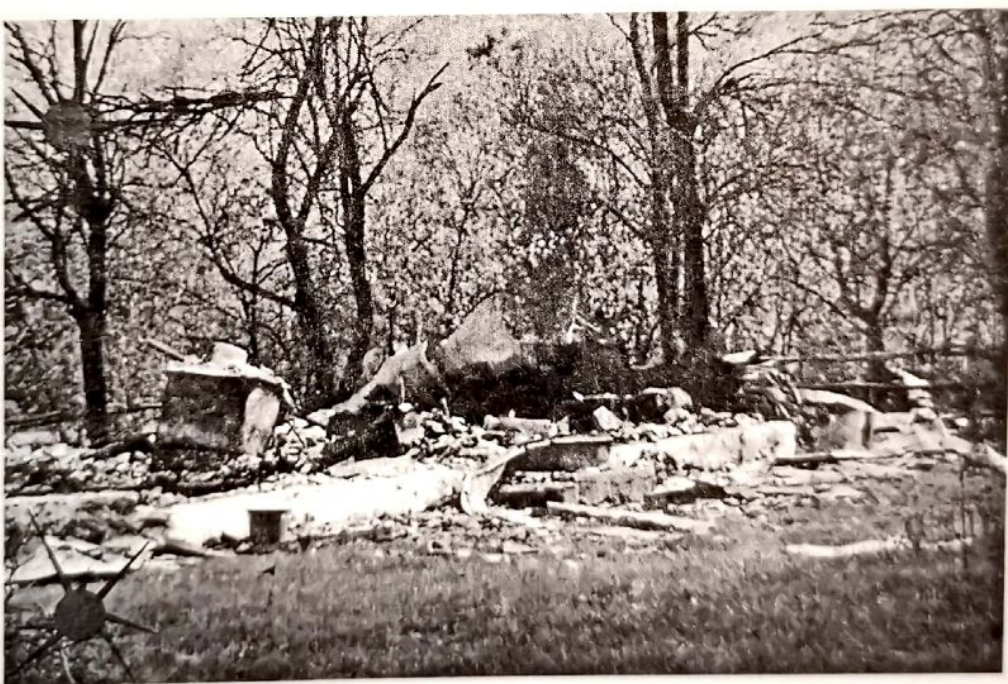
Дивосело, Читлук и Почитељ захватила је туга: више не излази дим из сеоских димњака, певци не оглашавају зору, не чује се уобичајено роктање свиња у кочацима, нити краве мукањем дозивају домаћице да је време за мужу. Пси су престали да лају и штенад да се умиљавају својим господарима. Села су захваћена муком тишине коју нарушава само ветар који немилосрдно витла гранама дрвећа које је успело да одоли хрватским целатима.

Према казивању сабораца, Мирко Норац лично је издавао наређења о ликвидацији цивила на Липовој главици. Он је први почео да пуца у њих и на то терао и остале војнике. По извршеној паљби завиривао је у цеви оружја да би се уверио да неки од војника није забушио у том „домољубивом задатку”. Овај злочинац рођен је у Отоку код Сиња и командовао је бојовницима ангажованим на сектору Госпића.

Ових неколико снимака осликавају трагове Туђманових бојовника у селима Медачког цепа.

Биланс овог напада је 88 несталих и погинулих Срба, међу којима је 46 војника и 42 цивила, од чега 17 жена. Хрвати су 18 дана после масакра предали 51 леш, а 5 дана касније још један. У овој злочиначкој акцији рањеника уопште није било, већ је вршено систематско убијање рањених и заробљених људи. Припадници УНПРОФОР-а су при уласку у поприште борби извукли још 18 већином измасакираних и нагорелих људских тела, два леша су извукли територијалци, а један леш је пронађен тек у априлу 1995. године. На списку несталих налази се још увек 16 лица.

Посебно дивљаштво и свирепост у вршењу ових злочина испољавали су браћа Крмпотићи из Госпића, затим Мишко Пети, Тони Стилиновић, неки Јурковић, холандски плаћеник Јоханес Тилдер и други.

Како износи ВЕРИТАС, француски генерал Жан Кот, командант УНПРОФОР-а, обишао је 19. септембра 1993. сектор Југ и подручје МЕДАЧКОГ ЦЕПА ради сагледавања операција његових јединица и спровођења Споразума од 15. септембра који се односио на обуставу хрватских операција и изјавио: „Нисам нашао

Ове фотографије су пренете из публикације „ВЕРИТАС-а” под насловом „Крвави септембар у Лици 1993”

знакова живота, ни људи ни животиња у неколико села кроз које смо данас прошли. Разарање је потпуно, систематско и намерно”.

Именовани злочинци и други хрватски бојовници, како већ рекосмо, вршили су бестијални масакр над цивилима и војницима: људе су клали као животиње, вадили им очи, одсецали делове тела, бацали живе у ватру, а жене претходно силовали. Да би сакрили трагове својих злочина, хрватска војска читаву недељу дана није дозвољавала приступ УНПРОФОР-у у разорено и опустошено подручје. А када је генерал Кот обишао настрадала села рекао је да је акција хрватских снага изведена по систему „спржена земља” и да то што је учињено представља типичан пример геноцида над цивилним становништвом. А у саопштењу за штампу од 18. септембра 1993. речено је: „Трупе УНПРОФОР-а су нашле најмање 11 заселака у МЕДАЧКОМ ЦЕПУ потпуно уништених, укључујући Ситник, Дрљиће, Вуксане, Узелце, Доње Село, Рајчевиће, Рогиће, Будиће, Лички Читлук и Крајновиће. Велики део разарања настао је за време уласка УНПРОФОР-а. Оцењено је да је ово уништавање било добро организовано, систематско и потпуно извршено. Куће су експлозијама уништаване до рушевина, а мртва стока је прекрила подручја...”.

Као што се испоставило, нападнуто подвелебитско подручје се за време упада Туђманових бојовника већ 18 месеци налазило под заштитом Мисије Уједињених нација, односно „плавих шле-

мова". Али, уместо да коректно извршавају свој мандат, неки њихови представници отворено су се ставили на страну агресора. У прилог томе говоре подаци да су холандском плаћенику Тилдеру и другим хрватским обавештајцима давали извештаје о распореду јединица Војске РСК, њиховој јачини, наоружању, артиљеријским положајима, минским пољима и др.

И ово указује да Уједињене нације за време своје троипогодишње мисије у Хрватској нису водиле довољно непристрасну политику, а то се нарочито видело и при спровођењу Венсовог плана и укупне заштите српског народа у њиховим зонама.

Уместо да су се Хрвати у свим случајевима држали одредаба споразума са Уједињеним нацијама, њихове оружане снаге су у више наврата вршиле упаде на територију РСК и од исте откидале баш оне делове који су се налазили под заштитом УН. Ово је првенствено задесило Дивосело и Орнице октобра 1991, Миљевачки плато 1992, Мирловић поље 1992, Масленичко подручје јануара 1993, МЕДАЧКИ ЦЕП 1993. и западну Славонију 1995. године. Иако им је било налагано од стране Савета безбедности, хрватске снаге се нису повлачиле ни са једног од освојених подручја.

Без обзира што је хрватско понашање представљало флагрантну повреду одредби мировног плана, Савет безбедности је у свим приликама реаговао необавезујућим документима, а то је Хрватима стално давало подстрек да се не повинују налозима Уједињених нација. Њима за извршене злочине у Лици и целој Крајини нису изрицане санкције како од стране Савета безбедности, тако и од Европске уније.

Због злочина над српским народом, Савезна Република Југославија је против извршилаца била поднела оптужни предлог Хашком трибуналу, али га је овај суд одбио са мотивацијом да извршиоци нису познати и да наводно нема довољно доказа за дела која им се стављају на терет. И у овој прилици је Хашки трибунал поново потврдио на чијој је страни и чије интересе штити. Сасвим је постало очигледно да то није непристрасан суд правде, већ политички орган установљен за заштиту интереса Америке и НАТО земаља.

Према већ поменутој публикацији ВЕРИТАС, у селима МЕДАЧКОГ ЦЕПА страдала су следећа лица:

НЕСТАЛИ ЦИВИЛИ

из Дивосела

1. Бјеговић Босилка, уд. Јована	1919. Дивосело
2. Бјеговић Ђуре Гојко	1914. Дивосело
3. Вујновић Николе Ђуро	1927. Дивосело
4. Вујновић Дмитра Стево	1922. Дивосело
5. Јованчевић Аврама Милош	1924. Дивосело

из Почитеља

1. Басарић Јага	1910. Почитељ
2. Љубојевић Богдана Душан	1919. Почитељ

из Читлука

1. Бјеговић Дмитра Недјелко	1936. Дивосело
2. Јовић Добросава Анђелија	1933. Читлук
3. Кричковић Тривуна Љубица	1929. Читлук
4. Кричковић Тривуна Сара	1921. Читлук
5. Пјевач Дане Стево	1915. Читлук

НЕСТАЛИ ВОЈНИЦИ

из Читлука

1. Јовић Јанка Милан	1949. Читлук

из Грачаца

1. Жутић Николе Ђуро	1953. Грачац

из Доњег Лапца

1. Басара Милана Жељко	1971. Доњи Лапац
2. Ђопић Милана Жељко	1958. Срб
3. Цигановић Миле Миодраг	1957. Доњи Лапац

ПОГИНУЛИ ЦИВИЛИ

1. Бјеговић Ђуре Милка	1947. Дивосело, избеглица
2. Вујновић Томе Анкица	1934. Дивосело
3. Вујновић Јове Боја	1908. Читлук
4. Вујновић Максима Ђуро	1918. Дивосело

5. Јовић Бранка Мара	1939. Дивосело
6. Крајновић Томе Ђуро	1907. Читлук
7. Крајновић Недјељка (Мица)	1921. Читлук
8. Крајновић Ђуре Пера	1907. Читлук
9. Крајновић Стана	1926. Читлук
10. Крајновић Штефица (Лацка)	1931. Читлук
11. Обрадовић Саве Даница	1931. Дивосело
12. Пајић Николе Грујо	1925. Дивосело
13. Пјевач Дане Боја	1925. Читлук
14. Поткоњак Стевана Јанко	1931. Дивосело
15. Рајчевић Сава	1930. Читлук
16. Узелац Ђуро	1930. Госпић

ПОГИНУЛИ ВОЈНИЦИ

1. Алагић Саве Бранко	1950. Штикада
2. Бибић Илије Никола	1951. Доњи Лапац
3. Билић Јандре Дане	1956. Доњи Лапац
4. Будимир Луке Милан	1956. Зрмања
5. Брујић Дане Мирко	1961. Медак
6. Бурсаћ Милана Раде	1973. Доњи Лапац
7. Веселиновић Јандрије Ђуро	1951. Голубић, Обровац
8. Вигњевић Бошка Стево	1965. Доњи Лапац
9. Вујновић Дмитра Момчило	1936. Дивосело
10. Вујновић Стеве Бранко	1948. Дивосело
11. Вујновић Ђуре Никола	1954. Дивосело
12. Вујновић Јована Никола	1947. Дивосело
13. Вујновић Стевана Никола	1947. Дивосело
14. Глеђа Бранка Жељко	1957. Зрмања
15. Деспић Ристе Станко	1952. Доњи Лапац
16. Димић Дане Никола	1961. Прљево
17. Дураковић Милана Никола	1955. Доњи Лапац
18. Ивезић Николе Јуре	1962. Грачац
19. Илић Илије Драган	1971. Доњи Лапац
20. Јелача Мићана Љиљана	1956. Грачац
21. Јерковић Илије Никола	1961. Дивосело
22. Јовић Миле Дмитар	1938. Дивосело
23. Клинцов Рајка Здравко	1957. Зрмања
24. Кљајић Милана Драгомир	1966. Доњи Лапац
25. Кривокапић Дане	1963. Грачац
26. Љубојевић Петра Душан	1962. Читлук
27. Маричић Милана Душко	1964. Зрмања
28. Матић Миле Милан	1949. Дивосело
29. Матијевић Милана Марко	1968. Срб

30. Миљуш Илије Душан	1966. Грачац
31. Мркић Миле Немања	1938. Зрмања
32. Павковић Николе Милорад	1957. Доњи Лапац
33. Павлица Драган	1968. Почитељ
34. Пејновић Миле	1935. Смиљан, избегао у Дивосело
35. Петровић Марка Марјан	1962. Омсица
36. Поповић Илије Никола	1949. Доњи Лапац
37. Поповић Милана Никола	1950. Доњи Лапац
38. Поткоњак Јове Душан	1959. Дабар
39. Поткоњак Стевана Ђорђе	1951. Дивосело
40. Поткоњак Милана Марко	1939. Дивосело
41. Почуча Лазе Петар	1946. Дивосело
42. Продановић Милана Гојко	1963. Зрмања
43. Радаковић Бранка Владе	1938. Дивосело
44. Рајчевић Николе Миле	1962. Читлук
45. Рашета Ђуре Илија	1967. Доњи Лапац
46. Рашета Миле Јово	1959. Доњи Лапац
47. Рашета Миле Зоран	1972. Доњи Лапац
48. Седлар Светозара Илија	1963. Грачац
49. Сивиљ Јове Мирко	1954. Омсица
50. Стојисављевић Спасеније Никола	1952. Доњи Лапац
51. Сурла Мирка Славко	1957. Грачац
52. Сурла Славка Стево	1955. Грачац
53. Тизић Душана Лука	1955. Доњи Лапац
54. Тизић Мане Милан	1950. Доњи Лапац
55. Трешњић Воје Десимир	1964. Дивосело

Найомена: Једно тело још није идентификовано.

Хрвати су 9 дана након извршене агресије убијене Србе предали УНПРОФОРУ. Установљено је међутим да су 4 тела жива бачена у ватру, а ниједно није било без прострелне ране из пешадијског оружја, а то указује да су Хрвати накнадно убијали рањене Србе.

И Арнаути врше злочине у Лици

У вршењу злочина над Србима у Лици нашла су се и три косовска Арнаута — официра Југословенске народне армије. Капетан Јакуб Краснићи учествовао је у припремању заузимања Госпићке касарне, док је план напада на њу разрадио тадашњи арт. капетан Рахим Адеми. Он је рођен 1954. у Вучитрну. У Београду је

завршио Војну академију и након тога распоређен је на дужност у Рогозницу недалеко од Шибеника. Благодарећи „кључу” брзо је стицао више чинове у ЈНА. Након што је утврђено да је припадао иредентистичкој организацији косовских Арнаута, Адеми је ухапшен 1987. и осуђен на 3 године затвора, да би се казна почетком 1990. смањила на две и по године. Као антисрпски оријентисан, код Туђмана је доспео до генералског чина. Адеми се у Рогозници оженио Хрватицом и прешао у њену, католичку веру.

Под окриљем Плашкићевих и Норчевих бојовника убрзо се нашао и Агим Чеку. Дезертирао је из ЈНА у Сарајеву и убрзо се обрео у Лици. Сва тројица Арнаута боравили су за време ратних дејстава у Лици и преко својих команди истицали се у злочинима над тамошњим српским становништвом. Адеми је доспео у Главни инспекторат Хрватске војске код генерала Анте Готовине, да би га Туђман након акције „Спржена земља”, у којој су са земљом сравњена села Дивосело, Почитељ и Читлук и масакрирано становништво, коју је он испланирао, произвео у чин генерала.

Посредством Агима Чекуа, Јакуп Краснићи је из Туђманове војске пребачен на Космет, где је 1998. преузео команду над „ОВК”. Међутим, након два месеца Краснићи по налогу Хашима Тачија бива убијен у Тирани. Добивши чин генерала, на Космет истовремено стиже и Агим Чеку, који преузима команду над Косовским заштитним корпусом.

Како видимо, тројица наведених Арнаута војно образовање стичу на редовном школовању у ЈНА, као официри дезертирају из њених редова, чине нечувене злочине над недужним српским становништвом Лике и других крајева Хрватске, где за кољачке заслуге добијају генералске чинове, и на крају узимају командну улогу у устанку на Космету и тамо настављају започете злочине.

8. Задње етничко чишћење српског становништва из Хрватске — Операција „Олуја”

Задњи општи напад на Републику Српску Крајину Хрвати су извршили 4. августа 1995. године под шифром „Олуја”. За свега неколико дана хрватске снаге су потпуно овладале северном Далмацијом, Ликом, Банијом и Кордуном и то је практично био крај РСК. Сва српска популација протерана је овом приликом са вековних огњишта на којима је живела преко 400 година. У злочиначком подухвату хрватских бојовника домове је напустило преко

230.000 српског становништва и то се сматра највећим егзодусом у његовој новијој историји.

Бежећи у колони дугој више стотина километара и често под ударима авионских бомби, народ је нашао уточиште у Савезној Републици Југославији. И овом приликом војска РСК није пружила адекватан отпор агресору. Претпостављамо да ће разлоге за то описати људи који ауторитативно владају овом материјом.

Према поузданим подацима, за време ове агресије погинуло је или нестало 1.791 српских цивила и војника, док је у раздобљу од 1990. до 1998. године на подручју Хрватске убијено или нестало 7.168 грађана српске националности.

Међу прогнанима налазе се и сви житељи Метка, Почитеља, Врепча, Могорића и Радуча — села која су обухваћена овом монографијом. Народ је, осим онога што је био ставио у аутомобиле и на тракторске приколице, кренуо у правцу матичне земље Србије и оставио све иза себе: куће, стоку, инвентар и све остало што му је служило у животу. Хрвати су један део кућа спалили и минирали, а из неких демонтирали врата, прозоре, подове, кровове и однели све што је имало знатнију вредност. Одвели су стоку и однели сву преосталу имовину. Иза њих су остала пуста дворишта сеоских кућа.

Већина српског становништва није познавала ситуацију својих бранитеља, нити разлоге из којих су морали да напуштају своје домове. Несхватљиво је било што је његово повлачење са вековних огњишта ишло неорганизовано и у крајњој консеквенци представљало најсрамнији пораз у његовој прошлости.

Велик део избеглог народа из подвелебитских села зауставио се у Војводини, посебно у селима и варошима у којима већ живе земљаци који су се ту колонизовали после задња два рата. А има га расутог и по осталим крајевима земље. Живот у избеглиштву није нимало лак томе народу, јер се све мање обезбеђује хуманитарне помоћи, па збрињавање најчешће пада на терет друштвене заједнице, која улаже огромне напоре да свима осигура кров над главом и обезбеди неопходне услове живота.

Докле ће оваква ситуација потрајати показате време. У сваком случају зависиће од даљег развоја односа међу водећим земљама света и поштовања одредби међународног права које западни свет све више нарушава. То се одразило и при сецесији Хрватске од Југославије и чишћењу српског народа са вековних огњишта, што је обављено уз помоћ и благослов НАТО земаља и Европске уније и било укомпоновано у глобалну политику продирања на Исток. Оно што је Запад учинио српском народу није на-

шло правног основа у Повељи УН и другим актима међународне заједнице, па српски народ очекује да ће се неправди учинити крај и да ће Срби у Хрватској поново бити своји на своме.

Никола Баја

ЛИКА

Лика земља соколова
Земља орлова
Земља вукова
Немам ие више
Због злошвора

Лика моја родна жруда
Земљо шврда
Земљо шума
Браши до браша
Кум до кума

Лика земља велика
Земља иуног срца
Из камена искра врца
Суза из ока
Рамена широка

Лико ионосу
По раном ошкосу
Високих лишица
Бисшре воде
Дивних Плишвица

Кршевша
Поносна ши маши
Срце ме боли
Срце ми иаши

Без швојих
Брешова
Високих сњешова
Без шрела
Момачке шале
Кайеле велике и
Мале

Силноџ Велебиџа
Шџо море џледа
Броји вале
И морске луке
Понос и љейоџу
Никоме не да

Поља џарених
Њива малених
Вода бисџрица
Лика моја
Љейоџица

Лико моје ојкање
Из младосџи
Ране
Гњездо џџица
Веселица
Радних џчела
Слаџкоџ меда

У сџијенама
Вјечноџ леда
У џкраји

Црвен на кайи
Киџа џреко
Рамена џирока
Веселоџ ока
На каменој
Сџази
Змије џарке
Шџо каменом
Плази

Личкоџ човјека
Бисџроџ ока
Јуначке руке
Шџо доживи
Муке

Дјевојака
Виџкоџ сџаса
Набреклих џруди
Ко ли нам
Суди

Због чега
Земљо моја
Тврда

Лико
Земљо без Срба
Људи ван њамеши
Неко ми пријети
Да погледам твоја
Поља нећу
Смјети

Лико
Љубави и срце моје
Злоћвори се роје
Увијек су клали
А ми пращали
Среће не имали

ДА ЗАПЈЕВАМ

Да запјевам што не могу сада
Боли су ми у души и тијелу
Срце ми је пуно неких јада
Снове сањам о родноме селу

Ошта село срушено и пустио
Никољ нема да ливаде коси
По њивама све шипражје жусто
Међаш камен природи пркоси

Зле немани отеше ми срећу
Узеше ми родну жруду моју
Камен међаш заборавиш нећу
Ниши Лику родну земљу своју

Кад бих њево ја бих запјевао
Аој Лико шта си дочекала
Први корак на теби сам стао
Сву љепоту твоју угледао

Нештало је свирке и ојкања
Нештало је њесме дјевојака
На срцу ми једна тешка рана
Дјеца твоја сада су нејака

Да зајјевам могу из инаџа
Да љркосим оним џџо нас мрзе
Волим Лику ко рођеноџ браџа
Срце љлаче ал не љуџџам сузе

Правда мора да ољравда своје
Јер џиранин мора добро знаџи
На оџњиџџу јоџ биљеџе сџоје
Србин мора куџи да се враџи

Да љовраџи њиве и имања
Да љовраџи џробове љредака
Родна џруда мора да се сања
Ко џо неће жалосна му мајка

ЛИТЕРАТУРА

1. *Историја српског народа*, СКЗ, Београд 1981—1983.
2. Константин Јиречек, *Историја Срба*, Београд 1990.
3. *Историја Југославије*, Просвета, Београд 1970.
4. *Мала енциклопедија*, Просвета, III издање, Београд 1978.
5. *Опћа енциклопедија*, Југославенски лексикографски завод, Загреб 1977.
6. Радован Самарџић, *Сеобе у српској историји (време шућинске властии)*, Научна књига, Београд.
7. Славко Гавриловић, *Из историје Срба у Хрватској, Славонији и Угарској (XV—XIX век)*, „Филип Вишњић”, Београд 1993.
8. Василије Крстић, *Историја Срба у Хрватској и Славонији 1848—1914*, Политика, Београд, 1991.
9. Радослав М. Грујић, *Айоложија српског народа у Хрватској и Славонији*, Просвета, Београд 1989.
10. Лазо М. Костић, *Сјорне шеријорије Срба и Хрватиа*, Дерета, Београд 1990.
11. Манојло Грбић, *Карловачко владичанство*, „Саво Мркаљ”, Топуско, Репринт 1990.
12. Милан Радека, *Горња крајина, Карловачко владичанство*, Загреб 1975.
13. Стјепан Павичић, *Сеобе и насеља у Лици*, Музеј Лике, Госпић 1990.
14. *Сеобе Срба некад и сад*, Институт за међ. политику и привреду и Матица Срба и исељеника Србије, Београд 1990.
15. Никола Беговић, *Живот Срба граничара*, Просвета, Београд 1986.
16. Prof. Walter Kleindel, *Die Hronik Oesterreich (Хроника Аустрије)*, Беч, 1984.
17. Фрањо Јулиус Фрас, *Топографија Карловачке војне крајине, Личке жупије*, Госпић 1988.
18. Karl Patsch, *Лика у римско доба, Личка жупија*, Госпић 1990.
19. Дане Пејновић, *Средња Лика, Социјално-географска трансформација*, Госпић 1985.
20. Милан Јапунчић, *Крајска повијест Лике и Крбаве*, Госпић, 1936.
21. *Срби и православље у Далмацији и Хрватској*, Алманах, Савез удружења православног свештенства СР Хрватске, Загреб 1971.

22. Лујо Бакотић, *Срби у Далмацији од пада Млетачке Републике до уједињења*, Аполон Ко, Београд 1991.
23. Станко Кораћ, *Преглед књижевног рада Срба у Хрватској*, Просвета, Загреб 1987.
24. Михајло Симић, *Римокаатоличка црква и Срби*, Simex, Београд 1991.
25. Др Реља Новаковић, *Одакле су Срби дошли на Балканско полуострво*, Народна књига, Историјски институт у Београду, Београд 1978.
26. Адам Прибичевић, *Насељавање Срба по Хрватској и Далмацији*, Заједница Срба у Хрватској, Библиотека „Наш глас“, Загреб.
27. *Српски народ ван граница СР Југославије од краја XV века до 1914. године*, Зборник радова, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд 1996.
28. Радослав М. Грујић, *Православна српска црква*, Евро, Београд + Каленић, Београд 1995.
29. Мирко Коренчић, *Насеља и ситановништво СР Хрватске 1857—1971*, Загреб, 1979.
30. *Кошар Госпић и Кошар Перушић у НОР 1941—1945*, Зборник 20, Карловац 1989.
31. *Кошар Кореница и Кошар Удбина у НОР и социјалистичкој изградњи*, Зборник 10, Карловац 1979.
32. *Корени вековног шрајања*, Монографија Врепча, Завођа и Павловца, Брза штампа, Београд 1991.
33. Ђорђе Станић, *Хроника рода личких Ситанића*, Монографија, Београд 1996.
34. *Лички календар за преситуйну 1936. годину*, Иван Ш. Бркић, Загреб.
35. *Лички календар за 1976. годину*, Личке новине, Госпић.
36. *Лика у прошлости и садашњости*, Зборник 5, Карловац 1973.
37. Дане Рајчевић, *Монографија Дивосела 1527—1945*, Личке новине, Госпић 1990.
38. Бошко Десница, *Ситојан Јанковић и ускочка Далмација*, СКЗ, Београд 1991.
39. Петар Клеут, *Једанаести корџус НОВЈ*, Београд 1987.
40. Ђорђе Орловић, *Шеста личка пролетерска дивизија „Никола Тесла“*, Београд 1990.
41. Антун Милетић, *Усташка фабрика смрти 1941—1945*, Војноиздавачки и новински центар, Београд 1988.
42. Петар Цацић, *Нова усташка држава?*, Политика 1990.
43. *Зборник о Србима у Хрватској*, 3, Српска академија наука, Београд 1995.
44. Василије Ђ. Крестић, *Из историје Срба и српско-хрватских односа*, БИГ?, 1994.
45. Мата Косовац, *Српска православна митрополија карловачка*, Карловци 1910/442.
46. Алекса Ивић, *Миграција Срба у Хрватску током XVI, XVII и XVIII столећа*.
47. Мирко Рапаић, *Личка шрагедија*, Српска реч, Београд 1999.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Душан Николе УЗЕЛАЦ, рођен је 23. фебруара 1928. године у Метку, Лика. Основну школу је завршио у Метку, гимназију у Новом Саду, а правни факултет у Београду.

Као добровољац ступио је у 35. личку ударну дивизију од 16 година. Резервни је капетан војске Југославије. Одликован је са два ратна и једним мирнодопским одликовањем.

У дипломатији је радио 34 године и пензионисан 31. децембра 1988. године у звању првог саветника у Савезном министарству за иностране послове.

Службовао је у Шведској, Аустрији, Швајцарској и Замбији. Говори немачки и енглески.

САДРЖАЈ

Уводна реч	5
----------------------	---

ДЕО ПРВИ

Медак, Почитељ, Вребац, Могорић и Радуч

I. ОСНОВА ПРИРОДНИХ ОБЕЛЕЖЈА	11
Географски положај	11
Хидрографска обележја	12
Климатска обележја	13
Земљиште	14
II. РАЗВОЈ ДРУШТВЕНО-ИСТОРИЈСКИХ ЧИНИЛАЦА	17
Услови живота и први људи у Лици и њихове културе	17
Илири на подручју Лике	19
Илирско племе Јаподи	19
Лика под Римљанима	24
Пропаст Римске империје, померање и сеобе народа	26
Насељавање Словена на Балканско полуострво	27
Личка жупа	30

ДЕО ДРУГИ

III. ДОСЕЉАВАЊЕ СРБА У ТУРСКИ ДЕО ЛИКЕ И ЊИХОВО ПРЕБЕГАВАЊЕ У АУСТРИЈУ	35
Положај раје у турском поретку	35
Турско насељавање Срба у Лици и Крбави	36
Пребегавање Срба на аустријску страну	40
Примери пребегавања и насељавања Срба у Крајини	42
IV. ПОКАТОЛИЧАВАЊЕ СРБА У ЛИЦИ	46
V. КАРЛОВАЧКА ВОЈНА КРАЈИНА	53
Зачеци Крајине	54

Даљи развој и уређење Крајине	56
Уређење Крајине на основу Брушких закључака	57
Карловачка тврђава	58
Ослобођење Лике и Крбаве од Турака	59
Отпор коморској управи	61
Лика и Крбава коначно у саставу Војне крајине	63
Преуређење Војне крајине	63
Униформа Крајишника	65
Личка регимента	66
Медачка компанија	67
Функције крајишке управе	68
Карантини	69
Раштели	69
Кордон	70
Чардаци	71
Све тежи живот Крајишника	72
Значајније буне после уласка у Војну крајину	73
Сурове репресивне мере	74
Развој крајишког правног система	76
Ново устројство Војне крајине	77
Развојачење (укидање) Војне крајине	78
О особинама Срба Крајишника	79
ЛИКА ПОД ФРАНЦУЗИМА	81

ДЕО ТРЕЋИ

VI. ОПИС СЕЛА МЕДАЧКЕ ОПШТИНЕ	87
Медак	87
Почитељ	150
Вребац	179
Могорић	214
Радуч	253

ДЕО ЧЕТВРТИ

VII. ЕТНОГРАФИЈА ЛИЧКОГ СЕЛА	289
Сеоска кућа	289
Народна ношња	292
Женска народна ношња	293
Најчешће ношени одевни предмети	293
Личка капа	296
НАРОДНЕ РУКОТВОРИЈЕ И ФОЛКЛОР	296
Плетарски производи	298

Дрвни производи	300
Мерни судови и друге рукотворије	305
Уобичајена јела у селима Медачког поља	311
НАРОДНИ ОБИЧАЈИ	314
а) Обичаји при обављању сеоских пољских послова	315
б) Обичаји са верским обележјима	317
НАРОДНИ ИНСТРУМЕНТИ	334
О СЕОСКИМ ПЕСМАМА И ИГРАМА	336
а) Момачко-девојачке песме	338
б) Розгалице	340
в) Пошалице	341
г) Ругалице	341
д) Прелице	341
ђ) Ојкани, јојкани, шалајке	342
е) Вучарице	343
Песме уз гусле	344
Борбене, јуначке песме	345
Народне игре	345
СПОРТСКЕ ДИСЦИПЛИНЕ	346
VIII. СРПСКЕ ВЕРОИСПОВЕДНЕ НАРОДНЕ И КРАЈИШКЕ ШКОЛЕ У ЛИЦИ.	351
Српске вероисповедне народне школе	351
Оснивање српских основних школа	354
Српске општинске (комуналне) школе	357
Крајишке немачке школе	358
ШКОЛСТВО ПРЕД ПРВИ И У ТОКУ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА	361
ЛИЧКА ЖЕЛЕЗНИЧКА ПРУГА	365

ДЕО ПЕТИ

IX. СРБИ МЕДАЧКЕ ОПШТИНЕ КАО ДОБРОВОЉЦИ НА СОЛУНСКОМ ФРОНТУ.	371
а) Имена добровољаца у саставу 3. и 4. пука Прве добровољачке дивизије на Добруци	372
б) Добровољци Медачке општине који су од 6. 2. 1917. до 30. 10. 1918. отпутовали на Солунски фронт непосредно из Америке.	373
в) Имена солунских добровољаца Медачке општине колонизованих у Бачкој и Банату после I светског рата.	376
X. КОЛОНИЗАЦИЈА НАКОН ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА.	384

XI. СЕЛА МЕДАЧКЕ ОПШТИНЕ ИЗМЕЂУ ПРВОГ И ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА.	395
--	-----

ДЕО ШЕСТИ

XII. НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКА БОРБА И СТРАДАЊЕ СРПСКОГ НАРОДА У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ	405
---	-----

Капитулација Краљевине Југославије	405
Италијанска окупација	406
Генеза усташтва и стварање квислиншке државе	406
Успостављање власти и терор над српским народом	407
Усташки логори	408
Отпор усташком терору и прве устаничке пушке у селима	
Медачке општине	411
Куповина оружја	413
Образовање првих војних формација	413
Образовање Јуришне чете	415
Цивилни органи власти у селима Медачке општине	416
Општински Народноослободилачки одбор Медак	419
Први Народноослободилачки одбор за срез Госпић	420
Формирање бригада	421
Формирање 6. личке дивизије	422
Тридесет пета личка дивизија	426
Четници и њихова дејства по селима Медачке општине	428
Јачина окупационих и других непријатељских снага	430
Генерали и народни хероји из НОП 1941—1945.	431
ГУБИЦИ У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ	432
Имена бораца НОР који су погинули у борби	
са непријатељем од 1941—1945. године	434
Неборачко становништво побијено 1941—1945. године од стране	
хрватских и окупаторских оружаних формација	466
Помрли од тифуса од 1941. до 1945. године	502
Носиоци Партизанске споменице 1941. године	506

XIII. НЕКЕ ОД ЗНАЧАЈНИЈИХ БОРБИ У СРПСКИМ СЕЛИМА МЕДАЧКОГ ПОЉА И ЛИЧКОГ СРЕДОГОРЈА.	514
--	-----

Напад Италијана на Могорић 12. априла 1942.	514
Заузимање Ловинца и борбе у Радучу и на Багуници	518
Одбрана Плоче, Могорића и Врепца 1943.	519
Заузимање Железничке станице Радуч 14. марта 1943.	522
Борбе на простору Крушковца, Папуче, Багунице и Метка	
13. до 24. марта 1943	523
Борба са четницима на Медачкој градини	525
Заузимање Метка 23. априла 1943.	526

Немачко-ушташка офанзива из маја 1944.	528
Преношење операција на Средогорје и Медачко поље	530
Борбе са усташама на простору Метка, Почитеља и Читлука 19. јула 1944	534
Покушај Немаца и усташа да помогну угроженом гарнизону у Грачацу.	535

ДЕО СЕДМИ

XIV. НОВИ ХРВАТСКИ ГЕНОЦИД НАД СРБИМА

МЕДАЧКОГ ПОЉА.	539
1. Однос Хрвата према Србима кроз векове	539
2. Тежња ка другој „независности” Хрватске	546
3. Третман српског народа и издвајање Хрватске из Југославије	547
4. Отпор српског народа и пут ка аутономији	548
5. Почетак рата у Хрватској	549
6. Окршаји у Госпићу 1991. године, убијање и протеривање Срба.	551
7. Уништавање Дивосела, Читлука, Почитеља и Орница — Медачки цеп	557
8. Задње етничко чишћење српског становништва из Хрватске — Операција „Олуја”.	563
 <i>Никола Ђаја</i>	
Лика	567
Да запјевам	569
 Литература	
Белешка о писцу	571
	573

Душан Узелац
ЛИКА И СРБИ МЕДАЧКЕ ОПШТИНЕ

Издавач
културно-просветна заједница Србије

Рецензенти
Проф. др Петар Марковић
Др Душан Радмановић

Компјутерски слог
Младен Мозетић, „Графичар”, Нови Сад

ISBN 86-7596-034-4

Штампа
Фото Футура - Београд
Тираж 1000, издање прво

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

908 (497.5 Медак)
94 (497.5 Лика) (093.2)
323.12 (=163.41) (497.5) (093.2)

УЗЕЛАЦ, Душан
Lika i Srbi Medačke opštine: hronika
Metka, Počitelja, Vrepsa, Mogorića i Raduča
/ Dušan Uzelac. - Beograd :
Kulturno-prosvetna zajednica Srbije, 2004
(Beograd : Foto Futura). - 557 str. : 23 cm.

Tiraž 1.000. - Beleška o autoru: Str. 571.
Bibliografija : str: 569-570

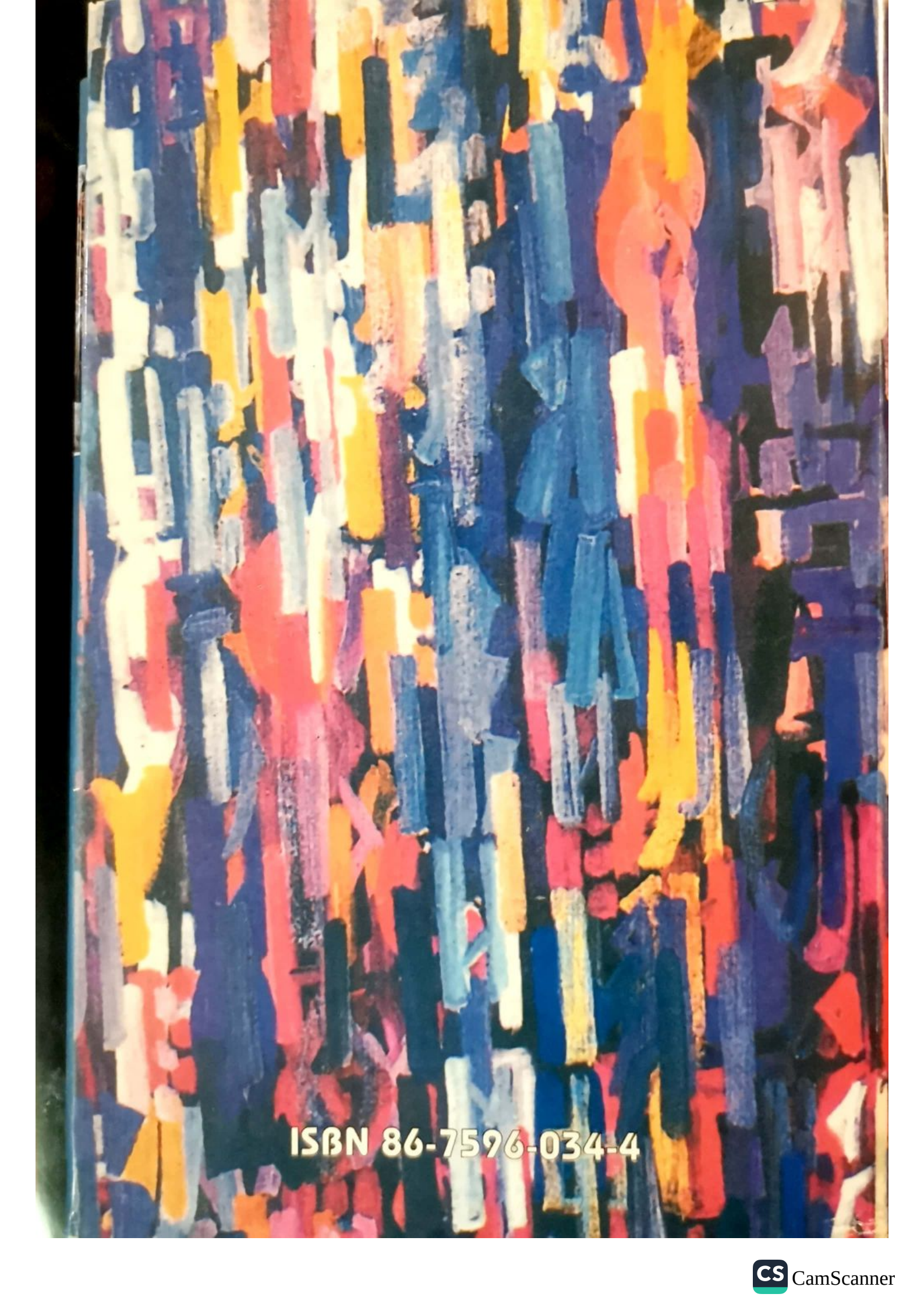
ISBN 86-7596-034-4

a) Медак (општина) b) Лика - Историјска
грађа c) Срби - Прогони - Лика - Историјска
грађа

COBISS.SR-ID 111353356

ISBN 86-7596-034-4